

Giới thiệu Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ

Thể loại: H+, đô thị, sủng ngược

Đây chính là bộ truyện tiếp theo của "Boss cuồng vợ yêu", mọi người cùng đọc để ủng hộ hai nhân vật chính của chúng ta nhé!

Khuôn mặt đang có ý cười bỗng tắt ngúm, Cổ Tư Vũ nhìn cô chăm chăm rồi tiến dần về phía cô một cách chậm rãi:

"Vậy em có dám cùng tôi đánh được?"

Cược? Hai mắt thoáng qua tia kinh ngạc, cô hơi run hỏi lại "Cược gì?"

"Tôi cho em năm lượt ném bóng. Nếu em có thể ném vào rổ ba trái thì xem như chuyện tỏ tình là hiểu lầm bất đắc dĩ! Còn nếu em không ném được thì em phải làm bạn gái của tôi... như thế nào?"

"Tại sao tôi phải nghe theo anh?" Tạ Tranh nhếch miệng cười

"Được thôi... không nghe cũng được nhưng mà tôi không dám đảm bảo là sẽ không nhắc lại chuyện này. Hơn hết tôi cứ mãi bám theo em đến cùng đến khi nào em thừa nhận thì thôi"

Đúng là quá đáng! Anh ta nghĩ mình là ai? Tạ Tranh mặt mày khó coi đến mức nghiêng răng.

Nếu như có thể chấm dứt thì cô việc gì phải chần chừ? Chẳng phải chỉ có ba trái thôi sao? Có gì khó chứ?.

"Được thôi. Là chính miệng anh nói đấy, nếu tôi ném được ba trái thì anh hãy lập tức biến mất khỏi mắt tôi!"

"Cứ chờ xem" Cổ Tư Vũ nở nụ cười ẩn ý sau đó lưu manh ném trái bóng rổ trong tay cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thử thách hay nói thật

Người ta nói thanh xuân như một cơn mưa rào, mà cơn mưa này lại để cho ta một nỗi đau âm ỉ mà không có cách nào nguôi ngoai được!

...

Đế Đô, 10h tối tại Hoàn Lục nơi ăn chơi bậc nhất, xa hoa nhất.

"Tạ Tranh? Sao cậu không uống đi? Hôm nay là ngày vui của Chu Tuyết, cậu ấy mới vừa hót được anh chàng giàu nứt vách! Đêm nay không cần lo vấn đề về tiền bạc đâu! Cứ chơi xả láng đi nào..." Hạ Quân Dao đưa ly rượu cho cô.

Cô gái với mái tóc ngắn ngang vai trẻ trung, gương mặt phải nói là trời ban! Đường nét hài hòa thanh tú còn rõ ràng, sống mũi cao thẳng đứng chuẩn. Môi nhỏ nhắn màu hồng hồng bởi lẽ đây là màu môi tự nhiên của cô! Trên lớp da trắng sáng mượt mà kia tưởng chừng như đã dặm qua lớp phấn nhưng không! Mọi thứ trên mặt cô đều là tự nhiên cả. Với nhan sắc này cũng làm không ít mấy người bạn đi cùng phải ghen tỵ

Mà phải thôi! Tạ Tranh từng là hoa khôi của trường đại học A mà!

Chu Tuyết hào hứng như vậy nhưng đối lại vẫn là một mặt không cảm xúc cùng dáng vẻ gượng gạo của Tạ Tranh khiến cô không kìm được sự ức chế

"Tạ Tranh cậu không phải là không dám uống đấy chứ?"

"Trời ơi! Người ta dù sao cũng là hoa khôi của trường...sao có thể uống rượu được chứ! Đúng là nghĩ mình còn trung tâm vũ trụ sao?" Ngải Tư Duệ ngồi đối diện không chịu nổi cái vẻ tự kiêu của Tạ Tranh. Ngay từ lúc còn đi học cô đã không thể nào nuốt trôi được khuôn mặt ngây thơ, thánh thiện của cô ta!

Tạ Tranh im lặng một lúc, bởi vì cô chẳng muốn đối co chi với hạng người như Ngải Tư Duệ! Hôm nay là ngày vui của Chu Tuyết vì tình bạn bè mấy năm cô cũng góp mặt cho vui chứ thành thật mà nói những nơi như thế này đối với cô là chưa bao giờ xuất hiện trong ý nghĩ. Nghe nói chồng của Chu Tuyết là một người đàn ông giàu có, quyền lực cho nên mới bao cả đám bạn của Chu Tuyết đến nơi này vui chơi.

Tuy cô biết rõ rằng không thể nào cứ mãi ngồi ù lì một chỗ mà chẳng động vô thứ gì. Nhưng cô thật sự là không uống được rượu!

"Tư Duệ...cậu ăn nói nề mặt một chút đi..." Hạ Quân Dao vốn biết rõ Ngải Tư Duệ chẳng ưa gì Tạ Tranh ngay từ lúc đi học lúc nào cũng phân định hơn thua, cô thấy mà cũng phát ngán rồi.

Ngải Tư Duệ cười nhếch mép một cái cô buông ly rượu trong tay xuống đáng về yêu kiều đầy tự mãn khoanh tay trước ngực nhìn Tạ Tranh mà mỉa mai

"Tôi như vậy đã là nề mặt lắm rồi chứ không phải nề tình Chu Tuyết hôm nay có lòng thì sớm đã đi về rồi...ờ đâu ra cái loại người suốt ngày làm ra vẻ mình ngây thơ trong sáng! Tạ Tranh ơi là Tạ Tranh cái thời của cô đã qua rồi nên sống thật một chút đi...uống có ly rượu chẳng lẽ cô không dám sao?"

"Cậu..."

"Quân Dao! Được rồi..." Tạ Tranh một mực kiềm nén lại cảm xúc đang dâng trào trong đáy lòng mình, cô lạnh nhạt nhìn Ngải Tư Duệ sau đó chậm rãi nói

"Tôi uống là được chứ gì?" Nói đoạn Tạ Tranh hít một hơi sâu, dù sao cũng không thể không uống thôi thì cứ nhắm mắt uống một lần để khỏi gây thêm phiền phức.

Chất rượu lỏng, cay xè lan truyền khắp khoang miệng cô khiến gương mặt xinh đẹp hơi chau lại khó coi. Đúng là rất khó uống!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Đùng để tôi gặp lại em!

Mùi xạ hương trộn lẫn với mùi hồ phách xộc thẳng lên mũi của Tạ Tranh cô mở to mắt ra ngẩng đầu nhìn người đàn ông đó. Bàn tay đang giữ lấy eo cô đột nhiên siết chặt lại, tia mắt lạnh lẽo xẹt qua sự bất ngờ còn chưa lên tiếng thì đột nhiên cô gái trong lòng áp môi mình lên cánh môi anh. Một màn như vậy khiến hai người đàn ông vest đen phía sau phải kinh ngạc! Cô gái này lại hôn Cố thiếu?

Bàn của Chu Tuyết cũng chẳng khá hơn mọi người đều trở mắt nhìn một màn khóa môi của Tạ Tranh nhưng điều làm tất cả mọi người kinh ngạc hơn nữa đó chính là người đàn ông đó!

Tạ Tranh có thể cảm nhận được môi của anh ta rất mềm nhưng chẳng hiểu vì sao lại quen thuộc đến vậy? Bất giác khiến cô lại bị cuốn sâu vào. Mùi rượu cùng vị ngọt trong miệng cô khiến anh chột cứng người lại sau đó từ bị động chuyển thành chủ động! Đầu lưỡi tham lam len lỏi vào từng góc ngách trong miệng cô.

Tạ Tranh thần trí đột nhiên kéo về cô hoảng loạn đẩy người đàn ông này ra nhưng anh càng siết chặt vòng tay lại hơn. Men rượu cùng sự kích thích của nụ hôn khiến cô dường như không kiểm soát được bản thân, tiếng nhạc ngoài ra cô cũng không còn nghe thấy nữa rồi chỉ vô lực dựa vào người anh một cách nhẹ nhàng.

Đang trong lúc triền miên với nụ hôn kia thì tự dưng trong người Tạ Tranh cuộn lên một loại cảm giác khó chịu sau đó thì cô đột nhiên trượt xuống gục trên vai anh một cách thân nhiên

"Cố thiếu...để tôi" người đàn ông phía sau tính tiến lại đỡ cô nhưng bị anh cản lại

"Không cần...tôi tự lo được"

Người đàn ông mặc vest đen kia cũng không dám làm gì gạt đầu cung kính, bởi lẽ anh cũng đã quá quen với việc những cô gái quay quanh Cố thiếu rồi!

Cố Tư Vũ bế ngang Tạ Tranh lên rồi quay mặt đi một nước.

Trong phòng tổng thống cao cấp của Hoàn Hỷ, màn đêm ngoài cửa sổ buông xuống, thành phố này thật quá chật hẹp! Cô gái trên giường vẫn nằm ngủ bất động chẳng hề có phản ứng gì duy chỉ có người đàn ông là đứng trầm tư bên tấm cửa kính lớn, ánh mắt nhìn xa xăm bên ngoài dường như anh đang chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân.

"Ừm...nước!" Tạ Tranh đột nhiên bật ra tiếng rên rì sau đó khó chịu chuyển người.

Cố Tư Vũ bị âm thanh của cô quay đầu lại sau đó nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường rót nhẹ một ly nước mát đỡ cô uống.

Tạ Tranh hình như rất khát, có lẽ là do sự bỏng rát của loại rượu mạnh!

"Đờ hôn chưa?"

"Ừm" Cô chỉ theo bản năng trả lời một tiếng sau đó lại ngã xuống giường.

Cố Tư Vũ thật chỉ muốn giết người cô dậy để đối diện với anh nhưng hoàn toàn bất lực! Cô gái này vẫn vô tư vẫn luôn làm anh phải động lòng. Cảm giác đau đốn lại nhói lên ở trong tim bất giác bàn tay to lớn chạm nhẹ vào khuôn mặt cô đầy nhưng nhớ.

Năm tháng ấy có lẽ quãng thời gian anh không thể nào quên được!

7 năm trước...

Trường Đại học A

Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học, Tạ Tranh là một học sinh ưu tú cô may mắn đậu được vào ngôi trường nổi tiếng nhất ở thành phố Đế Đô này. Nhưng hiện tại cô sắp bị trễ giờ rồi! Cũng tại tối qua cứ nôn rồi nóng trần trọc mãi cũng không ngủ được nên sáng nay

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vạt Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đánh nhau

Tạ Tranh từ sau vụ ở Hoành Lục, tâm trí cô lúc nào cũng ở trên mây. Chẳng những thế còn hay lơ đãng công việc nên bị chủ quán chê trách không thôi!.

Buổi tối ở nơi đây vô cùng náo nhiệt, duy chỉ có bóng dáng của cô là an tĩnh, u ám. Dọc theo con đường cũ, đôi mắt buồn hiện lên tia phức tạp nhìn dòng xe qua lại chột cô hơi sững người rồi đứng im bất động. Bên phía kia đường là một chiếc xe hơi mắc tiền mà người đàn ông kia lại là Cố Tư Vũ! Đi bên cạnh anh còn có một cô gái khác. Nhìn dáng dấp của cô gái đó thì cô thầm tặc lưỡi đúng là chỗ nào ra chỗ đó, trên người mặc đồ thiếu vải đến đáng thương khoe đủ vòng một căng đầy cao ngút. Tay còn đang khoác cánh tay của anh một cách dịu dàng, cả người cô gái đó tưởng chừng như xui xẻo vào trong lồng ngực anh.

Một màn như vậy phút khiến Tạ Tranh vô cùng chướng mắt, anh ấy vẫn như vậy! Vẫn luôn có nhiều cô gái vây quanh. Hà có gì mà cô lại nghĩ anh còn để tâm đến cô?

"Bây giờ em có thể đi...nhưng sau này đừng để tôi nhìn thấy em nữa. Nếu không tôi sẽ không buông tha cho em đâu. Tạ Tranh!"

Lời nói của anh vẫn lên văng vẳng bên tai, Tạ Tranh khẽ cười khẩy tự giễu cợt bản thân mình. Cô còn hy vọng rằng anh sẽ không buông tha cho cô sao? Tình lại đi...chuyện trước kia vẫn còn là một vết sẹo dai dẳng. Không lẽ cô lại quên mất anh đã làm tổn thương cô thế nào sao?

Tạ Tranh lắc mạnh đầu cố gắng xua tan mọi suy nghĩ về Cố Tư Vũ. Cô lấy lại tinh thần không còn nhìn về hướng của anh nữa chỉ đi thẳng một đường.

Cố Tư Vũ bên kia đường đang ghé mua một ít đồ nhưng cô gái đi cùng anh thì lại dính chặt anh như sam, mãi chẳng rời nửa bước! Mùi nước hoa nồng nặc khiến anh hơi khó chịu chột nhớ đến mùi hương dịu nhẹ của Tạ Tranh con người đột nhiên co lại. Gương mặt ảm đạm nét lạnh lùng, chỉ có cô là mang lại cho anh cảm giác thoải mái. Sau buổi sáng đó, anh luôn cố gắng loại bỏ hình ảnh của cô ra khỏi tâm trí của mình nhưng hình như càng đẩy cô ra bao nhiêu thì nỗi nhớ ấy lại càng thêm mãnh liệt! Đến mức phải tìm một người phụ nữ khác thay thế vào.

Lúc mở cửa xe toan bước vào thì bất giác anh cảm thấy có một bóng dáng rất quen thuộc đang ở phía đối diện mình. Tia mắt xẹt qua sự kinh ngạc rồi trở nên thâm trầm u ám. Cô nhẹ nhàng lướt qua trong dòng người. Bàn tay đang nắm lấy cửa xe liền siết chặt lại.

Nhà của Tạ Tranh nằm trong một con hẻm nhỏ, nơi đây đường đi không được rộng rãi thường xảy ra mấy vụ tệ nạn. Tuy cô rất muốn chuyển đi nơi khác sống nhưng giá nhà ở đây là rẻ nhất mà cô có thể chi trả! Nếu đổi lại là trước đây thì cô sẽ không phải sống như thế này.

Nhà cô trước kia vô cùng khá giả của ăn của để rất sung túc. Nhưng sau khi công ty của ba cô phá sản đến mức phải chuyển đi nơi khác. Chủ nợ ở khắp nơi. Hằng ngày cô đều phải đi làm thêm ở rất nhiều nơi mới đủ tiền chi trả cho cuộc sống của mình.

Một thân con gái đi trên con đường vắng tuy vậy nhưng cô lại chẳng hề có chút sợ hãi nào vì cô đã quá quen rồi. Trong bóng đêm yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một đám du côn, Tạ Tranh thừa biết những hạng người này là như thế nào nên cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

"Này em gái...đi đâu mà vội vàng thế? Ở lại đây chơi cùng bọn anh một chút!" Giọng nói kinh tởm phát ra từ một gã đầu hói khiến cô chỉ muốn nôn.

"Mau cút ra chỗ khác..." Tạ Tranh dường như chẳng có chút thiện cảm nào cô hung hăng lườm cho gã một ánh mắt hình dao găm.

Tên đầu hói chẳng những không nghe còn cười một cách thô lỗ, đưa tay chạm vào vai cô thô bỉ nói

"Em gái hung dữ như vậy làm gì? Nhưng mà anh rất thích!"

Haha

Hai tên ở phía sau cũng hùa theo cười sảng khoái! Tạ Tranh gần như mất hết kiên nhẫn cô hất cánh tay giờ bản của gã ra sau đó nâng giọng

"Đừng có đụng vào người tôi...các người nếu chưa muốn chết thì mau rút đi còn không thì đừng có trách tôi không cảnh báo trước!"

Ba gã đàn ông đó nhìn một lượt từ trên xuống dưới đánh giá Tạ Tranh, một cô gái thân hình mảnh mai như vậy lại rất cứng miệng! Với bộ dạng của cô như vậy thì làm được gì hần ta? Đúng là ranh con không biết tốt xấu!

Sự khinh thường hiện rõ qua tia mắt của hần, lần này hần bắt đầu hung tợn hơn đẩy vai cô một cái

"Mày dọa ai thế? Có muốn tao cho mày lết về nhà không? Đồ ranh con! Tụi bây giữ nó lại cho tao...hôm nay tao phải làm cho mày cầu xin tao buông tha cho mày. Haha"

Đồng bọn của hần nghe lệnh bắt đầu đi tới nắm lấy hai tay Tạ Tranh, ngay lập tức, thân hình uyển chuyển dùng lực mạnh mẽ đập một tên bên trái, tay phải giơ lấy chiếc gối của mình đánh mạnh vào tên bên cạnh. Gã đầu hói kia thấy vậy cũng hung hăng xông đến, tính đám cô ai ngờ thân thủ nhanh nhẹn cô lách người dùng một cú đá vào chiếc bụng mỡ của hần sau đó tát mạnh một cái vào gương mặt kính tòm.

Con nhóc này học võ sao?

"Chết tiệt! Bắt nó cho tao"

Hai người đàn ông đang nằm dưới đất nghe tiếng hét của gã liền ngồi dậy chạy đến. Lúc này Tạ Tranh càng nhanh chóng vung tay đập vào mặt cả hai tên kia hơn. Đang giăng co bên đây thì gã đầu hói kia nghiêng rằng đây lửa giận. Đám tát hần sao? Con nhóc này đúng là chán sống.

Rút một con dao giấu trong người ra toan bỏ nhào đến. Tạ Tranh vừa mới đá văng hai tên kia không kịp phòng bị ánh mắt xẹt qua lưỡi dao sát bén lóe lên trong đêm. Tưởng chừng như cô đã bị nó đâm xuyên vào người thì thật may xuất hiện một cánh tay ngăn chặn kịp thời.

Cố Tư Vũ nắm lấy cổ tay của gã rồi bẻ một cái, có thể nghe cả tiếng xương vỡ vụn!

"Aaaa...đau" Gã kêu lên đau đớn thả con dao xuống đất nghe một tiếng choang.

Tạ Tranh thất thần nhìn gương mặt lạnh lùng của anh. Cô không nghĩ rằng anh ở đây? Chẳng phải lúc nãy còn thấy anh đang đi với cô gái kia sao?

"Đừng có đụng đến người của tao! Mau rút đi" Cố Tư Vũ mạnh mẽ nói với hần rồi đá hần một cái.

Cả ba lập tức tháo chạy như gặp phải quỷ!.

Giờ đây chỉ còn lại anh và cô đứng ở đây nhất thời chẳng biết nên làm sao chỉ nhỏ nhẹ nói một câu

"Cảm ơn anh"

"Con gái tuy biết chút võ là tốt nhưng không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ tốt bản thân! Lúc nguy cấp thì nên chạy đi...nếu đối phương không thủ tay không mà là súng thì cô lẽ em đã chết từ lâu rồi. May mắn là hần tay cầm dao"

Anh nói cũng phải, tuy cô có biết sơ qua chút võ taekwondo nhưng tình huống lúc nãy nếu không có anh ra ngăn lại thì chắc có lẽ cô đã bỏ mạng rồi.

"Ừm"

Câu trả lời của cô khiến anh có phần khó chịu còn muốn phản bác thì lại thấy cô xoay người bỏ đi.

"Em không có gì muốn nói với tôi nữa sao?"

Tạ Tranh thật chỉ hận không khâu được miệng anh lại, sao anh lúc nào cũng bám lấy cô không buông vậy?

"Tôi và anh có gì để nói với nhau nữa sao? Hình như tôi không hề quen biết anh!"

Cố Tư Vũ hơi sững người, anh nhìn đăm đăm vào người con gái trước mặt, người mà anh từng yêu một cách sâu đậm giờ đây lại nói là không hề quen biết anh? Đáy lòng dâng lên cảm giác tức giận, anh hung hăng nắm chặt lấy tay cô kéo lại

"Em nói lại thử tôi nghe!"

Tạ Tranh vùng vẫy muốn thoát ra khỏi tay anh. Gương mặt trắng bệch vô cùng bất mãn hét lên

"Anh muốn làm gì? Thả tôi ra...tôi đã nói là không quen biết anh rồi."

"Tạ Tranh...em quên chuyện của chúng ta nhanh đến vậy sao?"

"Giữa tôi và anh có chuyện để quên sao?" Đột nhiên ánh mắt cô không còn hoảng loạn nữa thay vào đó là cương nghị nhìn thẳng vào mắt anh không chút sợ hãi.

Cố Tư Vũ nhất thời bị đôi mắt ấy làm cho cứng họng sau đó thở dài buông tay cô ra.

Cả không gian chợt chìm vào khoảng lặng, không ai nói thêm một câu nào. Có lẽ mỗi người đều tự khơi dậy nỗi niềm riêng được chôn kín.

...

"Tạ Tranh cậu ấy chuyển đi rồi...cậu ấy nói anh đừng tìm cậu ấy nữa"

Cố Tư Vũ đứng im bất động, anh không tin! Tại sao Tạ Tranh đột nhiên rời bỏ anh như vậy? Lí do là gì? Chẳng phải anh và cô vẫn đang tốt đẹp sao?

Những cuộc điện thoại giờ đây chỉ còn lại là tiếng "bíp" nghe chói tai. Không biết anh đã gọi cho cô bao nhiêu lần chỉ là muốn được nghe giọng nói của cô thêm một lần nữa.

"Tạ Tranh cậu ta nghe nói đã chuyển đến nhà của Duật Nam Phong ở rồi. Không ngờ cậu ta lại bắt cả hai tay dấm cẩm sừng Cố học trưởng"

"Phải đó...bên ngoài thì tỏ ra yêu thương với Cố học trưởng nhưng sau lưng không biết đã qua lại với Duật Nam Phong từ khi nào rồi!".

"Cậu ta chỉ là một kẻ ham mê tài sản thôi. Duật Nam Phong có bề thế như vậy không quản lấy cậu ta cũng uống"

Cố Tư Vũ tất thấy đều nghe hết những lời bàn tán đó nhưng anh tin chắc rằng cô Tạ Tranh sẽ không bao giờ đối xử với anh như vậy. Nhìn cách cô ở bên cạnh anh thì anh biết cô nhất định là rất yêu anh nhưng vì một lí do nào đó mà anh không hề biết được cô lại chọn cách rời xa anh.

Nhưng mọi thứ đều sụp đổ hết thảy từ giây phút anh nhìn thấy cô bước ra từ nhà họ Duật! Tin đồn về cô là sự thật sao? Cô thật sự là sống ở đây? Con tim anh tan vỡ thành từng mảnh nhỏ. Tại sao cô lại đối xử với anh như vậy? Những ngày tháng cô ở bên cạnh anh đều là đóng kịch là giả vờ thôi sao?

Từ lúc đó anh đã gạt cô ra khỏi cuộc đời mình, anh tự nói với bản thân rằng cô không hề xứng đáng với tình yêu của anh! Nỗi đau dần chuyển hóa sang nỗi hận. Nhưng tất cả đều được anh chôn chặt vào bên trong. Giờ đây anh đã là một ông chủ lớn của Hoàn Lạc nơi giải trí hàng đầu của thành phố này còn mở rộng sang những nước khác, không còn là cậu sinh viên trước đây nữa. Mọi thứ đã thay đổi nhưng tại sao hiện tại khi gặp lại cô thì cái thứ tình cảm ấy vẫn dấy vò anh? Không phải anh nên hận cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chẳng phải cô cần tiền sao?

"Tư Vũ anh hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh em dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra chứ?"

"Đương nhiên rồi...anh không ở cạnh em thì ở bên cạnh ai?"

...

Tạ Tranh giật mình tỉnh dậy, nhìn lên đồng hồ đã 3 giờ sáng. Cô tại sao cứ mãi mơ đến những đoạn kí ức đó? Chẳng phải cô nên quên chúng sao?

Mái tóc ngang vai buông xõa, dáng người yêu kiều ngồi co đầu gối lại. Có lẽ chỉ có mình cô là chịu đau khổ dày vò? Bởi lẽ Cố Tư Vũ vốn đã quên cô rồi...bên cạnh anh ấy có rất nhiều phụ nữ xung quanh nên tại sao phải hành hạ cô như vậy chứ?

Rốt cục là tại sao lại để cô gặp lại anh? Dưới màn đêm lạnh lẽo, ánh đèn trong phòng cũng không làm ấm được nỗi lòng của cô. Bất giác một giọt nước mắt khẽ rơi xuống mà ngay cả cô cũng không hề biết tại sao?

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh trăng tròn và sáng chiếu rọi vào bên trong căn phòng nhỏ như xuyên thấu tâm hồn cô. Tạ Tranh bức rức bước xuống giường ra ngoài cửa sổ đứng cho vui bớt đi tâm trạng nặng nề của mình. Nhưng có lẽ cô quá xem thường bản thân, càng yên tĩnh bao nhiêu thì quá khứ ấy lại ủa về bấy nhiêu! Vừa nhớ lại khoảnh khắc giữa anh và cô con tim vốn khép kín nay như bị ai đó bới móc ra khó chịu vô cùng.

Chẳng biết cô đã đứng đó được bao lâu chỉ khi bình minh dần ló dạng, cô mới thất thần chuẩn bị đi làm thêm.

Công việc thường ngày của Tạ Tranh vô cùng bận rộn, sáng cô làm thêm ở cửa hàng tổng hợp tới đến bán chút bánh để kiếm thêm vài đồng! Được bao nhiêu đồ bấy nhiêu.

Quán ăn của ông chủ này là chỗ thân quen cô hay đến bán mà ông chủ cũng rất tốt bụng giúp đỡ cô.

Cầm một thùng xốp giấy trong đó có rất nhiều loại bánh khác nhau. Tuy trông chẳng có gì đặc biệt nhưng mùi vị lại rất ngon nên cô bán được kha khá.

Chiếc xe hơi chạy xuyên gió trên đường, Cố Tư Vũ tay cầm vô lăng, gương mặt lạnh lùng đến mức vô cảm mặc cho người phụ nữ bên trong xe có nững nụ nói chuyện với anh bao nhiêu thì sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

"Cố thiếu...ngài nói xem hôm nay chúng ta sẽ đi đâu? Em vô cùng háo hức mong chờ đêm nay của chúng ta" bàn tay như một con rắn nước len lỏi trên ngực anh không chút kiêng nể.

Cố Tư Vũ khẽ đưa mắt xuống nhìn sau đó hơi chau mày lại, anh hất ta cô ta ra lạnh nhạt lên tiếng.

"Chưa có sự cho phép của tôi thì không được tự ý chạm vào người tôi nghe không?"

Tuy cô ta biết Cố thiếu này luôn lạnh lùng, đáng sợ như vậy nhưng với ma lực của anh vẫn khiến cô ta không cưỡng lại được! Giờ đây cô ta mới hiểu tại sao những người phụ nữ khác lại chết mê chết mệt người đàn ông này. Nhưng dù có ra sao thì bất kì ai được Cố thiếu quan tâm đều không quá 3 ngày!

Gương mặt trang điểm kĩ càng trông rất gượng gạo, môi cô ta hơi cười trừ để giấu đi sự xấu hổ của mình. Miếng mồi ngon này cô ta đã cất công có được tuyệt đối không được có bất cứ sai sót nào nếu không! Sau này sẽ không được lợi ích gì.

"Dạ được...em hiểu rồi Cố thiếu"

Cố Tư Vũ không thèm nhìn cô ta một cái chỉ chăm chăm nhìn về phía trước đường như tâm tư anh đang ở phương trời nào.

Đi ngang qua một quán ăn nhỏ bóng dáng Tạ Tranh lại thu gọn vào đôi mắt anh. Đột nhiên tay cầm vô lăng hơi siết lại sau đó là dừng xe.

"Cô có đói không?"

Cô ta bỗng nhiên được Cố Tư Vũ quan tâm liền không giấu được hạnh phúc liền cười yếu điệu gật đầu

"Dạ có".

Cố Tư Vũ không nhanh không chậm bước xuống xe, sau đó cô ta cũng liền chạy theo anh. Tưởng đâu anh sẽ dẫn cô ta đến một nhà hàng sang trọng nào đó ai ngờ đâu lại là quán ăn lề đường. Chỉ nhìn thôi đã không muốn đặt chân vào! Tuy có hơi sốc, một Cố thiếu ông chủ Hoàn Hảo có tiếng lại đi đến những nơi này? Có phải có gì đó không đúng rồi không?

Cố Tư Vũ đương nhiên nhận ra sự ngạc nhiên của cô ta, anh không nói gì chỉ trầm ngâm đưa tay khoác lấy vai cô ta đi vào một cách tự nhiên.

"Hai vị muốn gọi gì ạ" ông chủ niềm nở tiếp đón.

"Cô ăn gì?"

Nhìn vào thực đơn, tia mắt hơi bối rối bởi lẽ cô ta thực sự không muốn ăn ở đây nhưng không thể không kêu món được. Nếu làm phật ý của anh chắc chắn cơ hội sau này của cô ta coi như tiêu tùng.

"Cho tôi một tô hoành thánh...Cố thiếu anh muốn dùng gì?"

"Tùy cô chọn" ánh mắt anh từ lúc vào đây đều hướng về một phía căn bản là trả lời cho xong.

Tạ Tranh lo tập trung chào bán nên cũng không mấy để ý đến bàn sau lưng mình đang có ánh mắt xuyên thấu nhắm đến cô.

"Xin hỏi...các vị có muốn ăn thử bánh không ạ?"

Một tên miệng đang tua chai bia liền khựng lại, hắn ta đưa ánh mắt không chút dừng đắn đánh giá một lượt trên người Tạ Tranh sau đó liền nở nụ cười xấu xa

"Cô em đây là bán bánh sao?"

Tạ Tranh thừa biết hắn ta đang có ý không tốt nhưng cũng không vội tỏ thái độ chỉ nhẹ cười có lẽ nói

"Dạ phải...bánh này rất ngon! Anh có muốn dùng thử không?"

"Thế em còn bán thứ khác không?" Cánh tay thô lỗ chạm vào bàn tay của cô.

Tạ Tranh theo phản xạ hất tay ra sau đó hơi cứng rắn nói

"Tôi chỉ bán bánh nếu như anh không mua thì tôi xin phép ra chỗ khác"

"Ai nói là anh không mua...sao cô em lại nóng tính như thế? Nào bánh gì đâu đưa đây"

Đối với những loại khách như thế này Tạ Tranh đã quá quen nên cô chỉ đành nhẫn nhịn đưa bánh ra cho hắn ta xem

"Ái chà...nhìn cũng không có gì đặc sắc lắm nhì? Mùi vị thế nào đây?"

"Tôi có loại dùng thử anh có thể tự mình xem"

"Nhưng anh muốn cô em đây tự tay dứt bánh thử cho anh" Hắn tay lại tiếp tục giờ trò lưu manh với cô.

Tạ Tranh cắn răng chỉ muốn sút thẳng một cú vào mặt của hắn ta nhưng cô còn phải kiếm sống! Ở quán ăn này là nơi cô còn có thể kiếm đồng ra đồng vào. Ông chủ cũng đã nể tình cho cô tự do bán ở đây nếu làm ông chủ mất mặt thì cô không biết phải ăn nói làm sao.

Bàn tay trắng hơi nắm lại, cô vẫn giữ nét mặt như không

"Anh có thể tự thử ạ"

"Nói lắm thế! Tôi kêu cô tự tay dứt bánh cho tôi bộ cô không nghe sao? Có muốn buôn bán nữa không? Hà..."

Sự kiềm chế cuối cùng cũng đã vượt qua mức giới hạn Tạ Tranh nhìn số bánh trong thùng sau đó hít một hơi sâu. Chỉ nhìn hắn thôi cũng khiến cô cảm thấy ghê tởm nhưng công việc này vốn là vậy. Cô cũng quen dần với cách hoạt động này! Tay toan tính đưa bánh lên thì bị một bàn tay khác nắm chặt lại.

Tạ Tranh hơi giật mình ngẩng đầu lên, đập ngay vào mắt cô là Cố Tư Vũ! Anh sao lại ở đây?

"Tôi muốn mua bánh!"

"Ây dô? Mày là đứa nào sao lại chen ngang vào chuyện của tao?"

Cố Tư Vũ chẳng quan tâm đến lời hắn ta nói chỉ chăm chăm nhìn vào Tạ Tranh

"Sao? Cô không muốn bán à?"

Tạ Tranh lúc này mới hoàn hồn, anh đang giúp cô sao? Nhưng mà tại sao anh phải làm như vậy? Tuy có chút khó xử nhưng còn hơn là phải dứt bánh cho gã kia nên cô liền gật đầu nói

"Có bán!"

Cố Tư Vũ hơi nhếch môi kéo cô về bàn của mình. Gã kia vốn muốn nhảy dựng lên vì mất miếng mồi ngon nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của anh thì gã im bặt lại. Gã sống ở khu này cũng nhiều năm rồi nên Cố thiếu ông chủ Hoàn Lục nổi tiếng nhất vùng này hắn hoàn toàn nhận ra! Nếu như đụng vào anh thì chỉ có con đường chết.

Tạ Tranh bị anh lôi đến bàn sau đó cô mới nhận ra còn một người khác đi cùng anh.

"Cố thiếu...anh sao lại bỏ người ta một mình ở đây vậy!" Cô ta ồ ồ dựa người vào cánh tay anh đứng đưa.

Tạ Tranh có hơi đứng hình, người phụ nữ này không phải là người hôm trước cô gặp! Thì ra anh cũng không thích có nhảm chán nhì?

Ánh mắt vô cùng bất mãn nhưng lại chẳng thể nào làm gì chỉ đứng im bất động cố gắng giả vờ không nghe không thấy.

Cố Tư Vũ không đẩy cô ta ra còn cố tình ngồi sát hơn, cặp chân mày nhướn về phía Tạ Tranh lên tiếng

"Cô còn bao nhiêu bịch bánh?"

Tạ Tranh chậm rãi đáp lại

"30 bịch!"

"Tôi mua hết!"

Sao? Tạ Tranh kinh ngạc nhìn anh! Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra

"Anh mua hết?"

"Chẳng phải cô cần tiền sao?"

Phải! Cô là đang rất cần tiền! Nhưng với anh thì hình như chuyện cô kiếm tiền nó trở nên vô cùng xấu hổ? Tại sao chứ?

Gương mặt xinh đẹp liền ảm đạm sực bi thương. Tạ Tranh cố gắng áp chế bản thân mình. Cô thừa biết câu hỏi của anh là có ý gì nhưng với tình trạng hiện tại cô còn có thể chối sao?

"VẬY ĐƯỢC CỦA ANH HẾT..."

Còn chưa kịp nói hết câu thì Cố Tư Vũ đã đưa cho cô một tấm chi phiếu sau đó là giờ giọng lạnh nhạt đầy cao ngạo

"Cô tự ghi số tiền vào..."

Người phụ nữ bên cạnh thấy một màn như vậy liền không nhịn được mà lên tiếng

"Cố thiếu! Anh làm vậy có hơi quá không? Sao lại đưa cho cô ta tấm chi phiếu như vậy? Lỡ như cô ta viết không đúng giá tiền thì phải làm sao?"

Cố Tư Vũ liền trừng mắt sang nhìn cô ta sau đó nâng giọng nói lớn.

"Tôi làm gì còn để cô có quyền can thiệp sao?"

Thấy ánh mắt tức giận cùng biểu hiện đáng sợ của anh nên cô ta cũng không dám ho he thêm một câu

Tạ Tranh lúc này chẳng còn kiên nhẫn nữa. Anh là đang cố tình!

"Không cần phải lo tôi chắc chắn không ghi sai một chữ số nào!"

Nói rồi cô liền cầm lấy cây bút trong túi xách sau đó ghi một dòng số sau đó đưa trước mặt anh đồng dặc nói

"VẬY ĐƯỢC RỒI CHỨ"

Tạ Tranh không muốn ở đây thêm để càng thấy chướng mắt liền xoay người bỏ đi để lại thùng bánh cho anh.

Cố Tư Vũ nhìn theo bóng lưng cô, gương mặt liền trở nên tức giận! Cô như vậy mà lại bỏ đi sao? Những việc lúc này diễn ra anh đều thấy tất cả! Chỉ vì tiền mà xem chút nữa cô lại làm theo những yêu cầu bí ố của gã đó? Con người đen co lại, anh thật sự không ngờ rằng đây là bản chất thật của cô!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ôn lại chuyện cũ

"Thật đáng ghét! Anh ta nghĩ mình có tiền thì hay lắm sao? Còn đưa mình chi phiếu?" Tạ Tranh hậm hực nắm nắm trong miệng thầm mắng Cố Tư Vũ

Đôi chân thanh mảnh đi bộ dài trên lề đường thì đột nhiên có một chiếc xe hơi đắt tiền chắn ngang cô. Còn muốn mở miệng chửi thì cổ họng liền nghẹn lại, Cố Tư Vũ lạnh lùng ngồi trong xe, đáng vẻ cao ngạo điềm tĩnh như trước

"Lên xe!"

Tạ Tranh chẳng hiểu là anh đang muốn làm gì nhưng người phụ nữ khi nãy đâu rồi?

Nhìn thấy cô cứ đơ cái mặt ra, anh cũng không còn kiên nhẫn nữa giọng thêm

"Tôi bảo em lên xe!"

Lúc này Tạ Tranh mới giật mình, gương mặt liền lập tức nghiêm lại nói

"Sao tôi phải lên xe của anh? Đúng là phiền phức..." nói đoạn cô liền ung dung quay mặt sang chỗ khác hướng về phía trước mà đi

Cố Tư Vũ đương nhiên là vô cùng khó chịu thái độ của cô. Tạ Tranh là đang khinh thường anh sao?

Mở cửa xe dứt khoát sau đó liền tiến tới bế ngang người cô lên

"Nè anh làm gì vậy? Mau bỏ tôi ra...đồ điên!" Tay chân quơ loạn muốn thoát, cô tuy là biết chút võ phòng vệ nhưng chẳng hiểu tại sao khi đối đầu với anh thì bản năng ấy lại biến mất không chút phản kháng

"Suyt...em là ló cái gì tôi chỉ muốn nói chuyện với em!" Cố Tư Vũ nhét cô vào trong xe sau đó cố định hai tay cô lại nói

Tạ Tranh hung hăng chẳng chịu thua kém gì liền dùng răng cắn vào cánh tay anh một cái

Cố Tư Vũ không nghĩ rằng cô sẽ làm như vậy nên vô cùng bất ngờ không kịp phòng bị gì liền kêu lên một tiếng

"Em là chó sao?"

"Phải...nếu anh còn đụng vào người tôi thì tôi sẽ cắn chết anh!" Tạ Tranh không muốn tiếp tục day dưa với loại người này nữa nên liền xoay người muốn mở cửa xe đi nhưng anh đã nhanh tay hơn một bước cửa xe đã khóa!

"Anh..."

"Tạ Tranh! Em vẫn còn cứng đầu nhì? Chẳng thay đổi chút nào!"

Gương mặt xinh đẹp giờ đây tức giận đến ửng đỏ, cô nghiêng răng nhìn anh đầy giận dữ

"Rốt cục là anh muốn cái gì? Cố Tư Vũ"

Vừa dứt câu lúc này Tạ Tranh mới hơi ngó ra mình vừa lỡ lời nhìn sang vẻ mặt của anh lại thấy anh cười một cách vui vẻ

"Cuối cùng thì em cũng nhớ ra tôi rồi à?"

Do quá nóng giận mà mất đi kiểm chế giờ đây cô thật sự là muốn khâu cái miệng mình lại.

Cố Tư Vũ nhìn lên gương mặt cô, bàn tay anh không tự chủ được khẽ chạm vào gương mặt ấy, từng chút từng chút một nhớ lại người con gái anh từng yêu. Chợt trái tim như thắt lại, anh buông lỏng tay xuống rồi chuyển sang đáng vẻ âm ỉ như trước.

"Em hay đi làm những công việc như thế này sao?"

Tạ Tranh dường như đang cố kìm nén cảm xúc của mình, cô hít một hơi sâu giấu đi sự lúng túng của bản thân

"Tại sao tôi phải trả lời anh? Anh nghĩ mình là ai?"

Bàn tay gân guốc hơi nắm lại, dù rất muốn bùng phát cơn giận nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh

"Duật thiếu gia không đủ điều kiện lo cho bạn gái mình sao?"

Câu châm chọc đầy hàm ý của anh khiến Tạ Tranh liền đấm mặt lại, cô liếc mắt sang cơ miệng vừa theo bản năng muốn bật ra thì liền khựng lại, cô cười khẩy một cái rồi không nhanh không chậm nói

"Anh ấy rất tốt với tôi...chỉ là tôi muốn tự lập không muốn dựa dẫm vào ai khác!"

Vậy sao? Môi anh khẽ dâng lên, đáy lòng như có một cơn sóng cuộn trào

"Tôi tưởng em làm người của Duật Nam Phong sẽ khá hơn chứ? Không ngờ vẫn phải ra ngoài làm việc vất vả! Không biết hẳn ta có biết em làm những công việc thấp kém này không? Hừm?"

"Không cần anh bận tâm...chuyện của tôi tự tôi biết! Anh nói đúng công việc này rất thấp kém nhưng đó vẫn là công việc của tôi vẫn có thể kiếm tiền chân chính! Trời cũng tối rồi...anh nên để tôi đi đi"

"Em cần tiền như vậy sao?"

Cần tiền? Tạ Tranh khẽ cười giấu cợt đương nhiên là cô rất cần! Nếu không có tiền Tạ Lăng Thần em trai cô sẽ không có tiền đóng học phí. Dù sao cũng đã lên đại học có rất nhiều thứ phải chi nên cô hiểu. Còn chưa nói đến các khoản thu chi sinh hoạt hằng tháng và tiền trả nợ cho gia đình. Bao nhiêu thứ đều một mình cô gánh vác thì thử hỏi xem cô còn có thể nói là mình không cần sao?

Đôi mắt ánh lên tia đau xót, tay cô nắm chặt lấy góc áo mà nhăn nhúm lại, gương mặt vẫn không thay đổi là bao

"Tôi cần hay không thì cũng không liên quan đến Cố thiếu đây! Mong anh sau này đừng đến tìm tôi nữa"

Cơ thể nặng nề quay đi, ngón tay vừa chạm vào nắm cửa xe thì giọng nói lạnh lẽo vang lên

"Chỉ cần có tiền thì việc gì em cũng có thể làm? Ngay cả lúc này?"

"Cố Tư Vũ anh hơi quá đáng rồi đó!"

"Quá đáng? Chẳng phải bản chất của em là vậy sao? Vì tiền có thể thay đổi mọi thứ ngay cả phản bội tôi?"

Tạ Tranh không kiềm chế được nữa, con giận dữ bộc phát bàn tay đẹp đẽ giáng xuống gương mặt anh một cái thật đau!

Trong bầu trời đêm, bên ngoài dường như không nghe được bất cứ âm thanh nào chỉ nghe tiếng bập tai rõ to.

Cố Tư Vũ có thể cảm nhận được cảm giác rát trên gương mặt mình. Cô dám tát anh sao?

Tạ Tranh như biết rằng mình vừa mới làm gì cô hơi run người, nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh. Không khí lạnh lẽo đột nhiên bao vây lấy cô không lối thoát. Khi còn muốn bỏ đi thì liền bị một lực mạnh mẽ kéo cả người cô lại trực tiếp áp cô ngã ra đằng sau, đôi môi điên cuồng chiếm lấy bờ môi căng mọng của cô.

Cố Tư Vũ như một con thú dữ bị chọc tức mà hung hăng càng quết anh dày xé cô không chút thương tiếc mặc cho cô có gãy giũa như thế nào.

"Cố Tư Vũ... mau buông ra...um"

Mọi lời nói đều nuốt lại vào trong, bàn tay thô lỗ kéo chiếc áo thun cô lên rồi mạnh mẽ hôn xuống.

Tạ Tranh cắn chặt răng cố gắng ngăn cản người đàn ông này nhưng mọi thứ đều trở nên bất lực. Anh quá mạnh mẽ mà cô lại không đủ sức chống trả.

Nước mắt từ đâu lại dâng lên lưng trong trong đó tựa như muốn trực trào rơi xuống! Cô hét lên

"Tôi hận anh!"

Nụ hôn cuồng bạo liền dừng lại, hận? Con người anh co rụt lại ánh mắt trầm xuống nhìn người con gái dưới thân.

"Em hận tôi?"

"Phải...tôi hận anh, tôi hận anh" sự kiềm nén cuối cùng cũng bộc phát, Tạ Tranh gương mặt đầy ủy khuất cô gào lên tựa như đã giấu đi những lời nói này từ rất lâu rồi.

Nhìn thấy từng giọt nước mắt cô từ từ rơi xuống, trái tim anh như bị ai đó xé ra làm đôi khó chịu vô cùng. Cơ thể cũng vì thế hơi run run, ngón tay dài lướt qua khóe mắt cô sau đó không nhanh không chậm lau đi đầy đau đớn

"Tạ Tranh...tại sao? Tại sao?"

Tạ Tranh không trả lời cô chỉ im lặng mặc cho anh hỏi cô, cả không gian chỉ còn lại tiếng khóc sục sùi.

...

"Tạ Tranh! Lát nữa xuống xem bóng rổ không? Nghe nói hôm nay trường mình thi đấu với trường S đó!" Hạ Quân Dao mặt mày hớn hở lay lay tay cô

Tập vở đang viết giữa chừng liền ngắt ngang, cô thật sự là không muốn đi. Thứ nhất là quá đông mà cô lại không hề thích chen chúc ồn ào! Thứ hai cô mà không hoàn thành tốt phần làm nhóm chắc chắn sẽ bị rớt môn!

"Mình không đi đâu!"

Hạ Quân Dao đương nhiên chẳng bỏ cuộc, cô làm bộ mặt mèo con sau đó chỉ chỉ vào tay của Tạ Tranh nũng nịu nói

"Tranh Tranh à...cậu đi với tớ đi mà, thật ra trong trận bóng ngày hôm nay có Luru Khải nữa đó! Cậu cũng biết tớ thích anh ấy lâu rồi...nên giúp tớ lần này đi mà"

Lại là Luru Khải! Đúng vậy Hạ Quân Dao đang để ý đến một đàn anh khóa trên! Nghe nói là rất đẹp trai còn đa tài biết đánh đàn, chơi bóng chi nhiều đó thôi con gái trong trường này đã xếp hàng dài phía sau rồi.

Gương mặt biểu lộ rõ sự bất lực, buông cây bút trong tay xuống rồi nhìn Hạ Quân Dao

"Vậy cậu tính đến đó xem anh ta thi đấu thôi sao?"

"Đương nhiên còn mưa nước nữa chứ!"

Lại còn mưa nước? Tên Luru Khải đó chắc hiện đang có chực chai nước rồi.

Tạ Tranh lắc đầu mấy cái sau đó cũng vì người bạn này của mình mà đồng ý đến xem.

Đúng là tiếng tăm của đội bóng rổ của trường quá lớn, sân bóng chật ních người xem đã vậy còn kèm theo hiệu ứng reo hò cổ vũ cuồng nhiệt nữa.

"Luru Khải kia...Aaa hảo soái a"

"Đúng là không hổ danh bên ngoài đẹp trai bên trong đa tài!"

"Luru Khải cố lên!"

Từng tấm băng rôn dài thành từng dãy còn có cả tiếng la hét điên loạn của các nữ sinh. Tạ Tranh cảm giác như lỗ tai mình sắp thủng đến nơi. Khó khăn lắm mới chen chân vô được sân để xem

Hạ Quân Dao vừa nhìn thấy Luru Khải đã gào lên như fan cuồng chính hiệu

"Khải ca cố lên"

Tạ Tranh "..."

Đôi mắt trong trẻo của cô nhìn ra phía sân đấu hai bên đầu đang đi bóng vô cùng gắt gao, tiếng cổ vũ reo hò không dứt. Trong đám người dẫn bóng, chợt con mắt cô liền kinh ngạc! Sau đó đại não liền chạy qua một dòng kí ức

Là anh ta?

"Tạ Tranh, Tạ Tranh mau hô lên với tớ nào...Luru Khải cố lên!" Hạ Quân Dao phấn kích giơ tay cô lên hét lớn

Tạ Tranh hơi ngơ ngác sau đó cũng nói theo.

"Luru Khải cố lên!"

Ủa mà khoan! Sao mình lại phải hô khẩu hiệu của fan Luru Khải chứ?

Ánh mắt Tạ Tranh vô tình ngược lên lại thấy người mà cô gặp hôm trước đang nhìn cô! Không hiểu sao cô lại có cảm giác chợt dạ liền cúi mặt xuống.

Cố Tư Vũ nhìn về phía Tạ Tranh, anh hơi sững lại nhưng sau đó liền tập trung lại dẫn bóng.

Một cú dứt điểm nữa cho đại học A nhưng người ghi bàn lại là Cố Tư Vũ.

"Áaa anh ấy đẹp trai quá nha..."

"Không ngờ đội bóng rổ trường mình lại có nhiều soái ca đến vậy! Tim tớ sắp ngừng đập rồi."

"Cố Tư Vũ, Cố Tư Vũ..."

Nguyên một dàn nữ sinh phía sau hò hét lớn trên sân.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh trong đó có cả cô!

Hạ Quân Dao hơi bất mãn, đúng là có mới nói cũ mới vừa hô Luru Khải xong giờ lại là Cố Tư Vũ? Cô không chịu thua một mình gào lên

"Luru Khải, Luru Khải"

Tiếng còi báo hiệu kết thúc trận đấu vang lên kèm theo tiếng vỗ tay chúc mừng cho đại học A chiến thắng với tỉ số dẫn trước 4 trái!

Hạ Quân Dao cố gắng nén lại tâm trạng đang cực kì hưng phấn của mình, gương mặt hơi e lệ nhìn về phía Luru Khải người đầy mồ hôi nhưng lại vô cùng quyền rũ kia.

Tạ Tranh đứng cạnh bên đương nhiên là phát hiện ra, cô thầm cười trộm sau đó huych tay Hạ Quân Dao

"Mau đi đưa nước cho anh ta đi...còn ngại gì nữa!"

"Cái cậu này!" Hạ Quân Dao cười ngượng ngùng sau đó chỉnh trang lại mái tóc một xú.

Còn chưa kịp chỉnh xong thì từ đằng sau ồ ra như vũ bão đẩy cả hai người lên phía trước, Hạ Quân Dao theo đà đi lên phía trên, cả tốp nữ sinh thi nhau chạy đến chỗ Luru Khải đưa nước!

Tạ Tranh còn thê thảm hơn cô bị đẩy đến mức vấp chân ngã ra đằng trước còn chưa kịp phòng bị gì thì đột nhiên có một bàn tay may mắn đỡ lấy cơ thể cô.

"Có sao không?"

Giọng nói nam tính đầy ma mị vang lên, gương mặt từ hoảng hốt chuyển sang lúng túng. Anh ta...?

Cố Tư Vũ hai tay ôm lấy thân thể Tạ Tranh vào trong môi hơi nhếch lên cúi đầu nhìn cô

Tạ Tranh cảm giác như có gì đó không đúng, vội vàng đứng thẳng dậy

"Cảm ơn...tôi không sao!"

"Em là sinh viên mới vào trường?" Cố Tư Vũ hỏi

"Dạ phải..."

"Em thích Lưu Khải nên mới tới đây?"

"Không phải" Tạ Tranh theo phản xạ bật ra một câu.

Lúc này Cố Tư Vũ gương mặt liền trở nên gần ra anh nhìn chăm chăm vào cô sau đó tự nhiên giơ tay lên xoa đầu cô một cái

"Vây tốt!"

Hả? Anh ấy là có ý gì đây? Vây tốt?

Nói rồi Cố Tư Vũ thong dong lướt qua người cô đi một mạch để lại gương mặt vẫn còn chưa hết hoang mang của Tạ Tranh.

Sau trận bóng rổ đó, Hạ Quân Dao ngậm đắng nuốt cay! Cô vừa bị xô đẩy vừa không đưa được nước. Miệng thâm mắng mấy cô sinh viên kia! Nhưng trách sao được Lưu Khải quá ưu tú đi?

"Tạ Tranh? Cậu nói xem có phải là quá đáng không?"

Tạ Tranh mơ mơ màng màng đầu óc cứ quay cuồng nghĩ về gương mặt đẹp đẽ của Cố Tư Vũ sau đó là cái xoa đầu bất chợt của anh!

Tại sao anh ta lại xoa đầu cô? Còn nói tốt? Nhưng mà tại sao mình lại phải suy nghĩ về anh ta cơ chứ? Đúng là điên rồi.

Cùng lúc này Tạ Tranh cũng mất tự chủ nói lớn

"Quá đáng!"

Hạ Quân Dao gạt đầu lia lia sau đó nhảy bổ lên giường Tạ Tranh

"Tranh Tranh cậu xem vết trầy trên tay tớ nè...huhu tại đám người cuồng loạn đó đó! Sao tớ còn đi gặp Lưu Khải đây?"

Tạ Tranh hoàn hồn ngồi dậy vỗ về mấy cái

"Thôi không sao! Lúc khác sẽ có cơ hội thôi!"

Nhận được lời động viên của Tạ Tranh, cô liền ngưng làm nũng. Phải ha mình còn có nhiều cơ hội khác mà. Chỉ cần là Lưu Khải cô làm gì cũng được!

"Tranh Tranh cậu nói đúng! Tớ nhất định sẽ không bỏ cuộc." Gương mặt cực kì quyết tâm

Tạ Tranh thấy thế cũng không nhịn được cười. Đúng là con bé ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chấp nhận

"Lăng Thần?" Tạ Tranh từ dãy hành lang nhỏ vội vàng chạy đến chỗ đang có một đám người.

Tạ Lăng Thần dường như vừa bị chúng đánh đập một trận, trên mặt nổi bật lên từng vết máu đỏ ao. Tạ Tranh hốt hoảng đỡ lấy cậu em trai của cô

"Lăng Thần em có sao không? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Á à...cuối cùng thì mày cũng về rồi nhì? Mau trả tiền nợ đây!" Tên bặm trợn cầm đầu hung hăng quát lớn.

Tạ Tranh dùng ánh mắt lưỡi dao nhìn một đám đàn ông trước mặt, tay cô đỡ lấy Lăng Thần hơi siết lại. Lại là đám đòi nợ nhà cô! Từ sau khi ba mẹ cô phá sản đến nay đã có không ít chủ nợ ghé thăm nay lại là một trong số đó!

"Các người tại sao lại đánh em trai tôi? Các người có quyền gì? Tiền tôi sẽ trả tại sao lại phải đánh người?"

Mấy gã đầu gấu đương nhiên nghe chẳng lọt lỗ tai. Tên cầm đầu mặt tỏ ra khinh thường nhìn cô

"Ba mẹ mày nợ tiền tao hơi lâu rồi đấy? Đã không trả tiền còn ở đây vênh váo à? Có tin tao đánh luôn cả mày không?"

"Các người không được làm hại chị tôi!" Tạ Lăng Thần tuy hơi thờ yếu ớt vừa bị trận đòn nhưng vẫn cố gắng lên tiếng bảo vệ cô.

Đáy lòng như bị lửa thiêu đốt, Tạ Tranh nhìn em trai mình khó khăn hô hấp mà chẳng thể nào làm gì được. Cô dường như chẳng còn đường thoái lui

"Tôi nhất định sẽ trả tiền cho các người...nhưng hôm nay tôi chưa có lương!"

"Tao nghe câu này của mày đến chán rồi! Khôn hồn thì trong ngày mai trả hết nợ cho bọn tao nếu không thằng em mày sẽ chết!"

Sao? Ngày mai? Cô làm gì đào đâu ra một số tiền lớn như vậy chứ?

"Có thể cho tôi tuần sau được không?"

"Tuần sau? Nếu vậy thì mày hót xác em trai mày đi" tên đó tiến đến xách cổ Tạ Lăng Thần lên sau đó đập một cái.

Tạ Tranh hoảng loạn đến căn ngan, nước mắt cũng dâng lên

"Được rồi...đừng đánh nữa! Ngày mai tôi sẽ trả cho các người được chưa"

"Vậy còn được...nhớ đấy! Tụi mày về" nói rồi cả đám bỏ đi

Tạ Tranh ôm lấy Tạ Lăng Thần cố gắng đỡ cậu vào nhà

"Lăng Thần chị xin lỗi em...là lỗi của chị"

Tạ Lăng Thần khó khăn giơ tay lau đi giọt nước mắt của chị mình, lòng cậu thất lại

"Chị đừng khóc...em không sao! Nhưng mà ngày mai tiền đâu chị trả cho tụi nó?"

Tạ Tranh cố gắng nén lại nước mắt của mình, ngón tay khẽ chạm vào vết thương trên gương mặt của cậu. Tuy cô biết mình không thể đào được số tiền lớn đó trong ngày mai được nhưng cũng không thể để Lăng Thần lo lắng.

"Em yên tâm chị lo được...nhưng mà em đau lắm phải không? Để chị rửa vết thương giúp em!"

Trong nhà chỉ có hai chị em, ba mẹ cô đều trốn nợ đi nơi khác ở đây chỉ có cô và Lăng Thần nương tựa lẫn nhau. Thấy em mình như vậy, người làm chị như cô sao có thể đành lòng cơ chứ? Dù bất cứ giá nào cũng phải trả hết nợ cho bọn chúng.

Tạ Lăng Thần cơ thể đau nhứt sau khi được Tạ Tranh xử lý vết thương đã im lặng nghỉ ngơi.

Trong ánh đèn mờ nhạt, thân hình mảnh mai ngồi co ro trên giường. Gió bên ngoài thổi tạt vào như đang đánh vào da thịt cô. Dường như cô đang suy nghĩ gì đó, gương mặt hốc hác xanh xao thấy rõ.

Bỗng nhiên tay liền cầm lấy chiếc điện thoại của mình, chán chừ ấn một dãy số.

Ngày hôm đó, trước khi cô rời khỏi xe của Cố Tư Vũ anh đã nói một câu

"Trở về bên cạnh tôi đi em muốn gì tôi đều có thể cho em! Không cần phải đi làm những công việc như thế này nữa"

Lúc đó, cô cảm thấy tim mình sắp vỡ ra, môi cố gắng lắm mới mấp máy được câu

"Cảm ơn ý tốt của anh" nói rồi liền rời đi

Bây giờ đây, cô lại nghĩ tới anh! Phải chỉ có anh mới giúp được cô nhưng mà sao cô có thể mở miệng ra nói rằng mình cần anh giúp đỡ chứ?

Ông trời thật sự là đang muốn thử thách cô! Cố Tư Vũ rõ ràng mọi thứ đều quá đột ngột. Tại sao lại trở nên như thế này? Cô cố gắng tránh anh bao nhiêu thì càng gặp anh bấy nhiêu đến bây giờ đây thực sự là cần đến anh.

Chỉ nghĩ đến quãng thời gian trước kia, bàn tay liền buông chiếc điện thoại xuống!

Bóng đêm dày đặc bao quanh lấy thân hình của Tạ Tranh, cô day dứt cắn chặt răng nghĩ đến gương mặt của Lăng Thần và ngày mai. Từng khớp ngón tay nắm chặt lại, móng cũng vì thế mà khảm sâu vào da thịt cô đến chảy máu! Nhưng mà cô lại chẳng hề thấy đau bởi lẽ điều đau đớn nhất bây giờ là đối mặt với sự thật này

Chiếc taxi dừng lại ở Hoàn Lục sau đó Tạ Tranh nhẹ nhàng bước xuống, cái lạnh mùa đông khiến cơ thể cô rét run sau đó hít một hơi thật sâu đi vào.

Cô không biết anh đang ở đâu chỉ đi theo bản năng của mình. Còn đang ngơ ngác thì lại gặp một nhân viên phục vụ đi qua

"Xin lỗi cho tôi hỏi...Cố thiếu hiện tại đang ở đâu?"

Người phục vụ nhìn lướt qua cô sau đó thành thật nói

"Ngài ấy đang nghỉ ngơi trên phòng tổng thống!"

"Có thể giúp tôi nói lại với Cố thiếu là tôi muốn gặp anh ấy được không?"

Tuy không hiểu gì nhưng người nhân viên cũng giúp cô, lấy bộ đàm trong người ra sau đó nói mấy câu trong đó.

Đợi một lát khi nhận được câu trả lời, người nhân viên mới ôn tồn chỉ đường cho cô.

Đi lên thang máy, tìm cô dường như là ngừng đập chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đối mặt với anh thì mọi giác quan đều ngưng hoạt động!

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, cả hai chân Tạ Tranh mềm nhũn khó khăn lắm mới đi ra khỏi được. Đứng trước cửa phòng Cố Tư Vũ, bàn tay tính giờ lên gõ cửa thì lại buông xuống! Không biết là đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần. Chỉ khi vừa lấy lại được tinh thần một lần nữa thì cánh cửa đột nhiên từ bên trong mở ra. Một thân phụ nữ, quần áo hơi xộc xệch, khi nhìn thấy Tạ Tranh liền lườm ngoắt một cái sửa sang lại bộ váy của mình rồi hất mặt đi ra.

Tạ Tranh như bị đóng băng tại chỗ cảnh tượng vừa rồi là gì? Nhìn vào bên trong thấy dáng vẻ người đàn ông thâm trầm ngồi trên ghế sofa bộ dạng cực kì lười biếng

Không hiểu sao, cô lại cười khẩy một cách mỉa mai. Anh đương nhiên là không thể sống cô đơn rồi! Xung quanh anh có biết bao nhiêu người phụ nữ khác mà cô chỉ là một trong số đó. Hai chân chôn tại chỗ không di chuyển được. Còn chưa biết nên rời khỏi đây hay đi vào thì từ trong truyền ra âm thanh trầm thấp

"Còn đứng ngoài đó làm gì? Chẳng phải là muốn gặp tôi sao?"

Cô làm sao vậy? Chuyện quan trọng bây giờ là giúp Lăng Thần nếu cô không giải quyết trong đêm nay thì an nguy em trai mình sẽ gặp nạn.

Nuốt lại mọi thứ vào trong, Tạ Tranh lắc đầu rũ bỏ suy nghĩ ban nãy nhẹ nhàng đi vào. Bên trong căn phòng bày trí vô cùng trang nhã, chiếc giường gam màu tối hơi nhảm nhí lại cũng biết vừa nãy xảy ra chuyện gì. Tìm cô hơi nhói lên một chút!

"Cố thiếu?"

Cố Tư Vũ lúc này mới uể oải quay lại nhìn cô sau đó nở nụ cười gian xảo

"Em cứ gọi tôi như trước được rồi!"

Tạ Tranh hiểu rõ ý của anh nên cũng không dám làm trái bởi hôm nay cô có chuyện nhờ vả anh mà!

"Cố Tư Vũ"

Nghe được tên anh phát ra từ môi cô, lòng anh như vừa có một chú mèo nhỏ cào qua. Giọng nói cô như gió xuân mơn mẩn len lỏi vào trong người anh! Chỉ cần là giọng của cô thì anh không thể nào nhầm lẫn được

"Em đến đây gặp tôi là có chuyện gì? Không phải là cần tôi giúp đỡ ày chứ?"

Câu nói vô tình của anh bỗng chốc khiến da gà của Tạ Tranh nổi lên, sống lưng hơi lạnh. Anh có thể biết được cô đang nghĩ gì sao? Gương mặt hơi bối rối, cơ thể cô vẫn đóng băng tại chỗ

"Lần trước anh từng nói với tôi chỉ cần trở về bên cạnh anh thì tôi muốn gì anh đều có thể cho tôi có phải không?"

Cố Tư Vũ vẻ mặt hơi trầm ngâm anh nhìn cô đầy phức tạp, môi hơi cong lên sau đó lại trở về bộ dạng lười nhát

"Đúng vậy! Em suy nghĩ lại rồi sao?"

"Xin anh hãy giúp Lăng Thần!"

Con người Cố Tư Vũ hơi rút lại, cơ thể chợt bị một bức màn lạnh lẽo bao quanh. Bàn tay đột nhiên vỗ vào chỗ bên cạnh rồi nói

"Lại đây"

Tuy tông giọng trầm thấp bình thường nhưng nghe lại có chút ra lệnh. Tạ Tranh qua vài giây mới có thể trấn tĩnh lại bản thân nhẹ nhàng đi đến chỗ anh ngồi xuống.

Cố Tư Vũ đối diện với cô, vẫn nét mặt ấy anh hỏi

"Em muốn gì?"

"Lăng Thần hôm nay vừa mới bị chủ nợ của ba mẹ tôi đến tìm rồi đánh nó một trận. Bọn chúng nói rằng nếu ngày mai tôi không trả tiền thì chúng sẽ giết Lăng Thần! Cố Tư Vũ tôi biết bây giờ quan hệ giữa chúng ta không như trước nữa nhưng chỉ cần anh giúp nó anh bắt tôi làm gì cũng được" Tạ Tranh chỉ thiếu điều muốn quỳ xuống dưới chân anh. Nước mắt cũng ngấn ngấn không ít

Cố Tư Vũ làm vẻ mặt như không, anh hơi khựng người lại nhưng rồi đột nhiên bật cười ma mị

"Tôi là người thứ hai em tìm đến sao?"

Cái gì? Tạ Tranh như chưa hiểu ra nhưng rồi đột nhiên cô mới biết hàm ý trong câu nói anh! Nó đang ám chỉ đến Duật Nam Phong! Tuy quan hệ giữa cô và Nam Phong rất tốt, anh ấy luôn luôn bảo vệ cô nhưng điều quan trọng là anh đã giúp đỡ cô quá nhiều! Mà cô lại không thể nào cứ hết lần này đến lần khác nhờ vả anh. Duật Nam Phong là người bạn mà cô rất trân trọng nên không thể nào cứ dựa dẫm vào anh ấy mãi được. Nợ cũ chưa trả thì làm sao dám nợ mới?

Gương mặt xinh đẹp qua ánh đèn trên trần nhà mà trở nên lung linh huyền ảo hơn. Cô nén lại nước mắt của mình ngăn không cho bản thân mình yếu đuối trước mặt anh.

"Không phải!"

"Vậy sao? Thật khó hiểu...mới hôm nào em còn mạnh mẽ nói không quen biết tôi giờ đây em lại cần tôi giúp có phải chiều lặc mềm buộc chặt này của em cũng thật lợi hại nha! Không biết đã bao nhiêu người bị em thu hút rồi hả?"

Tạ Tranh tay nắm chặt thành quyền, tuy bây giờ cô đang ở thế bị động chịu sự mĩa mai của anh nhưng làm sao mà không tức giận cho được. Anh rõ ràng là đang làm khó cô! Nếu đã như vậy cô còn ở lại đây chịu sự đay nghiến của anh làm gì?

Tạ Tranh đứng bật dậy nhìn về phía anh không chút sợ hãi

"Nếu anh không có ý giúp đỡ thì tôi cũng không nên ở đây nữa...xin lỗi vì đã làm phiền!"

Đôi chân vừa mới bước đi thì cánh tay bị một lực kéo lại, cơ thể mất đà ngã vào lòng anh trực tiếp ngồi lên chiếc đùi săn chắc.

"Tôi nói cho em đi chưa? Hừm?"

"Tại sao anh cho phép tôi mới được đi?" Tạ Tranh bắt đầu giãy giụa

Chắc chắn

Cố Tư Vũ siết chặt eo nhỏ cô lại, cánh môi nhẹ lướt qua gò má cô nói

"Vậy em tính ngày mai sẽ đối mặt với Lăng Thần thế nào? Để đám người đó đánh nó sao?"

Đúng rồi! Tạ Lăng Thần đang gặp nguy hiểm. Cơ thể liền ngừng ngo ngoáy.

Thấy cô không phản kháng, Cố Tư Vũ liền nở nụ cười xấu xa nói tiếp

"Bây giờ chỉ cần em đồng ý làm người phụ nữ của tôi thì chuyện của Lăng Thần xem như được giải quyết không những thế tôi sẽ cho em bất cứ thứ gì em muốn!"

"Không cần...chỉ cần anh giúp Lăng Thần là được rồi!" Tạ Tranh như mất hết kiên nhẫn

"Được! Tùy em..."

Thân thể vừa mới thả lỏng được một chút thì đã bị anh nhấc bổng lên tiến về phía giường ngủ.

"Anh định làm gì?" Tạ Tranh hoảng loạn đẩy anh ra

Cố Tư Vũ không vội trả lời, bàn tay khẽ chạm vào gương mặt cô vuốt ve

"Giao dịch đã thỏa thuận! Giờ em đã là người phụ nữ của tôi thì em nghĩ xem tôi đang muốn làm gì?"

Đôi mắt hiện rõ sự kinh ngạc, cô không ngờ rằng Cố Tư Vũ sẽ làm gì cô bởi lẽ cô còn cho rằng hôm nay chỉ đến nói chuyện với anh thôi. Hai đầu vai hơi run muốn chạy trốn thì đã bị anh giữ chặt lại giam vào trong phạm vi của mình

"Còn muốn bỏ đi? Em nghĩ mình là ai?"

Tạ Tranh trái tim đau đớn, nghĩ lại chuyện lúc nãy người phụ nữ bước ra từ phòng anh! Không lẽ anh cũng dùng những thủ đoạn như vậy để khiến họ đáng mình cho anh sao?

Cô khinh! Khuôn mặt trắng bệch lắc đầu mạnh mẽ

"Không..."

Bàn tay anh bất giác lướt qua cổ áo cô len lỏi vào trong da thịt mềm mại. Cổ họng có chút khô khốc mà cúi đầu xuống tham lam hít lấy mùi hương trên cơ thể cô.

Cả người Tạ Tranh như một khúc gỗ nằm im bất động, cô biết bản thân mình đang ở trong tình huống nào! Môi dưới bị răng cắn chặt đến chảy máu. Đôi mắt buồn nhắm chặt lại bởi lẽ cô cũng như những người phụ nữ khác trên giường của anh thôi! Chỉ cần anh chán tự khắc sẽ buông tha cho cô.

"Cố Tư Vũ"

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô "Hửm?"

"Có phải anh cũng dùng cách này để bao nuôi phụ nữ không?"

Câu nói của cô như mũi dao đâm vào tim anh một cái, động tác vuốt ve mặt cô cũng khựng lại giữa không trung

"Em có ý gì?"

"Anh chẳng thay đổi chút nào! Vẫn khốn nạn như trước"

Khốn nạn?

Khóe môi hơi giật giật, anh nhìn vào mắt cô

"Tôi thấy người khốn nạn hình như không phải tôi!"

Tạ Tranh bật cười, quay mặt lại đối diện với anh, rõ ràng là lòng cô đang rất đau nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

"Em cười cái gì?"

"Tôi cười chính bản thân tôi...lại đây phải vào anh thêm một lần nữa!"

"Em..." Cố Tư Vũ không nhịn nổi nữa anh đứng thẳng dậy tựa như sắp bùng phát cơn giận nhưng đột nhiên gương mặt chợt trùng xuống, hiện một tầng u ám "em đi đi"

Tạ Tranh ngạc nhiên nhìn anh. Cố Tư Vũ buông tha cho cô sao?

"Anh đang..."

"Chuyện Lăng Thần em không phải lo, Cố Tư Vũ nói là sẽ làm! Em yên tâm"

Còn chưa nói hết câu thì đã bị anh chặn ngang, cứ ngỡ anh vì tức giận sẽ đổi ý nhưng không ngờ anh lại nói như vậy! Tầng đá nặng trong lòng cô cuối cùng cũng được gỡ bỏ. Tạ Tranh ngồi dậy chỉnh trang lại quần áo của mình sau đó xoay người rời đi.

Thân ảnh người đàn ông vẫn trầm lặng ở đó, anh không can cô lại chỉ im lặng nhìn theo dáng người cô rồi khỏi tầm mắt anh! Cô vẫn cứng rắn mạnh mẽ như vậy, vẫn khiến anh không thể nào ngừng nhưng nhớ...nhưng có lẽ cái vết sẹo trước đây đã được khơi dậy lại. Chẳng còn tình cảm nồng nàn khi nào mà thay vào đó là hận! Chẳng phải ngay từ đầu anh chỉ có ý muốn trả thù cô sao? Tại sao bây giờ khi cô đã mắc bẫy thì anh lại chẳng thể nào vui vẻ nổi?

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Em phải làm theo yêu cầu của tôi

Cả đêm Tạ Tranh chẳng thể nào chợp mắt nổi chỉ gượng người ngồi thẫn thờ tới gần sáng mới nhẹ khép mi ngủ thiếp đi.

Chiếc điện thoại trên bàn chợt rung lên một dòng tin nhắn.

Tạ Tranh hơi giật mình tỉnh giấc cô cầm điện thoại mở ra xem thì đã thấy một số số tiền lớn được chuyển vào tài khoản của cô! Là Cố Tư Vũ?

Nhưng mà tại sao anh lại chuyển cho cô nhiều tiền như vậy? Số nợ của cô cũng không có lớn đến vậy!

Còn chưa kịp thông nào thì điện thoại lại một lần nữa kêu lên nhưng lần này là người khác gọi vào. Trên màn hình hiện ra ba chữ "Cố Tư Vũ" tìm Tạ Tranh như ngừng đập. Anh không đổi số sao? Từ sau khi chia tay với anh cô tính xóa số của anh rồi nhưng cứ chần chừ mãi rồi cũng quên mất luôn vậy mà giờ đây anh lại dùng số này gọi cho cô? Không lẽ gần đây anh vẫn giữ nguyên số điện thoại này?

Ngón tay hơi run rẩy, do dự một chút mới ấn nút nghe

"Alo"

"Tôi đã chuyển tiền vào tài khoản cho em rồi"

"Ừm...tôi vừa nhận được!"

Bên kia Cố Tư Vũ không nói gì

Tạ Tranh lúc này liền tiếp lời

"Nhưng tại sao anh lại chuyển nhiều tiền như vậy? Tôi..."

"Em cứ giữ đó mà dùng! Cố Tư Vũ tôi đã hứa thì sẽ làm phần còn lại tùy em xử lí!"

Đúng là quá tự mãn! Có tiền thì ngon lắm sao?

"không cần đâu, tôi chỉ lấy đúng tiền nợ còn lại sẽ trả về cho anh"

Qua vài giây cô mới nghe được âm thanh bên kia truyền đến nhưng chỉ là tiếng "ừ" nhẹ

Đáy lòng liền thờ phào "Vậy không có gì nữa tôi cúp máy đây!"

"Trưa nay cùng tôi ăn cơm"

Sao? Ăn cơm? Không phải chứ! Tạ Tranh theo phản xạ nói

"Tại sao?"

Cố Tư Vũ dường như không đủ kiên nhẫn, chỉ qua chiếc điện thoại cũng có thể nghe ra anh bất mãn như thế nào

"Em quên mất rằng em là người của tôi rồi sao? Tôi nói gì thì em phải nghe theo đó!"

Cái gì? Đâu ra cái định nghĩa quái quỷ này vậy? Cô là người phụ nữ của anh cũng chẳng phải nô lệ! Tại sao anh nói gì thì cô phải nghe theo?

Nhưng mà nghĩ lại thì yêu cầu này cũng là bình thường. Dù gì anh ta đã đồng ý giúp cô ăn một bữa cơm chắc không có chuyện gì đâu

"Được rồi"

Cúp máy, tâm tình như mặt hồ lặng bị cơn gió thổi qua tạo thành từng gợn sóng nhỏ.

Cố Tư Vũ đón Tạ Tranh đến một nhà hàng nổi tiếng bậc nhất thành phố, nơi đây muốn tới ăn thì phải đặt trước bàn!

Chỗ bàn của anh đặt gần tấm kính trong suốt có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Tạ Tranh ngồi ngay ngắn ở phía đối diện anh, dường như có chút căng thẳng.

Cố Tư Vũ vẫn nét mặt ấy lâu lâu lại liếc mắt sang cô nhìn như quan sát, nhớ khi ấy lần đầu tiên anh đưa cô đi đến một nhà hàng nhỏ, gương mặt cô cũng như vậy. Lúc đó anh vô cùng hạnh phúc vì đã có đủ điều kiện để dẫn cô đi ăn một bữa đáng hoàng! Vậy mà giờ đây trong tay anh đã có tất cả nhưng niềm hạnh phúc ấy cũng đã tan thành mây khói.

"Món nợ được giải quyết rồi chứ?"

Tạ Tranh hơi giật mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh nhẹ giọng nói

"Ừm...giải quyết xong rồi! Cảm ơn anh"

Tuy chỉ là câu nói thông thường nhưng có lẽ trông tình trạng giữa anh và cô nó như một sự gượng gạo, khó nói. Trước đây thân thiết bao nhiêu thì bây giờ lại trở nên xa cách bấy nhiêu!

Đôi mắt sắc xảo của anh nhìn cô không rời, dường như đang đánh giá gì đó. Không khí đột nhiên lại rơi vào im lặng, Tạ Tranh không biết nên nói gì tiếp theo chỉ cúi đầu khép nép, cứ ngỡ như sắp chết ngạt trong đôi mắt của anh thì nhân viên phục vụ tiến đến mở lời

"Hai vị muốn dùng gì ạ?"

Tạ Tranh nhìn vào trong tấm menu mà suýt nữa ngất đi! Mấy món ở đây quả thật là rất đắt...sao có thể đắt đến như vậy? Chỉ gọi một món thôi là đủ tiền chi tiêu một tháng sinh hoạt của cô rồi! Có lẽ do quá lâu cô chưa đến những nơi như thế này chỉ cần miễn làm việc nên với mức giá trong đây khiến cô hơi choáng

"Em ăn gì?"

Tạ Tranh nhìn vào menu mà cổ họng đắng chát, cô lướt một vòng vẫn không dám gọi tên. Thấy cô cứ chần chừ mãi Cố Tư Vũ ngầm hiểu ra anh không nói gì chỉ gọi người nhân viên đến rồi thì thầm gì đó sau đó người nhân viên gật đầu hiểu ý rồi rời đi.

Qua một lúc lại thấy nhân viên phục vụ bày ra một đồng đồ ăn đặt đầy trên mặt bàn. Nhưng quan trọng hơn hết tất cả những món ăn ở đây đều là những món cô thích nhất!

Đĩa tôm càng cay nổi bật ở giữa bàn, Tạ Tranh nhìn chúng mà không thốt lên lời lúc này nào cô lại bắt đầu co giật từng đợt mảng kí ức xưa lại hiện về.

"Tạ Tranh em thích ăn tôm càng cay vậy sao?"

"Đương nhiên rồi! Đây là món em thích nhất...ba em nấu món này rất ngon nha!"

"Em ăn từ từ thôi không ai dành mắt của em đâu..."

Haha

Bàn tay đặt dưới bàn hơi nắm lại, anh vẫn nhớ đến món cô thích ăn nhất sao? Con người hơi lay động ngược lên nhìn anh.

Cố Tư Vũ không né tránh ngược lại còn thẳng thắn đối mặt với cô, mỗi anh hơi cười nụ cười ấy như nắng mai chiếu rọi xuống tâm hồn cô khiến cô không thể nào quên được

"Sao? Không hợp khẩu vị à?"

"Không...không phải!" Tạ Tranh bị anh hỏi có chút lúng túng, cô vội xua tay sau đó lại né mặt đi chỗ khác

"Em còn đợi gì nữa? Không ăn à? Đồ ăn nguội hết là không ngon đâu!"

Tạ Tranh nghe vậy cũng gật đầu cầm đũa lên. Tuy món tôm này phải dùng tay để bóc vỏ ăn nhưng lúc này cô lại không dám tùy tiện đụng tay đến! Chẳng hiểu nguyên nhân tại sao, khi ở trước mặt Cố Tư Vũ ở thời điểm hiện tại cô lại trở nên dè dặt hơn cả.

Cố Tư Vũ tuy chỉ nhìn sơ qua cũng đủ hiểu là Tạ Tranh đang nghĩ gì anh không ngần ngại đeo bao tay vào sau đó ngang nhiên cầm một con tôm lên bóc vỏ ra rồi đặt vào đĩa cô giống như một thói quen! Tạ Tranh bị một màn như vậy làm cho ngỡ ngàng.

Anh bóc tôm cho cô sao? Đáng vẻ người đàn ông lịch lãm, quyến rũ lúc bóc tôm còn đẹp đến kinh người. Mọi ánh mắt của anh đều vô cùng tỉ mỉ tập trung đến mức cô bị anh thu hút lúc nào không hay.

Cố Tư Vũ đặt tôm được lột sạch vỏ cho cô rồi ngừng đầu lên nhìn lại thấy cô ngây ngốc nhìn anh, miệng không tự chủ được liền bật cười

"Em nhìn tôi như vậy làm gì? Ăn đi..."

"À...xin lỗi" nói rồi Tạ Tranh gấp miếng tôm bỏ miệng. Mùi vị quả là không tệ nha! Đúng là nhà hàng nổi tiếng có khác.

Nhìn bộ dạng khi ăn của cô, cơ mặt cũng giãn ra phần nào không còn căng thẳng như ban nãy. Tâm tình anh không hiểu sao lại cảm thấy vui?

Một thân ngồi bóc vỏ tôm, người còn lại mãi mê ăn cuồng nhiệt. Tạ Tranh bị chúng làm cho lu mờ hết mọi thứ, cô dần không kiểm soát được bản thân mà mất hết sự e dè khi này! Cố Tư Vũ bóc xong tôm rồi nhìn cô, lúc này anh lại bị cô làm cho đứng hình một lúc! Khi này còn do dự bây giờ đã buông lỏng mọi thứ...cũng chỉ có Tạ Tranh là dám ở trước mặt anh ăn một cách thoải mái như vậy! Và cũng chỉ có cô mới làm anh tự nguyện bóc vỏ tôm.

Tạ Tranh mãi ăn quên mất cả hình tượng, đến khi nhìn lại chỉ thấy trên bàn một đồng vỏ tôm mà chủ yếu chỉ có cô là ăn! Còn Cố Tư Vũ lại chẳng hề đụng đũa đến. Gương mặt xinh đẹp thoáng chút ngượng ngùng.

"Anh không ăn sao?"

Cố Tư Vũ nhìn cô sau đó không nói gì đột nhiên lại hơi chồm người ra trước, bàn tay to lớn vươn ra đưa gần đến mặt cô, ngón tay linh hoạt của anh chạm vào khóe môi cô vuốt nhẹ xuống, động tác cực kì ôn nhu, dịu dàng.

"Tính ham ăn của em vẫn không thể nào bỏ được!"

Sắc mặt cô giờ đã chuyển sang màu của trái cà chua chín. Tay đang cầm con tôm cũng dừng ở không trung. Mọi thứ xung quanh cô giờ đây đều chìm vào bóng tối duy chỉ có hình ảnh của anh là được ánh sáng chiếu vào nổi bật hẳn gương mặt góc cạnh không tí vết. Trái tim cô đập mạnh liên hồi, cái cảm giác này giống y như lúc trước! Đôi mắt long lanh cứ thế mà dừng trên mặt anh không hề chớp, mà anh thì lại như đang suy tư gì đó khi chạm vào mắt cô.

Từ sau chuyện đó xảy ra, anh luôn tự nhủ với bản thân là cô chẳng hề xứng đáng với tình yêu của anh, mỗi ngày anh đều tập trung làm việc đến quên ăn quên ngủ, mục đích cũng chỉ để ngăn bản thân nghĩ về cô! Cái ngày anh đứng dưới màn mưa lạnh giá, tiếng gọi Tạ Tranh vang vọng khắp cả con đường nhưng đôi lại là sự im lặng đến đáng thương. Chiếc xe cô ngồi vẫn chạy nó như không hề quan tâm đến ở phía sau đã có người đau khổ như thế nào!

Bỗng chốc, gương mặt ôn nhu khi nãy biến mất thay vào đó là sự lạnh lùng ban đầu, buông tay xuống anh ngồi thẳng người dậy trầm thấp nói

"Ăn xong rồi chứ? Đi thôi"

Hả? Đi đâu? Đầu cô còn đang mông lung thì lại thấy Cố Tư Vũ đứng dậy rồi đi làm cô phải luống cuống tay chân theo sau.

Chiếc xe thể thao nổi bật dừng lại ở một ngôi trường. Tạ Tranh từ lúc đến đây đã có cảm giác rất bất an nhưng cô không ngờ rằng anh lại đưa cô về lại chính ngôi trường đại học này nơi những kỉ niệm giữa anh và cô được bắt đầu! Rõ ràng cô ý.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Năm tháng đã quên

"Anh đưa tôi đến đây làm gì?"

Cố Tư Vũ trầm ngâm đưa mắt sang cô, nở nụ cười đầy ẩn ý.

"Tôi chỉ muốn nhớ lại chút kỉ niệm xưa cũ!"

Sao? Anh điên rồi...anh có phải đang thử thách tính kiên nhẫn của cô không? Tuy hiểu rõ hàm ý trong câu nói ấy song cô vẫn biết rõ rằng anh đang khơi dậy chuyện trước đây. Lòng ngực hồ hấp khó khăn, Tạ Tranh phải giữ vững tinh thần lắm mới không bỏ trốn đi. Cô biết rõ anh đang trả thù cô, bắt cô phải ghi nhớ lại mọi chuyện, dù vậy cô vẫn không có cách nào phủ nhận được bởi lẽ trước đây người rời đi chính là cô!

Cố Tư Vũ hơi chau mày lại, anh nhếch mép cười sau đó đi vào bên trong trường, hôm nay là ngày nghỉ nên trong trường rất vắng. Dãy nhà vẫn như trước chỉ có điều nó đã bị phai mòn theo thời gian. Sân trường vẫn vậy đi mãi mới tới nơi! Cố Tư Vũ bước từng bước chân trên mặt sân, đi tới đâu thì lòng anh lại trở nên nặng trĩu tới đó! Tạ Tranh cũng chẳng khá hơn là bao cô chỉ biết im lặng cúi đầu đi theo sau anh, trái tim cô cũng chợt co thắt lại khi nhìn về phía sân bóng rổ!

...

Tháng 10 năm 2012

"Quân Dao cậu kéo tớ đến đây làm gì?" Tạ Tranh một tay bị kéo, gương mặt hoảng loạn đến khó hiểu.

Hạ Quân Dao mặt mày hớn hở cô lúc này mới chịu buông tay Tạ Tranh ra sau đó nói

"Tranh Tranh chẳng phải cậu nói sẽ có cơ hội khác sao? Lần này chính là cơ hội của tớ để gặp mặt Lưu Khải đó"

What? Đôi mắt mở to nhìn Hạ Quân Dao dường như Tạ Tranh vẫn chưa load được thông tin vừa rồi.

"Nhưng mà liên quan gì mà cậu lại kéo tớ đến phòng thay đồ của đội tuyển bóng rổ chứ? Lỡ như bị ai đó nhìn thấy thì sao? Sẽ hiểu lầm mất..."

"Tạ Tranh ới Tạ Tranh tớ nói cậu nha, đúng là cứ sợ những chuyện không đâu. Yên tâm đi tớ đã canh hết rồi giờ này không có ai trong đây đâu chỉ có mình Lưu Khải thôi...hìhì"

"Tại sao chỉ có một mình Lưu Khải?"

Hạ Quân Dao lắc đầu mấy cái sau đó từ tốn khoác vai cô nói nhỏ

"Bởi vì theo thông tin tớ thu thập được thì đây là giờ anh ấy sẽ luyện tập ở đây một mình chuẩn bị cho giải đấu sắp tới! Tớ đã chuẩn bị hết rồi cậu yên tâm"

Gương mặt Tạ Tranh đứng ngơ ngác, cô gãi gãi đầu đầy bất lực

"Vậy thì tớ đến đây để làm gì?"

"Tranh Tranh...chẳng phải cậu là bạn thân nhất của tớ sao? Cậu đi theo tớ một phần cũng giúp cho tớ có động lực hơn còn nữa tớ cũng nhờ cậu canh hộ tớ bên ngoài phòng thay đồ..."

"Cậu nói không có ai cơ mà?"

"Thì tớ muốn đảm bảo vậy thôi mà. Dù sao đây cũng là phòng thay đồ nam"

Cô thật sự là hết cách với Hạ Quân Dao vì Lưu Khải cậu ấy cũng chẳng mần đến hình tượng của mình. Đúng là mất mặt quá đi!

"Vậy cậu gặp anh ta làm gì?"

"Còn làm gì nữa? Đương nhiên là tỏ tình rồi!"

Cái gì? Đại náo Tạ Tranh vang lên bùm bùm. Không phải chứ?

"Thôi được rồi mau đi thôi" Hạ Quân Dao mất hết kiên nhẫn cô nhanh chóng kéo tay Tạ Tranh đi vào bên trong phòng thay đồ sau đó chỉnh tranh lại chút lớp make up của mình

"Mau lên nha...lỡ có người đi qua đây thì tớ không biết đâu!"

"Biết rồi...biết rồi!"

Hạ Quân Dao cẩn thận đi vào, bên ngoài Tạ Tranh đứng đợi ở ngoài hành lang mà lòng như lửa đốt. Dù sao đây cũng là phòng thay đồ nam, vô đây đã là mất mặt lắm rồi nếu để ai nhìn thấy hay phát hiện ra thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Tâm tranh cô cứ thấp thỏm lên xuống! Qua 10 phút vẫn chưa thấy Hạ Quân Dao đi ra, cô bắt đầu đứng ngồi không yên còn đang tính lên tiếng gọi thì đột nhiên bên trong truyền ra một tiếng "uỳnh" lớn, kèm theo đó là tiếng đồ đạc rơi xuống!

Tạ Tranh ngay lập tức chẳng nghĩ ngợi gì xông vào bên trong

"Quân Dao..."

Phòng thay đồ

Nhưng gương mặt hoảng hốt của cô lập tức chuyển sang bối rối. Cảnh tượng trước mắt quả là không tin nổi, Hạ Quân Dao cùng Lưu Khải đang hôn nhau nồng nhiệt, tiếng ngã vừa nãy không phải là...

"Thật xin lỗi...thật ngại quá!" Tạ Tranh không còn biết gì nữa, gương mặt cô ửng đỏ vội vàng chạy đi vừa mới ra khỏi phòng thay đồ thì đột nhiên lại va phải thứ gì đó khiến cô mất đà ngã ra sau. Ngay lập tức một cánh tay vươn ra đỡ lấy eo cô lại, hai mắt nhắm chặt chẳng dám mở ra chỉ kịp kêu lên một tiếng

"Áa"

"Có sao không?" Giọng nói có chút quen thuộc vang lên bên tai

Tạ Tranh theo phản xạ mở mắt ra thì đập ngay vào mắt cô là gương mặt của Cố Tư Vũ!

"Tôi...tôi không sao"

Tay anh vẫn đang ôm cô, bên môi đột nhiên nở ý cười nhìn gương mặt đang đỏ bừng kia nói tiếp

"Em đi vào đây làm gì?"

Lúc này Tạ Tranh mới sực tỉnh ra cô đứng thẳng dậy giữ một khoảng cách nhất định với anh

"Tôi đi nhầm vào đây thôi! Không có gì đâu"

Thật sao?

Về mặt Cổ Tư Vũ đẩy lên một tầng nghỉ ngơi sau đó toan muốn đi vào bên trong, đúng lúc này Tạ Tranh lại chặn anh ngay nếu để anh thấy được cảnh tượng bên trong thì quả thực là không hay lắm nên cô vội vàng nói.

"Anh...khoan đã"

"Hửm?" Cổ Tư Vũ chưa hiểu hành động của cô nên nghiêng đầu hỏi

Tạ Tranh thật sự là muốn đập đầu mình! Tại sao lại phải ở đây cơ chứ? Hạ Quân Dao này đúng thật là...nhưng mà dù sao cũng không thể để anh vào bên trong bằng mọi giá cô phải ngăn cản anh

"Em...em có chuyện muốn nói!"

Cổ Tư Vũ bên môi liền cong lên một đường tuyệt mỹ anh chăm chú quan sát nét mặt xinh đẹp của cô

"Em nói đi!"

"Nhưng mà...ở chỗ này không thích hợp lắm mình ra chỗ khác được không?"

"Ồ đây không được sao? Anh đang cần lấy vài món đồ...em đợi anh một chút!"

Thôi xong rồi, bộ dạng của Cổ Tư Vũ như là sắp xông vào bên trong, lúc này Tạ Tranh thật sự là muốn phát điên cô hoảng loạn đến mức không còn nghĩ được chuyện gì nữa chỉ theo bản năng mà hét lên

"Em...em thích anh!"

Hả?

Cổ Tư Vũ đẩy mắt có chút kinh ngạc, anh dừng lại ý định vào trong mà cẩn thận nhìn cô.

Sau khi nói xong Tạ Tranh chỉ muốn cắn lưỡi mình. Tại sao lại nói mấy lời này cơ chứ? Mình điên rồi. Nhưng mà lỡ phóng lao rồi phải theo lao thôi. Chẳng còn cách nào khác?

Tương chừng như Cổ Tư Vũ sẽ từ chối cô nhưng bất ngờ anh lại tiến gần đến chỗ Tạ Tranh, cơ thể cao lớn ngay lập tức đè ép cô dính chặt vào tường. Tâm lưng nhũn nhủi xúc tác với mặt tường lạnh lẽo khiến cô có chút run rẩy. Cánh tay như một chiếc vòng lớn giam cô ở trong phạm vi của mình. Gương mặt thanh tú không góc chết tà mị đến mê người dần tiến gần hơn với cô.

Tạ Tranh không còn nghe thấy nhịp tim của mình nữa rồi. Mọi thứ diễn ra quá bất ngờ mà cô đột nhiên lại mất hết phản ứng vốn có! Hai tay buông lỏng cố gắng bấu víu vào quần của mình để giữ lấy bình tĩnh.

Những tưởng như anh sắp hôn cô thì bờ môi ấy lại chuyển sang bên vành tai nhỏ nhắn

"Cô gái nhỏ...em có biết thế nào là tỏ tình không hả?"

Sao?

Tạ Tranh trở mặt ra nhìn anh sau đó cô mấp máy môi nói

"Hả?"

"Chắc chắn...chẳng có chút thành ý gì! Thật đáng tiếc..." Cổ Tư Vũ tỏ nét mặt đáng tiếc, anh lắc đầu vài cái đầy vẻ ngán ngẫm sai đó lấy tay xoa đầu cô mấy cái rồi bỏ đi. Để lại gương mặt ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì của Tạ Tranh.

Cũng may, lúc Cổ Tư Vũ vừa đi thì Hạ Quân Dao từ bên trong phòng đi ra nhìn thấy Tạ Tranh mất cố định tại một điểm, sắc mặt có chút không ổn liền lay người cô hỏi

"Tranh Tranh? Cậu có sao không?"

Hồn bay tận chín tầng mây liền về lại thế xác, Tạ Tranh xua tay nói

"Không...tớ ổn. Xong chưa? Mình đi"

Nói rồi cô cùng Hạ Quân Dao về lại kí túc xá của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tránh mặt

Từ sau lời tỏ tình bất đắc dĩ kia, Tạ Tranh thật sự là mất tập trung! Bất cứ việc gì cô làm đều chẳng ra hồn. Ngay cả lúc nghe giảng bài tâm hồn cô cũng trôi lác đi đâu mất!

Cứ nghĩ đến gương mặt của Cố Tư Vũ lúc đó, là tim cô bất giác đập mạnh nhưng xen lẫn vào cảm giác khi ấy lại mang một sự tức giận nhẹ. Anh ta nghĩ mình thật sự thích anh ta sao? Còn nói cái gì mà không chân thành? Hơ hơ...bồn cô nương đây cũng không muốn chân thành với anh! Vốn dĩ đây chỉ là bất đắc dĩ.

Phần cơm của cô không biết tự khi nào đã bị cô dầm nhỏ một cách đầy nghiến. Hạ Quân Dao ngồi đối diện thấy vậy liền hỏi

"Tranh Tranh cậu sao vậy? Cơm nát hết rồi kìa..."

"Hả...à mình không sao, hôm nay mình có chút không được khỏe lắm!"

"Vậy cậu mau ăn nhanh đi rồi về nghỉ ngơi sớm..."

Bầu không khí trong phòng ăn vốn rất ồn ào rồi bỗng nhiên nó càng trở nên nhộn nhịp. Mấy sinh viên nữ năm nhất tùm lại một nhóm cười rôm rả về mặt còn vô cùng nóng.

"Luru Khải kìa...anh ấy hôm nay đến nhà ăn sao?"

"Kia có phải là Cố học trưởng không? Soái quá đi aaa..."

Hạ Quân Dao cùng Tạ Tranh đều đồng loạt nhìn ra bên ngoài lại thấy cả hai nam thanh niên đang vui vẻ cùng nhau đi vào nhà ăn. Hạ Quân Dao đương nhiên là vui như mở hội, cô cười tùm tùm vén mái tóc màu nâu hạt dẻ của mình gọn gàng như sắp gặp người yêu. Còn riêng Tạ Tranh thì lại vô cùng hốt hoảng. Lại là Cố Tư Vũ? Sao hôm nay lại xúi quẩy gặp anh ta ở đây? Không biết anh ta còn nhớ chuyện hôm trước không nữa...xấu hổ quá đi!

Về mặt tự khắc chuyển sang xanh lè, cô cúi gằm mặt lập tức sợ rằng sẽ bị anh nhìn thấy. Trong bụng cô không biết là khẩn bao nhiêu thánh thần để mong anh sẽ không nhìn thấy cô! Nhưng dù sao ở trong đây cũng đông người nên tầm nhìn chắc chắn là hạn chế! Chỉ bằng cô nhân cơ hội này ra khỏi nơi đây thì sẽ không cần gặp anh nữa.

Nghĩ là làm ngay Tạ Tranh gọi Hạ Quân Dao một tiếng

"Quân Dao...tớ thấy không khỏe lắm cậu ở đây ăn tiếp đi nha...tớ về lại kí túc xá đây! Lát nữa gặp"

"Nhưng mà...Tạ Tranh?" Còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Tạ Tranh bèn lên chạy đi.

Cố Tư Vũ vốn hôm nay không định ăn ở đây nhưng vì Luru Khải cứ nhất quyết bắt anh đi nên anh cũng đành đi theo. Còn tưởng cậu ta có ý tốt gì không ngờ là đến gặp người yêu! Ánh mắt hiện rõ sự khó chịu nhìn cảnh tượng trước mắt mình.

"Tiểu Dao...em ăn ở đây một mình sao?" Luru Khải cung chiêu ngồi xuống bên cạnh

"Không phải...em ăn cùng Tạ Tranh nhưng mà cô ấy nói không khỏe nên đi trước rồi!"

Tạ Tranh? Ánh mắt Cố Tư Vũ liền sáng lên sau đó nhìn xung quanh. Lúc này lại thấy một chú chuột nhỏ đang ríu rít bỏ trốn, bộ dạng cực kì đáng thương! Không phải là tỏ tình anh xong là trốn tránh anh luôn chứ? Thấy vậy Cố Tư Vũ liền không nhịn được cười.

Luru Khải đang mãi mê nhìn Hạ Quân Dao lại thấy cậu bạn này vốn rất sắc đá, gương mặt chỉ có một kiêu nhưng hôm nay đột nhiên lại cười? Điều này không nói cũng khiến anh ngạc nhiên không ít.

"Nè...Tư Vũ cậu cười cái gì vậy?"

"À không có gì...cậu cứ ở đây vui vẻ với sư muội đi, tớ phải đi bắt chuột đây!"

Cái gì? Bắt chuột? Cả hai đều kinh ngạc nhìn anh. Chắc chắn là họ không hề biết con chuột kia là người hay vật rồi!

Tạ Tranh nhanh chóng luồn qua dòng người trong nhà ăn, khi gần ra đến cửa đột nhiên đầu cô đụng phải thứ gì đó cứng ngắc. Theo phản xạ toan muốn ngẩng đầu lên xin lỗi thì liền cứng họng ngay

"Xin chào cô gái nhỏ!"

Anh ta sao lại ở đây? Trời ơi đúng là càng tránh thì càng gặp.

Tạ Tranh ban đầu còn đang bất ngờ nhưng rồi nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc trên gương mặt mình

"Xin lỗi...cho tôi qua!" Nói rồi cô lách người muốn đi thì thân thể cao lớn của anh liền chặn lại

"Em tính đi đâu? Tránh mặt tôi sao? Hôm ở phòng thay đồ tò..."

"Suyt...suyt...anh nói nhỏ thôi!" Mất hết sự bình tĩnh khi này Tạ Tranh ngay lập tức che miệng Cổ Tur Vũ lại rồi lúi anh ra ngoài.

"Chuyện hôm đó thật ra là hiểu lầm...tôi không có ý đó"

Hiểu lầm? Tò tình anh xong giờ cô bảo là hiểu lầm? Cổ Tur Vũ gương mặt lập tức cứng đờ hiện rõ sự bất mãn nhưng chỉ sau vài giây anh lại khôi phục về bốn cọt khi này

"Đây là chiêu thoái lui của em khi bị từ chối sao?"

"Hả? Anh đang nói cái gì vậy? Tôi chỉ đang sự thật mà thôi...hôm đó là bất đắc dĩ"

"Vậy em nói thử xem...bất đắc dĩ của em là gì?"

"Cái đó..." Tạ Tranh nghĩ lại sự cuồng nhiệt của Hạ Quân Dao và Lưu Khải mặt đột nhiên đỏ bừng nóng ran, liền né tránh ánh mắt của anh. Cổ họng cũng nghẹn lại một chỗ.

Cổ Tur Vũ thấy biểu hiện nói không nên lời của cô thì thầm cười trộm, anh tiến sát lại gần cô hơn sau đó nhẹ nhàng phả một làn hơi nhẹ lên gương mặt cô thầm nói

"Nếu em tìm được lý do nào hợp lý thì tôi xem như lời tỏ tình của em là hiểu lầm nhưng hiện tại tôi nghĩ là do em quá xấu hổ khi bị tôi từ chối mà thôi!"

"Anh..."

Đúng là tức chết mà! Sao cô có thể kể ra cảnh tượng ngày hôm đó cho anh được chứ?

Không còn biết làm gì nữa Tạ Tranh liền muốn bỏ đi nhưng Cổ Tur Vũ nhanh hơn cô một bước anh bắt lấy cánh tay cô muốn giữ lại thì bỗng nhiên cô dùng một lực đá anh một cái cũng may do anh ngày trước có được huấn luyện một khóa học nên may mắn né được, nếu như thật sự bị đá thì có thể sẽ gãy cả chân.

"Áy...em còn biết đánh võ nữa sao?" Nhìn động tác của cô, lực vùng ra không hề nhẹ lại còn dứt khoát như thế này cũng chỉ là những người học võ mới có thể xuất chiêu được như vậy.

Tạ Tranh ngay từ nhỏ đã được ba cô dạy cho một số động tác phòng thân mà cô cũng vô cùng hứng thú nên rất chăm chỉ luyện tập tự khắc bản thân cũng trở nên mạnh mẽ từ khi nào không hay. Mà hôm nay bị anh chọc cho tức chết nên không kìm được mà muốn đập anh một cái không ngờ anh cũng né được! Chứng tỏ anh cũng không thuộc dạng thư sinh công tử bột nhỉ?

"Tốt nhất là anh đừng có mà chọc tôi...không biết tôi sẽ làm gì anh đâu nha!"

Vừa dứt câu Tạ Tranh hát mái tóc đuôi gà buộc cao cá tính của mình rồi xoay người đi như một nữ chiến binh trước con mắt đầy thích thú của Cổ Tur Vũ

"Cô gái này cũng rất thú vị nha. Có chuyện vui rồi"

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiểu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ai sợ ai

Buổi chiều sau khi tan học, Tạ Tranh mệt mỏi muốn quay về kí túc xá nghỉ ngơi nhưng khi đi ngang qua sân bóng rổ đột nhiên bước chân liền trùng xuống không di chuyển, ánh mắt trong veo nhìn ra phía sân nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm đó Cổ Tur Vũ xoa đầu cô, trái tim như có một luồng điện nhẹ giật lên đập nhanh không kiểm soát, hai má thoáng chút hồng hồng. Nhưng rồi cô liền xóa bỏ ngay suy nghĩ đó! Tại sao cô lại nhớ đến anh ta? Vô lý.

Vừa nhắc chân đi tiếp thì từ đằng sau truyền đến một cảm giác đau! Có thứ gì đó cứng ngắc vừa đập vào lưng cô. Ngay lập tức Tạ Tranh hung hăng quay mặt sang

"Là ai?"

"Cô gái nhỏ? Em đi đâu đây!" Cổ Tur Vũ thân mặc đồ bóng rổ, nét mặt đầy ý trêu đùa nhưng nhìn chung vẫn rất đẹp trai

Tạ Tranh trở mặt ra nhìn anh hận đến mức muốn cắn lưỡi! Lại là anh ta! Sao lúc nào anh ta cũng như hồn ma ám cô không buông thế?

Lưng vừa đau lại còn vừa tức giận nên sắc mặt Tạ Tranh chẳng để coi một chút nào liền hậm hực lên tiếng

"Đúng là xui xẻo! Anh là ném bóng vào tôi sao?"

Quả bóng rổ nổi bật được Cổ Tur Vũ đập vài cái xuống đất rồi bắt lấy, anh nhún vai nhìn cô lạnh nhạt trả lời.

"Tôi có hơi lỗ tay...xin lỗi"

Xin lỗi? Hơ hơ rất dễ nghe nha...nhưng mà thái độ thì chẳng hề tương xứng với lời nói một chút nào cứ như là trêu chọc cô. Nén lại cảm giác bất mãn trong người cô cũng không muốn tiếp tục day dưa với anh nữa nên liền xoay người bỏ đi

"Ể...cô gái nhỏ chưa gì đã đi rồi sao? Chẳng phải là em thích tôi à?"

Lần này Tạ Tranh không còn bình tĩnh nữa cô quay lại đối mặt với anh mà hét lên

"Ai thích anh cơ chứ? Anh đừng có mà tưởng bờ nha..."

"Haha" Cổ Tur Vũ bị phản ứng của cô làm cho bật cười "Em đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, rõ ràng là em tỏ tình tôi trước cơ mà?"

Không thể để câu chuyện này tiếp tục được nữa cô hôm nay phải giải quyết một lần cho xong.

"Cổ Tur Vũ anh nghe cho rõ đây! Tạ Tranh tôi trước nay chưa từng thích anh lúc trước cũng vậy, sau này cũng vậy. Anh đừng có mà mơ!"

Giương mặt đang hiện ý cười liền tắt ngúm, Cổ Tur Vũ dăm chiêu nhìn cô sau đó không nhanh không chậm tiến về phía cô nói

"Vậy em có dám đánh cược với tôi không?"

Đánh cược? Hai mắt thoáng tia kinh ngạc, cơ thể cô hơi run

"Cược gì?"

"Tôi cho em năm lượt ném bóng. Nếu em có thể ném vào rổ ba trái thì xem như chuyện tỏ tình là hiểu lầm bất đắc dĩ! Còn nếu em không ném được thì em phải làm bạn gái của tôi...như thế nào?"

"Tại sao tôi phải nghe theo anh?" Tạ Tranh nhếch miệng cười

"Được thôi...không nghe cũng được nhưng mà tôi không dám đảm bảo là sẽ không nhắc lại chuyện này. Hôn hết tôi cứ mãi bám theo em đến cùng đến khi nào em thừa nhận thì thôi"

Đúng là quá đáng! Anh ta nghĩ mình là ai? Tạ Tranh mặt mày khó coi đến mức nghiến răng. Nếu như có thể chấm dứt thì cô việc gì phải chần chừ? Chẳng phải chỉ có ba trái thôi sao? Có gì khó chứ?.

"Được thôi. Là chính miệng anh nói đấy, nếu tôi ném được ba trái thì anh hãy lập tức biến mất khỏi mắt tôi!"

"Cứ chờ xem" Cổ Tur Vũ nở nụ cười ẩn ý sau đó lưu manh ném trái bóng rổ trong tay cho cô.

Tạ Tranh bắt lấy bóng di chuyển đến sân sau đó chuẩn bị tư thế sẵn sàng, qua vài giây ngấm vào chiếc rổ trên cao kia cô bắt đầu nhún người rồi vung tay ném bóng đi, tưởng đâu sẽ vào ai ngờ bóng lại chẳng tới nơi! Việc này khiến Cổ Tur Vũ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Haha

Tạ Tranh liếc mắt sang anh một cái làm anh chột kìm nén lại tiếp tục quan sát cô

"Em còn bốn lượt!"

Hừ

Cánh tay gờ lên nhắm lại một lần nữa, lần này cô nhón chân ném đi thật mạnh. Bóng đập trúng thành rổ nhưng lại trật ra ngoài.

"Đáng ghét"

Haha

Vẫn là tràn cười mặt kiểm soát của Cổ Tur Vũ anh ngồi hằn xuống sân chống tay nhìn dáng vẻ đáng thương của cô mà trêu chọc.

"Tôi đòi ý rồi...em chỉ cần vào một trái thôi thì mọi chuyện xong xuôi!"

...

Tạ Tranh hít một hơi sâu cố gắng giữ vững bản thân mình. Tường đầu ném bóng vào rổ rất dễ nhưng xem ra cô quá xem thường nó rồi. Mọi thứ chẳng hề đơn giản như cô nghĩ! Tuy cô có cao nhưng chiều cao này lại chẳng hề có tác dụng đến chiếc rổ trên cao kia, đây là lần đầu tiên cô ném bóng sao có thể không trúng một trái chứ? Cô không tin.

Ba lượt cuối cùng đúng như dự đoán Cố Tư Vũ cười đến sắp ngất đi anh nhìn gương mặt cứng đờ của cô mà không ngăn nổi bản thân mình.

"Em đúng là có năng khiếu chơi bóng rổ! Năm trái mà chẳng lọt một quả...tôi phải nể phục em...bái phục, bái phục"

"Cố Tư Vũ" Tạ Tranh kim nén đã lâu còn bị anh châm chọc tức đến lộn ruột lên hung hăng xông đến toan đánh anh.

Hai tay cô vung mạnh đánh lên cơ thể săn chắc, cao lớn. Cố Tư Vũ đương nhiên chẳng hề đứng im để cô đánh, anh nhanh nhẹn lách người khỏi bàn tay của cô cứ thế trở thành một màn rượt đuổi!

Dưới ánh sáng nhọt nhọt sắp tắt, hoàng hôn buông xuống, cơn gió nhẹ khẽ lướt qua trên mặt sân. Tạ Tranh chỉ muốn trút giận lên anh mà chẳng màng đến hình tượng nhưng ngay khi sắp sửa đánh được rồi thì chân liền vấp té ngã nhào vào người Cố Tư Vũ.

Anh nhanh chóng giữ lấy cô rồi cũng mất đà ngã theo. Khoảnh khắc ấy, đôi môi của cô và anh khẽ chạm vào nhau một cách vô cùng tự nhiên. Cánh môi mềm mại run rẩy, đôi mắt mở to hiện rõ sự kinh ngạc.

Cố Tư Vũ cũng nhất thời mất hết phản ứng, bốn mắt nhìn nhau trái tim dần đập chung một nhịp. Chỉ nghe thấy âm thanh vù vù của gió.

Tạ Tranh không ngờ rằng tình cảnh này sẽ xảy ra, nên cô chỉ còn biết đông cứng gương mặt của mình. Hơi thở nam tính của anh len lỏi vào cánh mũi cô không sót thứ gì.

Tường chừng như cô sắp chết ngạt bởi mùi hương ấy thì lí trí liền trở về. Cô đẩy anh ra rồi ngồi dậy phủi quần áo của mình. Còn không quên lấy tay che miệng, sắc mặt chuyển qua màu đỏ ửng.

"Luu mạnh"

"Rõ ràng là em hôn tôi còn nói tôi lưu mạnh? Nhìn sắc mặt của em không phải là nụ hôn đầu ấy chứ?"

Tạ Tranh bị anh nói trúng tim đen liền thẹn quá hóa giận bỏ đi một nước, đến ngoài đầu lại cũng không. Cố Tư Vũ đứng im bất động tại chỗ, anh dường như vẫn còn vương vấn mùi vị cùng sự mềm mại trên cánh môi cô, trống ngực cũng đập liên hồi! Đây là loại cảm giác gì chứ? Trước nay anh chưa hề có...

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vạt Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Để tôi nhắc cho em nhớ

Từng mảnh nhỏ kí ức trước đây đều hiện về trong tâm trí Tạ Tranh, cô thần thờ hướng mắt về sân bóng rổ mà không để ý rằng Cố Tư Vũ đã dừng lại từ lâu cho đến khi gương mặt xanh xao của cô đập vào lòng ngực anh thì mới kịp thức tỉnh.

"A...xin lỗi"

Cố Tư Vũ cúi đầu khẽ quan sát khuôn mặt cô tưởng như anh đang cố gắng xem xét xem cô có phản ứng gì khi đến nơi này không?

"Có suy nghĩ gì không?"

Suy nghĩ? Đầu Tạ Tranh vang lên tiếng nổ lớn, cô biết anh đang muốn nói đến suy nghĩ gì vì chính cô cũng đã hỏi tương lại khi ấy. Chính tại cái sân bóng rổ này cô đã mất nụ hôn đầu cho anh. Ánh mắt mơ màng hơi lay động, hàng mi cong vuốt tựa như cánh bướm khẽ chớp, giọng nói cũng đã trở nên ập úng từ bao giờ.

"Suy nghĩ gì cơ chứ?"

Cố Tư Vũ trầm tư vài giây, ý cười bên môi bỗng hiện lên sau đó anh thần nhiên khoanh tay trước ngực nhìn cô thấp giọng nói

"Em biết rõ ý của tôi cơ mà? Chẳng phải đây chính là nơi tôi và em hôn nhau lần đầu tiên sao?"

Tạ Tranh không nghĩ đến việc anh sẽ trực tiếp nhắc lại chuyện này nên càng kinh ngạc hơn, ngay cả nhìn đối diện anh cô cũng không dám phải né sang chỗ khác. Trái tim vừa bị ai đó khơi dậy có chút đau nhưng rồi cô cũng nhanh chóng giấu đi cảm xúc hiện tại của mình mà mạnh mẽ nói

"Vậy sao? Tôi lại không nhớ lắm...có lẽ là quá lâu rồi!"

Sao? Cô không nhớ? Đây mắt anh thoáng qua tia giận dữ, chỉ có một thời gian thôi mà chuyện trước đây giữa anh và cô đã quên mất đi? Sao có thể...chẳng lẽ chỉ mình anh là sống trong nỗi đau trước kia thôi sao?

Bàn tay to lớn bắt lấy eo cô kéo sát lại, hơi thở mạnh mẽ bao phủ lấy người cô như một lời nhắc sắp có chuyện không hay sẽ xảy ra. Tạ Tranh hơi hoảng loạn, dùng cả hai tay chống trước ngực anh giữ khoảng cách

"Anh làm sao vậy? Buông tôi ra"

"Tạ Tranh em cũng thật vô tình nhỉ? Có người mới là quên sạch chuyện trước đây? Tôi không ngờ em là loại người như vậy!"

"Anh nói đủ chưa? Tôi thì sao? Không lẽ anh vẫn chưa quên được tôi sao? Cố Tư Vũ chuyện của chúng ta đã là quá khứ rồi anh không cần phải bó bối nó lên làm gì nữa, tôi xin anh"

Bối bối? Đúng là anh cố tính dẫn cô đến đây để khoét sâu vào vết thương mà cô đã đem đến cho anh! Anh rất hận cô tại sao ngày đó lại cho anh cảm giác khác lạ mà trước đây chưa từng có, tại sao lại đến bên cạnh anh rồi lại phản bội anh như vậy?

Gương mặt lạnh lùng tràn ngập tia u ám, hai mắt như sắp bùng cháy đến nơi thiêu đốt toàn bộ cơ thể cô. Vòng tay anh siết chặt hơn tựa như đem cô bóp vụn!

Tạ Tranh cảm giác được lực ở dưới eo mình đã rất mạnh đến mức cô quên mất phải thở, cứ thế định nhìn đối diện với anh.

"Tạ Tranh nếu như thật sự đã quên chuyện trước đây của chúng ta thì tôi sẽ nhắc lại cho em nhớ!"

Trong đầu vừa lướt qua lời nói của anh thì môi đã bị một lực áp chế, anh cuồng ngao chiếm tiện nghi của cô một cách hung hăng chẳng hề báo trước. Tạ Tranh sợ hãi đẩy cả người anh ra nhưng hoàn toàn bất lực chỉ còn biết mở to mắt ra vùng vẫy trong vô vọng.

"Lưu manh...anh dám...um"

Chiếc lưỡi bá đạo cạy mở hàm răng của cô một cách thành thực sau đó từ từ mút lấy hết thấy những ngọt ngào mềm mại mà bấy lâu nay anh nhưng nhớ. Khoảnh khắc hôn cô, một lần nữa anh tưởng chừng như quay về lại 7 năm trước cảm giác xúc tác với môi cô vẫn như ngày nào, mãi mãi không hề thay đổi!

Thần trí Tạ Tranh bị anh làm cho quay cuồng, hai tay quơ loạn dần trở thành bầu vuu vào áo anh. Cô biết bản thân mình trước kia và bây giờ vẫn luôn chịu thua trước anh! Ngay cả khi cô ngăn cản trái tim mình thì nó vẫn rung động!

Sự bắt lực cùng phản ứng của cô càng khiến Cố Tư Vũ lấn tới hơn, anh hết dây xéo môi cô, mút chiếc lưỡi thơm tho, tô điểm viền môi cô một cánh ngọt ngào mà ngay cả bản thân anh cũng không hề biết. Rồi khỏi đôi môi căng mọng ấy, sự luyến tiếc hiện rõ nơi mắt anh nhưng đã bị sự lạnh lùng che khuất. Anh buông cô ra rồi mỉm cười đầy thỏa mãn

"Bây giờ chắc hẳn em đã nhớ rồi nhỉ?"

"Khôn khiếp! Cố Tư Vũ anh đúng là tên sở khanh..."

"Tôi sở khanh? Phải...nhưng cũng là cái người sở khanh mà em yêu!"

"Anh..." Tạ Tranh bị anh chọc tức đến nghẹn lại ở cổ họng suýt chút nữa là chửi thề!

Cái sự khó ưa này của anh cô đã quá quen rồi nên không cần chấp nhứt với anh thêm nữa. Nếu không cô không chắc bản thân mình sẽ làm ra những chuyện gì đâu!

Tạ Tranh dậm chân mấy cái cho đỡ tức rồi quay mặt bỏ ra đi để lại gương mặt đầy thích thú của anh.

Suốt cả dọc đường đi, anh và cô chẳng hề nói chuyện với nhau một tiếng nào. Cứ ngỡ là anh sẽ đưa cô về nhà nhưng lại biến thành Hoàn Lạc!

Tạ Tranh mất mở to nhìn về phía nơi hoành tráng trước mặt sau đó quay lại nhìn anh nói

"Anh đưa tôi đến đây làm gì?"

Cố Tư Vũ đánh xe vào khu đỗ VIP sau đó tắt máy từ tốn đáp lại

"Em là người phụ nữ của tôi đương nhiên tôi đi đâu thì em phải theo đó. Còn nữa hôm nay tôi có chuyện cần xử lý không tiện đưa em về nhà"

"Nếu vậy thì anh cũng phải nói với tôi một tiếng trước chứ? Tôi có thể đi xe buýt mà?"

Hàng chân mày Cổ Tur Vũ chau lại một điểm trông khó coi vô cùng, anh nhìn cô một cách bất mãn nói

"Em ý kiến nhiều thế làm gì? Chỉ cần đi theo tôi là được rồi"

Cái gì? Đâu ra cái lí lẽ kì cục này? Tạ Tranh ánh mắt tuy không vừa lòng một chút nào nhưng cũng không dám làm trái ý anh. Dù sao bây giờ cô là người nợ anh!

Cổ Tur Vũ bước xuống xe sau đó đi vào bên trong Hoàn Lạc theo sau là Tạ Tranh. Hoàn Lạc được chia ra làm nhiều khu nơi đây rộng lớn đến mức đi cả ngày chẳng hết nên cô chỉ cố gắng đi sát anh nếu lỡ mà đi lạc thì chẳng biết làm sao. Cổ Tur Vũ mặc dù đi đằng trước nhưng lâu lâu cũng đưa mắt ra sau nhìn cô xem cô có đi lung tung không nhưng không ngờ cô vẫn ngoan ngoãn ở phía sau lưng anh! Bất giác trong lòng liền trở nên vui vẻ.

"Em cứ đứng ở đây đợi tôi một chút, lát nữa tôi sẽ quay lại" Căn dặn vài câu xong anh liền rời đi.

Tạ Tranh thấy anh đi vào một căn phòng VIP, xong rồi cô cũng nhìn thoáng xung quanh. Trong quán bar này rất ồn ào hầu như chẳng nghe thấy gì cả chỉ có tiếng nhạc đập bình bình nghe đinh tai nhức óc. Chẳng hiểu tại sao Cổ Tur Vũ lại mang cô đến đây. Anh hẹn gặp ai khác à?

Qua chừng 10 phút cô vẫn chưa thấy Cổ Tur Vũ ra, nếu còn tiếp tục ở đây chắc cô sẽ bị tra tấn lỗ tai đến chết mất nên đành quyết định đi ra ngoài. Vừa hay chưa tiến ra đến cửa thì đột nhiên có một gã say rượu đụng trúng vào người cô làm rớt ly rượu thủy tinh xuống mặt sàn trơn bóng

"Ai đấy...không biết nhìn đường à? " người trung niên kia tuổi cũng đã ngoài 40 ăn nói thô lỗ quát tháo Tạ Tranh

Cô mặc dù biết trên người ông ta nồng nặc mùi rượu rõ ràng là say nên va trúng người cô. Cô còn chưa lên tiếng thì thôi vậy mà ông ta còn nói?

Tạ Tranh liếc mắt nhìn một lượt sau đó cũng nhẫn nhịn mà nói

"Xin lỗi...tôi không cố ý"

"Ờ...là cô em xinh đẹp đụng phải sao?" Ông ta nở nụ cười man rợ nhìn cô dịu giọng lại

Tạ Tranh tay chân nổi lên một tầng da gà, thật ghê tởm! Không muốn tiếp tục đứng ở đây chịu đựng thêm nên cố tình ngó lơ ông ta mà lách người đi nào ngờ ông ta còn hung hăng kéo tay cô lại mà vuốt ve

"Ly rượu của anh bị em làm bể rồi...em tính đền bù sao đây?"

"Là ông va trúng người tôi còn bắt tôi đền bù? Tôi chưa nói đến thì thôi...mau thả bàn tay dơ bẩn của ông ra nếu không thì đừng có trách" Vốn chẳng muốn đôi co mà ông ta còn cố tình như vậy khiến cô không thể nào mà nhịn nổi nữa.

Ông ta bị cô nói liền dừng dừng tức giận

"Mày nói tay ông dơ bẩn? Mày nghĩ mày là ai hả con ranh kia?"

"Cả người ông chính là dơ bẩn...mau tránh ra chỗ khác" Tạ Tranh hất mạnh bàn tay ra, lực đạo cô dùng có hơi mạnh khiến cả người gã hơi chao đảo.

Không chịu sự nhục nhã này, ông ta liền hung hăng tiến đến đẩy cô ngã xuống đất. Vốn chẳng hề phòng bị nên Tạ Tranh cả người bị ngã rất đau, bàn tay cô vì chống mà chạm phải mảnh thủy tinh vỡ khi này, máu đỏ tuôn tràn. Mặc dù vậy nhưng cô lại chẳng hề sợ hãi mà trực tiếp gạt chân làm cho gã té xồng xoài trên mặt sàn, phải người hiền ngang đứng dậy

"Ấy da...mày dám"

"Sao hả? Là ông cố ý gây sự trước?" Tạ Tranh bản tính vốn rất dễ bộc phát liền toan muốn dùng lực đánh ông ta một cái cho hả dạ thì liền bị chặn lại.

"Ai đó...mau thả..."

Còn chưa nói hết câu thì đã thấy Cổ Tur Vũ nắm chặt lấy tay cô kéo xuống rồi trực tiếp chắn trước mặt. Tạ Tranh nhất thời kinh ngạc chẳng biết anh đã ở đây từ bao giờ nên chỉ biết cứng đờ cả người lại

"Thật ngại quá Chu tổng...là người của tôi khiến ngài không vui sao?"

Chu tổng khó khăn ngồi dậy nhìn Cổ Tur Vũ sau đó tức giận chỉ tay ra đằng sau lưng anh nói

"Là cô ta dám đánh tôi, không ngờ con nhóc này lại là người của Cổ thiếu đây!"

Cổ Tur Vũ nét mặt vẫn bình thản, miệng giữ lại chút ý cười. Bàn tay nắm lấy tay cô vẫn chưa buông bất giác khiến Tạ Tranh hơi rùng mình một cái.

"Cô gái này thật sự là có chút lỗ mãng nếu làm Chu tổng đây phật ý thì hãy để Cổ thiếu tôi đền bù lại cho ngài."

"Là ông ta gây sự trước!" Tạ Tranh ở phía sau cầm ghệt nhìn khuôn mặt tráo trở của ông ta mà không nhịn được lên tiếng.

"Im lặng! Tôi cho em lên tiếng chưa?"

Nét mặt Cố Tư Vũ đột nhiên đăm lại quay sang quát cô một câu.

Tạ Tranh vừa giận còn vừa ức không nói nên lời chỉ đành hậm hực quay mặt đi chỗ khác không ngó ngang đến anh nữa.

"Chu tổng để tôi sắp xếp nhân viên chuẩn bị cho ngài ly rượu khác. Tiền rượu hôm nay để Cố thiếu tôi trả"

Hơ hơ...anh cũng thật có nhiều tiền nha!

Chu tổng tuy vẫn còn tức giận nhưng cũng đành ngậm đắng nuốt cay không làm gì được cô. Cố thiếu đã nói đến vậy rồi mà ông còn làm lớn nữa chắc chắn anh sẽ không nể tình dù sao Cố Tư Vũ ở Đê đô này cũng không phải là nhân vật tầm thường!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Dịu dàng

Giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, Cố Tư Vũ kéo Tạ Tranh lên phòng tổng thống sau đó đóng sầm cửa lại

"Nói em đứng yên chờ tôi mà em cũng gây chuyện? Thật chẳng biết nên làm gì với em nữa"

"Ai nói là tôi gây chuyện? Chính là ông ta cố tình sàm sỡ tôi...không lẽ tự vệ bản thân cũng không được sao?" Tạ Tranh đương nhiên chẳng hề đứng im nghe anh trách móc liên loan tiếng nói lại.

Cố Tư Vũ đưa mắt nhìn cô sau đó không nhanh không chậm giờ bàn tay cô lên, vết máu đỏ loang đầy khắp bàn tay bắt giác khiến anh hơi xót nên cũng dịu giọng hẳn đi. Anh thừa biết chuyện xảy ra khi nãy nhưng Chu tổng dù sao cũng là một nhân vật tai to mặt lớn, Hoàn Lạc sau này chắc chắn không thể mất lòng ông ta được nên khi thấy cô uất ức cũng đành nén lại cảm giác muốn bám ông ta ra làm trăm mảnh của mình mà la mắng cô. Giờ đây về mặt vốn nghiêm túc lại giãn ra phần nào

"Có đau không?"

"Ai cần anh quan tâm? Chẳng phải anh lo cho lão già kia sao? Đi mà hỏi han ông ta!" Tạ Tranh giận dỗi rút tay lại

Cố Tư Vũ thấy bộ dạng của cô như vậy anh thầm cười trộm, cô là đang giận anh sao? Dù có tức giận nhưng vẫn đáng yêu y hệt như lúc trước.

Không nói gì nữa anh kéo tay cô vào chỗ giường ngủ. Tạ Tranh hơi khựng người lại nhớ đến cảnh tượng trước kia anh từng ném cô lên đây liền bất an nói

"Anh tính làm gì?"

Cố Tư Vũ không nghĩ rằng cô lại đề phòng anh như vậy chỉ biết lắc đầu cười khỏ, búng trán cô một cái rồi nói lớn

"Em suy nghĩ gì vậy? Tôi chỉ muốn xử lí vết thương trên tay của em thôi! Đúng là đen tối!"

Anh phì cười rồi đi một mạch đến giường mở ngăn tủ bên cạnh lấy hộp thuốc ý tế ra.

Tạ Tranh bị anh nói như vậy liền chột dạ mà nâng giọng phản bác.

"Anh nói ai đen tối? Đồ suy bụng ta ra bụng người! Chỉ có anh..."

"Được rồi...mau lại đây?" Cố Tư Vũ vỗ vỗ vào chỗ giường bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

Tạ Tranh hơi chần chừ qua vài giây mới nén giận mà tiến về phía anh. Cầm tay cô lên anh mở hộp lấy lọ thuốc sát trùng nhúng miếng bông trắng vào

"Chẳng phải em biết vài thế võ à? Sao để tay mình ra nông nổi này!"

"Ai mà biết ông ta đánh lén. Tôi cũng chẳng có mắt sau lưng" Tạ Tranh lẩm bẩm trong miệng thầm nói

Dù vậy nhưng anh vẫn nghe thấy được, môi hơi cong lên rồi châm bông vào vết thương lau sạch máu.

"Shh...đau! Anh nhẹ thôi"

"Trông em chẳng biết đau cơ chứ? Lúc này còn tính đánh ông ta nữa mà!"

Tạ Tranh lườm nguyệt anh một cái "Lúc này do tôi quá tức nên mới chưa cảm thấy đau giờ thì nó mới phát tán"

Haha

Cố Tư Vũ cố gắng nén cười lại, anh chăm chú tỉ mỉ lau đi vết máu trên tay cô, đáng vẻ lúc này của anh không biết là có bao nhiêu phần ôn nhu cùng dịu dàng giống hệt như lúc trước. Tạ Tranh cảm thấy lồng ngực mình trở nên đập mạnh hơn, trong đầu cũng hiện lên hình ảnh của anh trước đây

...

"Em thấy chưa? Nói em vụng về mà cứ không chịu! Giờ té thành ra thế này..."

Tạ Tranh thút thít ôm đầu gối la toáng lên

"Huhu...đau quá đi!"

Cũng tại Hạ Quân Dao lúc chạy thể dục cứ chọc giỡn với cô còn lôi Cố Tư Vũ ra nên cô nhất thời không để ý mà vấp chân té.

Anh cẩn thận lấy bông gạc đi vết máu nhỏ xung quanh rồi ân cần thổi một làn hơi xuống.

"Đờ hơn chưa?"

Lúc đó mặc dù rất đau nhưng nhìn cách anh quan tâm đến cô như vậy miệng cứ trách móc nhưng nội tâm lại vô cùng xót thay cô. Phút chốc nỗi đau ấy lại hóa thành sự an ủi vui vẻ đến lạ. Khóe miệng cũng vì thế mà nở nụ cười.

...

"Tạ Tranh? Em cười cái gì vậy?" Cố Tư Vũ nhìn cô một cách khó hiểu.

Quay lại hiện thực, lúc này Tạ Tranh có hơi xấu hổ không nghĩ rằng mình đột nhiên lại nhớ về khung cảnh ngày trước! Nên liền lắc đầu nói

"Không...không có gì!"

Cố Tư Vũ cũng không để ý đến nữa anh cẩn thận lau sạch vết thương xong lấy ra những mảnh thủy tinh nhỏ rồi đột nhiên lại cúi đầu khẽ thổi một làn hơi lên bàn tay cô.

Tạ Tranh một lần nữa đứng hình tại chỗ, cô ngây người nhìn hành động của anh mà cứng cả miệng.

"Đờ hơn chưa?"

Vẫn là câu nói ấy, tuy chỉ là lời hỏi han quan tâm nhưng lại khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Sau 7 năm anh vẫn như vậy vẫn mãi là Cố Tư Vũ năm ấy? Dù bây giờ anh có lạnh lùng, và tàn nhẫn hơn xưa nhưng hành động của anh đối với cô vẫn hết mực dịu dàng.

Gò má nổi một tảng hồng nhẹ, ánh mắt Tạ Tranh dao động liên tục không dám nhìn vào anh chỉ né đi nơi khác, tay cũng tuyệt nhiên rút về.

"Không sao nữa rồi!"

Cố Tư Vũ hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng ngầm hiểu. Anh cất hộp thuốc về chỗ cũ sau đó không nhanh không chậm nói.

"Có đói không? Tôi dẫn em đi ăn"

Lúc này, bụng cô lại kêu réo liên hồi đúng là bây giờ cô cũng cảm thấy đói bụng rồi! Nên liền gật đầu đồng ý.

Cố Tư Vũ đến một nhà hàng gần đó, anh cũng chọn những món mà cô thích ăn sau đó lại chẳng hề đụng đũa chỉ nhìn ngắm dáng vẻ trẻ con khi ăn của cô.

Tạ Tranh đang ăn uống nhiệt tình cũng cảm nhận được có một ánh mắt nào đó hướng về phía cô nên bất giác ngẩng đầu lên lại bất gặp ánh mắt của anh. Miếng thịt trong miệng cũng nhất thời khó khăn nuốt xuống.

"Anh không ăn à?"

Cố Tư Vũ nhìn cô sau đó khẽ cười anh nhắc đũa lên gấp một miếng thịt đưa vào miệng một cách từ tốn. Lúc này cô mới thật sự thả lỏng mà tiếp tục việc ăn. Đối với anh cô hoàn toàn rũ bỏ hết thấy hình tượng của mình.

Lấp bụng xong xuôi, Tạ Tranh mới lên tiếng mở lời

"Cũng đã trễ rồi giờ tôi về trước đây"

"Tôi cho em đi chưa?" Cổ Tur Vũ thấp giọng nói, tông giọng pha chút lạnh lùng

Tạ Tranh liền khựng người lại ngồi ngay ngắn như cũ nhưng cũng không khỏi thắc mắc

"Còn chuyện gì nữa sao?"

Đôi mắt nhìn thấu tâm can của anh xuyên thẳng vào cô, cứ thế mà qua vài giây sau mới nhàn nhả lên tiếng

"Bắt đầu từ bây giờ em hãy đến Hoành Lục ở cùng tôi đi"

Cái gì? Cô có đang nghe nhầm không? Anh muốn cô chuyển đến Hoành Lục sao?

"Tại sao?"

"Em đã là người phụ nữ của tôi thì phải ở cùng một chỗ với tôi cơ chứ? Đây là điều cơ bản!"

Cơ bản? Đại nào giật liên hồi, Tạ Tranh không nghĩ rằng sẽ phải ở cùng với anh nên nhất thời cô cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Mau đi thôi!" Cổ Tur Vũ dứt tay vào túi quần tây đen quynh rừ sau đó từ tốn đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng là quá bá đạo! Anh lúc nào cũng thích làm theo ý mình...có lẽ chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến ngay khi cô chấp nhận điều kiện này của anh thì cô nên nghĩ đến trường hợp này rồi chứ? Nén lại hơi thở khó nhọc của mình, từng đợt sóng vỗ trong lòng cuộn trào không nguôi, những ngày tháng sau này của cô chắc chắn sẽ khó khăn đây!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đêm mất ngủ

Trở về lại Hoành Lục từ lúc bước vào căn phòng tổng thống của anh. Trái tim Tạ Tranh không lúc nào chậm nhịp lại, mồ hôi tay cũng theo đó mà đổ ra không ít.

Bình tĩnh nào Tạ Tranh chỉ là ở chung một phòng với Cổ Tur Vũ thôi mà! Không phải căng thẳng...

Trong lòng cô luôn luôn tự trấn an bản thân mình. Cổ Tur Vũ thư thả đi vào phòng tắm, lúc này cả người cô mới hoàn toàn thả lỏng!

Hít vào một hơi, cô yên vị ngồi trên giường lấy lại tinh thần thì điện thoại của cô chợt rung lên. Là Hạ Quân Dao, cô bắt máy.

"Tớ nghe"

"Tranh Tranh...cậu sao rồi! Từ bữa đến giờ tớ không liên lạc được với cậu có phải Cổ Tur Vũ làm gì cậu rồi không?" Giọng của cô gấp gáp đầy lo lắng

Tạ Tranh nghe thấy như vậy cũng bất giác lên tiếng trấn an

"Được rồi Quân Dao tớ không sao hết! Mà khoan...tại sao cậu biết Cổ Tur Vũ làm gì tớ?"

Ách...Hạ Quân Dao bên đầu dây kia liền trở nên lúng túng. Đúng rồi hôm đó Tạ Tranh uống say bí tỉ thì làm sao nhớ được người cậu ấy hôn là ai cơ chứ! Lúc trước kiến Tạ Tranh hôn Cổ Tur Vũ cả bàn ai nấy đều há hốc mồm bởi lẽ chẳng ai ngờ được rằng Cổ Tur Vũ sẽ xuất hiện ở đây! Chưa nói đến chuyện anh chính là ông chủ Hoành Lục nổi tiếng nhất thành phố này.

"Tranh Tranh thật ra hôm đó lúc cậu thực hiện thử thách hôn người khác thì tụi tớ đã biết rồi...người cậu hôn chính là Cổ Tur Vũ!"

Cái gì? Nhớ lại chuyện lần trước quả thực khi ấy cô đã uống hơi quá chén chỉ mơ mơ màng màng làm thử thách, gương mặt người đàn ông đó sớm đã phai mờ trong tâm trí cô nhưng rồi khi cô tỉnh dậy lại thấy Cổ Tur Vũ lúc đó quả thực cô có hơi nghi ngờ nhưng rồi cũng lãng quên mất. Giờ đây được chính miệng Hạ Quân Dao đính chính lại cô thực sự đã chủ động hôn Cổ Tur Vũ sao?

Gương mặt liền trở nên biến đổi, Tạ Tranh im lặng vài giây sau đó nói tiếp

"Còn xảy ra chuyện gì nữa không?"

"Số cậu cũng may mắn gặp được không chỉ Cổ Tur Vũ mà còn là ông chủ của Hoàn Lạc"

"Khoan đã...ông chủ Hoàn Lạc?" Tạ Tranh sững người lại nghi hoặc hỏi một câu

"Đúng vậy! Cổ Tur Vũ chính là ông chủ Hoàn Lạc nổi tiếng nhất thành phố này đó! Cậu đúng là gặp lại cố nhân xưa rồi mà cố nhân này phát tài rồi..."

Bên kia phần khích vui mừng bao nhiêu thì Tạ Tranh bên này kinh ngạc đến không khép lại miệng bấy nhiêu. Nghĩ lại chuyện hồi nãy anh đứng ra trách nể cô trước mặt lão già kia còn nói sẽ đền bù. Cô còn nghĩ anh nhiều tiền ai ngờ anh lại là ông chủ ở đây. Hèn gì đi đến đâu trong Hoàn Lạc này mọi người đều cúi đầu cung kính! Vậy mà cô lại chẳng hề để ý đến.

"Nè Tranh Tranh...cậu còn ở đó không?"

Tiếng reo hò bên lỗ tai liền đánh thức Tạ Tranh hoàn hồn lại cô vội vàng nói

"Quân Dao, cậu đừng ăn nói bậy bạ, bây giờ tớ và anh ta đã không còn quan hệ gì rồi..."

"Vậy sao? Thật đáng tiếc! Nhưng mà cậu biết không ngay khi gặp lại Cổ Tur Vũ, Ngải Tư Duệ đã vui mừng ra mặt thế nào! Trong mắt cô ta ngập tràn ham muốn như muốn ăn tươi nuốt sống Cổ học trưởng. Đúng là kì đà vẫn mãi là kì đà cứ thích chen chân vào mối quan hệ của người khác!"

Trong lòng cô hiểu rõ Ngải Tư Duệ cực kì thích Cổ Tur Vũ ngay từ thời học đại học Tạ Tranh cùng cô ta đã không biết bao nhiêu lần đầu khấu, đay nghiến nhau như thế nào. Mọi thứ của cô đều bị cô ta ngang nhiên dùng mọi thủ đoạn cướp lấy mà ngay cả Cổ Tur Vũ cũng vậy. Cũng may anh luôn chỉ hướng về một mình cô nên mọi sự chú ý của cô ta đều không đến được mắt anh!

Hiện tại mọi thứ đã thay đổi, cho dù cô ta có ngang nhiên bám lấy Cổ Tur Vũ thì cô cũng chẳng còn tư cách để mà can thiệp vào nữa rồi!

Đôi mắt thoáng tia buồn bã nhưng vội giấu đi, điều chỉnh lại tâm trạng một chút rồi khẽ nói

"Chuyện của bọn họ không liên quan gì mình nữa rồi...Quân Dao bây giờ mình muốn nghỉ ngơi. Hôm khác sẽ nói chuyện với cậu sau nhé!"

"Ừm...thế cậu nghỉ ngơi sớm đi"

Khi vừa cúp máy xong thì cánh cửa phòng tắm mở ra, Cổ Tur Vũ thân mặc áo thun quần ngủ trông cực kì đơn giản nhưng vẫn không làm thuyên giảm đi nét hấp dẫn của anh một chút nào. Trên tóc mới tắm gội còn chưa kịp khô ráo, từng hạt nước nhỏ như những viên pha lê trong suốt rơi xuống chiếc áo thun mỏng ẩn hiện lên từng đường cơ bắp. Tạ Tranh nhất thời bị hình ảnh ấy cuốn sâu vào trong đến ngơ cả mặt.

Cổ Tur Vũ dùng khăn lau mái tóc đen mượt của mình rồi ngẩng đầu nhìn cô bất giác lại đột nhiên phì cười.

"Tôi biết là tôi đẹp trai rồi, em không cần phải nhìn tôi bằng con mắt thèm khát như vậy đâu!"

Thèm khát? Tạ Tranh thu lại hết biểu cảm trở về với gương mặt lạnh nhạt của mình vờ như chẳng quan tâm đến anh

"Tự luyện!"

Cổ Tur Vũ từ tốn đi về phía cô sau đó trực tiếp nằm lên giường một cách thoải mái. Tạ Tranh ngồi ngay đó mà anh xem như không.

"Ngồi ngơ ở đó làm gì? Em không định ngủ à?"

"Ồ" Tạ Tranh tự động trả lời còn định nằm xuống nhưng rồi cô chợt nhận ra mình đột nhiên bị anh điều khiển liền liếc mắt sang nhìn anh

"Cổ Tur Vũ..." cô hét lên

Haha

Ánh mắt cô lập tức chuyển sang phức tạp, cô thờ dãi sau đó quay lại nhìn anh

"Tôi hỏi anh một chuyện"

"Ừm" Cổ Tur Vũ ung dung gãi hai tay sau đầu nhìn cô

"Anh là ông chủ Hoàn Lạc sao?"

Nghe xong, nét mặt anh hơi dừng lại sau đó gật đầu.

"Người hôm đó tôi hôn là anh sao?"

Gật đầu

"Quái lạ sao tôi lại chẳng nhớ gì nhỉ?" Tạ Tranh xoa xoa đầu cố nghĩ

Một câu nói này của cô lập tức khiến Cố Tư Vũ ngồi bật dậy, nhìn cô bằng con mắt bất mãn

"Em nói gì?"

Không nhớ? Cô gái này quả thực là chẳng nhớ nổi chuyện gì sao? Lúc trước không ngay cả hiện tại cũng không? Như vậy thật sự là rất quá đáng! Gương mặt liền trở nên tức giận, anh kéo cô lại trực tiếp áp xuống giường.

"Em dám không nhớ? Tôi thiết nghĩ em nên đi khám lại não của mình rồi"

Bị anh đánh úp cô nhất thời phản ứng không kịp, cam chịu chẳng thể nào vùng vẫy nằm dưới thân anh.

"Anh mới là người đi khám lại não! Mau thả tôi ra...nặng!"

Còn dám nói ngược lại anh?

Vì do cơ thể cô đã tiếp xúc với da thịt anh mà nay cô lại cự nguậy thứ mềm mại to tròn ấy cứ ma sát mạnh mẽ vào lồng ngực anh, tuy cách một lớp áo vẫn có thể cảm nhận được. Ánh mắt liền dấy lên một tầng u ám! Cổ họng cũng cảm thấy đắng chát khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

"Tạ Tranh em cái gì cũng quên! Có phải bây giờ tôi nên có trách nhiệm nhắc lại cho em nhớ không?" Vừa nói anh vừa đưa môi mình gần với môi cô

Tạ Tranh có thể cảm thấy sự nguy hiểm đang tiến gần, trái tim vang lên hồi chuông báo động! Cô lập tức lên tiếng

"Không cần...tôi nhớ rồi"

"Có thật không?"

"Thật!"

"Vậy em nói xem cảm giác khi ấy là như thế nào?"

Ách ách

Không phải chứ? Anh đang cố tính trêu chọc cô sao?

Gương mặt nổi lên một lớp đỏ hồng trông cực kì đáng yêu mà Cố Tư Vũ cũng không ngừng vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô. Bàn tay còn có ý lướt nhẹ xuống bắp đùi trắng nõn

Tạ Tranh uốn người né tránh động tác của anh, cánh môi hồng trở nên run rẩy

"Đừng...tôi không biết"

Chắc Chắc

Cố Tư Vũ lắc đầu cười một cách xấu xa.

"Em cái gì cũng không biết vậy cứ để tôi dạy em"

Lần này anh không để cô lên tiếng đã vội áp sát vào miệng cô tham lam quấn lấy, từng vị ngọt mềm mại cứ thế len lỏi khắp cơ thể anh, bản năng đàn ông vốn có liền sôi sục trong huyết mạch, Cố Tư Vũ mạnh mẽ cạy mở hàm răng cô nhanh chóng rồi càng quấy trong đó.

Tạ Tranh đầu óc trở nên mơ hồ hoảng loạn, cô cố gắng đẩy anh ra nhưng sức lực này đối với anh là vô dụng càng kích thích tính chiếm đoạt của anh hơn! Hai tay bị anh ghì lên cố định trên đỉnh đầu.

Hơi thở nam tính mùi hồ phách của anh len lỏi khắp mũi của cô hòa cùng hương thơm nhẹ đặc trưng trên cơ thể của cô mang lại. Sự kết hợp quá là xuất sắc kích thích đến từng giác quan. Cố Tư Vũ dường như muốn nhiều hơn anh bắt đầu xoa nắn nơi gò bồng mềm mại. Tạ Tranh liền nhận ra ý định của anh cô vội vàng cắn ngăn nhưng tay đã bị anh giữ lại chỉ còn biết ú ớ trong cổ họng

"Cố Tư Vũ...um...dừng lại mau"

"Um.ừ" chỉ còn lại là tiếng thờ dõc yêu kiều của cô ở bên tai anh.

Dần hồ hấp trở nên khó khăn đến khi không còn chịu nổi nữa anh mới lưu luyến rời khỏi môi cô. Vừa được thả ra cô như lấy lại được không khí thở gấp một hơi, còn chưa lấy lại được tinh thần thì anh đã ngang nhiên chiếm lấy nơi cao ngút của cô bá đạo mà mút lấy.

Tạ Tranh cứng đờ người, gương con mắt kinh ngạc nhìn anh. Cô có chống cự bao nhiêu thì anh cũng chẳng hề lay chuyển đến dần biến thành bất lực cắn

răng mà cam chịu nhưng miệng vẫn cứng rắn thốt ra một câu

"Cố Tư Vũ....anh không hận tôi sao?"

Hận? Động tác chợt dừng lại anh ngược mắt lên nhìn cô lại phát hiện ở trong con ngươi ấy được bao phủ bởi một màn nước mỏng. Trái tim anh chợt co thắt dữ dội cứ ngỡ có ai đó dùng dây thừng siết chặt vào mà bóp vụn nó.

Bầu không khí đang nóng hổi chợt chuyển sang lạnh lẽo, u uất. Sự im lặng của anh khiến nó càng trở nên đáng sợ hơn! Tạ Tranh biết cô nói gì! Bởi lẽ khi hỏi câu này cô đã xác định được anh sẽ tức giận với cô. Thời gian trôi qua 7 năm trước cô rời khỏi anh trong một màn mưa lớn, người con trai ấy đứng dưới mưa có cố gắng đuổi theo như thế nào, có hò hét tên cô như thế nào cô đều nghe hết cả chỉ có điều cô phải rời xa anh để anh không làm gánh nặng cho cuộc sống anh sao này! Cô không đủ dũng cảm..

Cố Tư Vũ rời khỏi người cô, anh trầm ngâm đi ra ngoài ban công lấy trong túi áo một điều thuốc nhập khẩu cao cấp rồi kê lên miệng. Khói thuốc mờ ảo phả ra bay lượn lơ lửng trên bầu trời đêm huyền bí như che đậy rất nhiều bí mật. Gió cứ thổi vào người anh lạnh buốt nhưng so với con tim này thì sự lạnh lẽo ấy bằng không! Cái lạnh ngày trước còn đáng sợ hơn bây giờ. Gương mặt lạnh lùng, ẩn dấu nét đau thương bị làn khói bao phủ. Mùi thuốc lá nồng nặc cỡ nào vẫn không sao làm phai nhạt đi mùi hương ban nãy trên cơ thể cô. Tại sao chứ? Anh có hận cô không? Đương nhiên là có! Anh hận cô. Nhưng nỗi hận này đã dai dẳng theo anh suốt 7 năm mang hình bóng của cô trong tâm trí suốt một một khoảng thời gian dài. Cho đến khi gặp lại cô nỗi hận ấy đáng ra phải càng mạnh mẽ hơn chứ? Anh phải dày vò cô để cô hiểu được nỗi đau mà anh đã chịu chứ?

Dáng đứng cô độc uy khuất đầy buồn bã của Cố Tư Vũ khiến Tạ Tranh càng nặng lòng thêm. Cô ngồi dậy nhìn ra hướng ban công. Bờ vai rộng của anh đang run rẩy! Nhưng là anh lạnh sao? Đôi mắt long lanh dưới ánh đèn hiện lên sự đau xót, cô gạt đi giọt nước mắt vừa rơi xuống sau đó tự nhủ bản thân mình. Phải rồi! Cố Tư Vũ hận mày. Chính mày đã làm anh ấy đau khổ vì vậy tại sao mày còn hy vọng anh ấy sẽ không hận mày chứ? Biểu hiện của anh đã nói ra hết tất cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiểu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đêm mất ngủ (2)

Ánh đèn vàng nhỏ nhoi thấp sáng cả căn phòng rộng lớn, Tạ Tranh nằm trên giường, bên cạnh còn có Cố Tư Vũ sau chuyện lúc này cô dường như chẳng tài nào ngủ được. Tuy nhắm mắt lại nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo.

Hơi thở người đàn ông bên tai lâu lâu lại ngắt quãng! Anh đã ngủ chưa? Nằm chung trên một chiếc giường cảm giác này thật khó xử. Cô không thể nào ngăn nổi trái tim mình đang từng nhịp từng nhịp đập nhanh. Chẳng biết qua bao lâu, cho đến khi cô cảm thấy bên kia nhịp thở ổn định rồi cô mới an tâm mà sẵn sàng chìm vào giấc ngủ. Đúng lúc đó đột nhiên có một cánh tay săn chắc chồm qua người cô kéo cô lại vào trong lòng ngực mình. Tạ Tranh căng thẳng đến mở cả mắt. Do cô quay lưng về phía anh nên chắc chắn anh không nhận ra mặt cô hoang mang như thế nào.

Cố Tư Vũ ôm sau lưng cô anh vùi đầu vào mái tóc thơm ngát của cô mà tham lam hít lấy, mùi hương nhẹ nhàng mà bấy lâu nay anh không thể nào quên được. Vốn anh cũng chẳng thể nào chớp mắt, trong đầu cứ chạy ra hình ảnh của cô mà cảm thấy vô cùng khó chịu. Khoảnh khắc anh và cô hôn nhau vẫn còn vương vấn nên càng cảm thấy bức rức hơn không hiểu sao bỗng nhiên lại muốn ôm cô vào trong người mình.

Cơ thể mềm mại uyển chuyển như sóng nước đang chạy róc rách vào người anh. Cố Tư Vũ chỉ muốn cô hòa quyện với mình làm một, anh hơi siết chặt vòng tay lại rồi bất giác nói một câu.

"Tạ Tranh tại sao em lại đối xử với tôi như vậy?"

Tiếng nói trầm thấp xen lẫn chút bị thương trách móc len lỏi vào bên trong tai cô. Khoảng cách gần như vậy cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của phả sau gáy. Mặc dù cô rất muốn trả lời lại nhưng cuối cùng lại chọn cách im lặng, bởi cho dù cô có nói như thế nào anh sẽ không tin cô còn có thể mắng cô đủ kiểu. Mối dưới chẳng hiểu từ bao giờ đã bị cô cắn chặt đến bật ra máu. Mùi máu tanh nhanh chóng xâm nhập lên đại não đánh thức cô rồi khỏi cảm giác đầu tranh.

Cố Tư Vũ ở sau lưng cô biết cô chắc hẳn là không nghe thấy anh nói nên anh mới có thể thốt ra một câu như vậy. Sự kìm nén bấy lâu nay của anh đã dày vò anh không ít. Anh nhẹ nhàng hôn lên bờ vai trắng mỏng manh của cô sau đó dần di chuyển lên gò má đặt trên đó một nụ hôn ái muội rồi rời đi.

Tạ Tranh cảm thấy như mình sắp bùng phát đến nơi ngay khi muốn quay đầu lại đối diện với anh thì đã thấy bàn tay đặt ở eo buông lỏng. Cô tuy không ngoài lại nhìn nhưng có thể biết được anh đi ra ngoài ban công. Gió lạnh luồn vào trong khiến cô chợt run rẩy, ôm lấy thân thể mảnh mai mà co rút. Dần đi vào giấc ngủ lúc nào cũng chẳng hay, mà anh cứ đứng ở đó bao lâu cũng chẳng biết.

Sáng hôm sau, mặt trời tỏa ra tia nắng ấm áp xuyên qua mặt kính trong suốt rọi lên thân thể tuyệt mỹ của Tạ Tranh cô nhắm mắt bị đánh thức từ từ mở ra, sau đó theo phản xạ nhìn sang bên cạnh. Cô còn tưởng anh đã đi rồi nhưng không ngờ anh vẫn ở đây, ngủ say bên cạnh cô!

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút vui sướng, cô nghiêng đầu lại nhìn anh. Hai gương mặt đối diện nhau như các cặp đôi tình nhân, từng đường nét trên mặt anh vô cùng sắc xảo, hài hòa như tạc tượng mà thành. Chẳng hiểu sao Tạ Tranh lại bị anh thu hút đến lạ kì bất giác mà giờ tay lên chạm vào

hàng lông mày rậm của anh. Nhớ lại khi trước, trường tổ chức cắm trại qua đêm là anh đã lên vào trong lều của cô ngủ trộm, khi đó anh và cô cũng đã nằm như thế này với nhau đối diện với ánh mắt đối phương. Cô cũng chạm vào mặt anh nhẹ nhàng như vậy!

Ngón tay thon dài di chuyển xuống đôi mắt lạnh nhạt anh hay nhìn cô rồi dọc xuống sống mũi, phớt chốc lại bên môi cô nở một nụ cười. Anh vẫn rất đẹp trai nha! Ngón tay di chuyển thêm một chút lại dừng ở đôi môi quyến rũ. Con người chợt khựng lại nhớ đến nụ hôn tối qua, hai má liền nóng ran với buong tay rời khỏi mặt anh, ai ngờ anh đột nhiên tỉnh dậy còn bắt lấy tay cô giữ lại.

"Tạ Tranh, em cũng biết cách lợi dụng lúc tôi ngủ nhỉ?"

"Đâu...đâu có" bị anh làm cho giật bắn mình cảm thấy chột dạ mà nói lắp bắp

Cố Tư Vũ nhìn cô sau đó anh đan nắm ngón tay của mình vào tay cô rồi kê lên má.

"Khi ấy em cũng đã chối như vậy!"

Sao? Cố Tư Vũ đọc được suy nghĩ của cô à? Sao anh có thể biết được cô đang nghĩ đến cảnh tượng gì?

Sóng lưng liền dấy lên một tầng mồ hôi, ánh mắt trở nên lúng túng muốn rút tay về

"Anh nói gì vậy?"

Thấy mặt cô đỏ ửng, anh lại đưa bộ mặt bốn cột ra nhìn đáng người cô muốn bỏ trốn.

"Em cứ giả vờ quên hết đi...nhưng tôi cũng sẽ không ngại nhắc cho em nhớ hết đâu!"

Tạ Tranh như sắp phát điên cô che hai lỗ tai lại rồi chạy một mạch vào phòng tắm mặc kệ anh bên ngoài có hò hét như thế nào. Đúng là điên!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Làm thêm

Cố Tư Vũ tối ngày chỉ đến Hoàn Lạc làm việc, mà cô cũng chỉ quanh quẩn trong phòng. Với bản tính của cô thì chán muốn chết rồi! Và lại mặc dù anh có nói trả tiền nợ cho cô nhưng cũng cô cũng chỉ cần có vậy. Làm người phụ nữ của anh thì cô cũng chẳng muốn được anh bao nuôi! Dẫu sao ở nhà vẫn còn có Tạ Lăng Thần, nó cần có tiền sinh hoạt.

Tạ Tranh nghĩ ngợi một hồi rồi cuộc cũng xách túi đi ra ngoài làm thêm. Nơi cô đến là chỗ tiệm bách hóa tổng hợp 24/24. Sau khi trình bày một lúc ông chủ mới đồng ý để cô làm việc ở quầy tính tiền. Trong lúc làm việc Tạ Tranh cực kì tập trung, mặc dù cũng hơi mệt nhưng bù lại cô cảm thấy nhẹ nhõm được một phần nào. Chẳng biết từ bao giờ mà trời cũng đã sập tối, khách vẫn đi hết cô mới dám ngồi nghỉ ngơi.

Lấy trong túi áo ra một bịch bánh nhỏ ngồi ăn vội. Trong lúc vừa đưa bánh lên miệng ăn được vài miếng thì bên ngoài cửa vang lên tiếng chuông báo hiệu có khách. Tạ Tranh nhanh chóng đứng dậy cúi đầu nói

"Xin chào quý khách" miếng bánh còn đang ăn dở trong miệng bỗng muốn phun ra ngoài.

Cố Tư Vũ mặt mày khó coi, sát khí hiện rõ trên gương mặt anh, đôi mắt như mũi dao đâm thẳng vào tim cô không chút thương xót.

Anh đảo mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới người Tạ Tranh rồi cất giọng trầm thấp đầy khó chịu

"Tạ Tranh em cũng thật gan lớn nhỉ?"

Tạ Tranh lúc này mới đỡ người cô hoàn hồn lập tức nuốt trọng miếng bánh xuống cổ họng. Sau đó mới khó khăn nhìn anh

"Anh...anh sao lại biết tôi ở đây?"

Hừ! Người con gái này thật chẳng thể nào ở yên một chỗ! Tưởng chừng như cô sẽ ngoan ngoãn đợi anh đi làm về nào ngờ khi anh vừa quay trở lại phòng thì đã không thấy bóng dáng cô đâu nên liền lập tức sai người đi tìm, kết quả lại biết cô làm việc ở đây? Không lẽ Cố Tư Vũ anh không đủ khả năng lo cho cô hay sao?

Sự tức giận lên đến tột độ, anh hung hăng kéo cô đi ra khỏi cửa tiệm. Cổ tay bị anh nắm chặt cứ ngỡ sắp lìa khỏi người Tạ Tranh! Cô đau đớn kêu thất thanh cố gắng giãy giụa

"Cố Tư Vũ anh làm cái gì vậy? Đau...mau thả tay tôi ra!"

Bỏ ngoài tai lời rên rỉ, kêu gào của cô, anh vẫn lạnh lùng lời cô đi. Đến nước này rồi, Tạ Tranh không chịu nổi nữa liền dùng hết sức vùng mạnh tay anh ra sau đó quát lớn.

"Anh phát điên cái gì vậy?"

"Tôi phát điên cũng chính vì em đấy! Tạ Tranh tôi thật sự không hiểu nổi rốt cuộc là em đang suy nghĩ cái gì? Không lẽ tiền tôi cho em không đủ sao mà em phải đi làm những công việc này? Em xem Cố Tư Vũ tôi là gì?"

Đôi mắt cương quyết khoét sâu vào ánh mắt lửa đạn của anh, Tạ Tranh thở một hơi trấn an bản thân. Từng chữ lọt qua lỗ tai cô chẳng hề dễ nghe một chút nào, mỗi anh đào cong nhẹ đầy giễu cợt.

"Tôi không cần anh bao nuôi tôi! Tự khắc tôi lo cho bản thân mình được!"

Nghe như vậy, máu huyết trong người anh càng dâng cao hơn, trong đầu lại hiện ra hình ảnh 7 năm trước cô từ trong nhà Duật gia bước ra là tìm anh lại cơ thất cực độ, gương mặt tràn đầy phần nộ nâng giọng nói

"Tôi không có tư cách bao nuôi em? Hay chỉ có Duật Nam Phong được quyền bao nuôi em?"

Bốp!

Tiếng bập tạt vang lên giữa không trung như đánh thức mọi vật xung quanh. Năm bàn tay in trên gương mặt sắc xảo như tác tượng của anh. Bờ vai Tạ Tranh run lên từng hồi. Cô không nghĩ rằng anh lại thốt ra những câu như vậy, lời chuyện quá khứ ra để sỉ nhục cô. Giả như anh biết được sự thật thì anh có nói những lời như vậy với cô không? Hàng mi như cánh bướm khẽ run rẩy trong màn đêm biểu lộ sự đau đớn, đôi mắt sâu được bao phủ bởi một làn nước nhẹ. Tạ Tranh có thể cảm nhận được sự bóng rắt dưới tay mình khi tát anh mà ngay bản thân cô còn đau hơn gấp ngàn lần.

Cố Tư Vũ chôn chân tại chỗ, anh ngây người quay mặt lại đối diện với cô. Cái tát ấy nó không đau trên thể xác mà nó như một mũi tên nhắm vào tim anh đâm thẳng! Rỉ máu đỏ, sắc mặt càng biến dạng đi. Anh suy tư trầm ngâm nhìn vào đôi mắt cô. Là do anh nói đúng sự thật hay là cô bệnh vực cho Duật Nam Phong? Thì ra khi nhắc đến hắn cô có thể phản ứng mạnh mẽ như vậy! Anh đã làm gì sai sao?

Sự ghen ghét bắt đầu xâm chiếm lấy toàn bộ não của Cố Tư Vũ, hơi thở nặng nề như một con thú dữ bị chọc tức.

Tạ Tranh vốn biết rõ ánh mắt ấy của anh là như thế nào nhưng cô không hề sợ hãi, bởi lẽ nỗi oán trách đã lấn át hết thảy.

"Tại sao anh có thể nói ra những lời như vậy? Anh tổn thương tôi chưa đủ sao? Anh còn muốn làm tôi đau khổ thêm như thế nào nữa thì anh mới hả dạ? Cố Tư Vũ tôi muốn làm gì đó là quyền của tôi anh không có bất cứ tư cách gì để mà can thiệp vào. Bây giờ tôi đang rất bận, anh hãy mau đi cho khuất mắt tôi!" Vừa dứt câu Tạ Tranh mạnh mẽ xoay người rồi đi

Cố Tư Vũ vẫn còn chưa hết tức giận về cái tát khi nãy mà cô lại bỏ anh đứng một mình nơi đây. Cuối cùng anh nhanh chóng tiến tới bế thốc cô lên vai sau đó quay về phía chiếc xe hơi đang đậu của mình.

Tạ Tranh bất ngờ bị nhấc bổng lên giữa không trung liền trở nên hoảng loạn tay chân vùng vẫy đánh vào lưng anh gào lên

"Cố Tư Vũ...anh điên rồi à? Thả tôi xuống...thả ra"

Môi hơi nhếch lên, im lặng chẳng hề đáp lại cô sau đó hung hăng ném cô vào trong xe đóng sầm cửa lại, làm hết thảy một loạt hành động, anh ung dung đi về phía ghế lái ngồi vào bên trong.

"Tốt nhất là em nên trật tự đi...đừng khiến tôi tức giận thêm! Nếu không hậu quả em tự chuốc lấy!"

"Tôi muốn ra ngoài đây! Anh làm gì được tôi? Hừ" Tạ Tranh đương nhiên chẳng chịu nhường nhịn câu nào còn muốn xoay người mở cửa xe thì phát hiện ra nó đã bị khóa. Ngay lập tức cô tức giận quay sang lườm anh.

"Anh..."

Cố Tư Vũ mỉm cười gian trá sau đó từ từ tiến lại gần chỗ cô đến mức cả người cô phải ép sát lên cửa kính xe thì mặt anh đã gần cô trong gang tấc. Mùi hồ phách một lần nữa len lỏi sâu vào trong cánh mũi cô bao phủ toàn bộ cơ thể mãnh mai. Tạ Tranh dường như là nín thở! Cô trừng mắt nhìn anh đầy sợ hãi

"Anh tính làm gì...anh đừng có mà làm bậy...nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu"

Nghe câu đe dọa của cô, anh không những không giận ngược lại còn phá lên cười sau đó nhẹ nhàng đưa ngón tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô giữ chặt lại.

"Chắc chắn...tôi đã cảnh báo em trước rồi, nếu như em cứ làm loạn không nghe lời như vậy thì hậu quả thế nào em tự chịu!"

"Ý anh là sao?" Tạ Tranh lắp bắp nói, trong lòng cô giờ đây bỗng chốc dâng lên một loại dự cảm chẳng lành.

"Ý của tôi đó chính là..." Cố Tư Vũ nói đến đây đột nhiên nở nụ cười ẩn ý sau đó hôn lên môi cô một cách bất ngờ.

Tạ Tranh sững người trong chốc lát mới lấy lại lí trí mà đẩy người anh ra nhưng mọi thứ đã quá trễ. Cố Tư Vũ đã chiếm lấy toàn bộ mọi thứ của cô, cánh môi không ngừng bị anh ma sát đến sưng đỏ, nụ hôn vừa thô bạo đầy trút giận nhưng song lại có chút nhẹ lại như âu yếm. Đầu óc cô cũng theo đó mà thay đổi không ngừng.

"U...m...um"

Tiếng thở dốc ngắt quãng của cô càng tăng ham muốn của anh lên gấp bội. Cố Tư Vũ mạnh mẽ trượt dài xuống phía chiếc cổ trắng ngần rồi cựa lực mút lấy. Tạ Tranh có thể cảm nhận được da thịt mình sắp bị anh cắn mất, cô hơi nhún người né tránh nhưng càng như vậy thì càng tăng thêm độ ma sát vòng một đẩy dả vào người anh.

Hơi thở người đàn ông mạnh mẽ, anh vẫn nhàn nhã gặm nhấm nơi quyến rũ của cô, xương quai xanh kêu gọi giờ đây cũng đã ửng đỏ. Tạ Tranh không tự chủ được mà khẽ rên một câu.

Sau một hồi liếm mút cuối cùng anh mới chịu rời đi. Ngón tay tà mị khẽ đưa lên môi mình quẹt qua một cái sau đó gạt gù hài lòng với thành quả của mình.

Tạ Tranh vẫn còn chưa hết bàng hoàng cô nhìn qua gương xe thì phát hiện cổ mình hằn lên từng vết hôn ái muội. Gương mặt từ hốt hoảng chuyển sang đỏ ửng, trừng mắt nhìn anh!

"Cái này là cái gì?"

Cố Tư Vũ từ tốn đưa tay lên cổ cô vuốt nhẹ một đường sau đó chậm rãi nói

"Đây chính là hình phạt tôi dành cho em vì không chịu nghe lời. Nếu sau này em còn tiếp tục trốn ra ngoài nữa thì không chỉ bấy nhiêu đây thôi đâu!"

Cái gì? Gương mặt quyến rũ phản chiếu với ánh đèn đường rọi vào trong xe. Biểu cảm hầu như cứng đờ như tượng. Cô chẳng hiểu nổi rốt cuộc là anh đang muốn làm gì! Nhưng chắc chắn một điều rằng có lẽ đây chỉ là sự trừng phạt nhẹ nhàng mà thôi, chưa biết chừng sẽ có thứ kinh khủng hơn mà cô phải đối diện với nó.

Cơ thể bất giác thấy ớn lạnh, khẽ run lên bần bật. Nhưng đầu sao cô cũng không cam tâm

"Nhưng tôi không muốn suốt ngày phải ở trong căn phòng ngột ngạt đó! Tôi muốn đi làm, tôi muốn kiếm tiền lo cho Lăng Thần!"

Cố Tư Vũ trầm ngâm quan sát cô, anh đột nhiên hiểu lý do cô đưa ra. Sau một lúc mới bất giác lên tiếng.

"Chuyện Lăng Thần em không cần lo! Tôi sẽ thay em chăm sóc nó..."

"Không được! Tôi cũng không muốn giống như những người phụ nữ khác được anh bao nuôi...tôi không cần"

"Tạ Tranh! Em là người phụ nữ của tôi, em không giống với họ. Nhưng nếu em nhất quyết không muốn sống sung sướng thì được thôi tôi cho em một công việc! Đó là làm thư kí của tôi có được không?"

Thư kí? Tạ Tranh chưa hiểu rõ lắm nên liền hỏi lại

"Thư kí của anh?"

"Phải...dù sao Hoàn Lạc cũng không thiếu chỗ lại có rất nhiều việc. Em chỉ cần làm thư kí của tôi, ở bên cạnh tôi 24/24 vậy là được rồi chứ gì? Tôi vẫn sẽ trả lương cho em, mức lương tùy em quyết định! Như thế em có vừa lòng chưa hả?"

"Cố Tư Vũ anh có bệnh thần kinh à? Anh muốn tôi trở thành thư kí của anh sao?"

"Nếu em không chấp nhận thì chẳng sao cả! Nhưng tôi sẽ không để người phụ nữ của mình ra bên ngoài làm việc...em hiểu ý tôi mà đúng chứ?"

Hiểu cái đầu nhà anh! Tạ Tranh không biết đã mắng chửi anh bao nhiêu lần rồi. Ngoài mặt thì lạnh nhạt không để ý bên trong thì hận đến thấu xương, nếu có thể cô đã đem anh chém thành trăm mảnh! Bàn tay bất giác sờ lên trên cổ mình, sự ướt át nóng bỏng khi nãy vẫn còn lưu lại trên cổ cô sau đó tâm tình bỗng nhiên hơi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Ghen

Ánh trăng tròn vành vạch chiếu rọi vào bên trong căn phòng cao nhất. Tạ Tranh thân mặc chiếc váy ngủ bằng vải lụa trắng, mái tóc ngang vai bung xỏa bay phấp phới theo chiều gió ngoài ban công. Đây quả là một nơi lia tường, bởi lẽ từ đây có thể nhìn ra toàn cảnh thành phố! Ban đầu cô chẳng hiểu vì sao Cố Tư Vũ lại thích đứng trầm ngâm ở đây bây giờ cô đã hiểu!

Không khí lạnh từ ngoài thổi vào làn da trắng hồng phản chiếu bởi ánh trăng. Hai vai cô hơi run rẩy bất giác lại đưa tay ôm lấy thân thể mình. Rồi bỗng chốc từ đằng sau có một thứ ấm áp bao phủ lấy cô, theo phản xạ cô ngoáy đầu nhìn ra đằng sau thì phát hiện ra Cố Tư Vũ đã khoác chiếc áo vest của anh từ khi nào. Anh hơi nghiêng đầu, ý cười ẩn dật trên khóe môi nhưng sớm dập tắt.

"Em không thấy lạnh sao?"

"Có chứ...rất lạnh!"

"Vậy tại sao em lại đứng ở đây?"

"Chắc có lẽ do tôi không để ý đến, ban đầu chỉ muốn đứng đây một chút thôi nhưng không ngờ lại đứng lâu đến vậy!"

Cố Tư Vũ đứng bên cạnh cô, đôi mắt anh hướng ra bên ngoài thành phố, cổ áo sơ mi trắng được mở thoáng hai khuy, dưới màn đêm huyền ảo, hình ảnh của anh càng thêm tà mị quyến rũ đến chết người! Nhất là góc nghiêng, sóng mũi cao thẳng tắp cân đối càng tăng thêm sự cương nghị, lãnh đạm. Tạ Tranh bất giác ngắm nhìn anh rồi dần cũng bị anh làm cho chết đứng.

Không khí trong lành, len lỏi vào trong người khiến anh cảm thấy vô cùng thoải mái, tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Cố Tư Vũ bất ngờ quay sang nhìn cô rồi từ tốn nói

"Tạ Tranh...em còn nhớ hồi cấm trại qua đêm của trường chứ? Lúc đó chúng ta cũng ở bên cạnh nhau ngắm bầu trời đêm như thế này! Nhưng đáng tiếc chỉ là khi ấy trời có rất nhiều sao..."

Chẳng biết từ bao giờ Tạ Tranh cũng ngẩng đầu nhìn lên phía bầu trời đen tuyền, quả thực sao không nhiều như lúc ấy nhưng khung cảnh cũng có nét tương tự. Cánh môi hồng nhuận khẽ mấp máy muốn nói gì nhưng cuối cùng đành nín lại.

"Lúc ấy tất cả đều rất đẹp nhưng bây giờ thì đã thay đổi rồi"

Thay đổi? Cố Tư Vũ nghe ra ý cô, gương mặt lãnh đạm hơi khựng lại

"Chỉ có con người là thay đổi thôi"

"Phải...con người luôn bị tác động bởi nhiều thứ trong đó là tình cảm!"

Cố Tư Vũ trầm ngâm cẩn thận quan sát cô, anh tựa như đang dò xét lời nói của cô nhưng rồi còn lạnh nhạt trả lời

"Rời khỏi tôi đến bên cạnh người khác khiến em thay đổi hẳn nhì? Lời nói cũng sắc xảo hơn nhiều...chẳng còn ngây ngô như trước"

"Anh quá lời rồi...ai mà chẳng phải thay đổi? Không phải anh cũng như vậy sao? À không...bản tính đào hoa của anh vẫn nguyên vẹn như cũ chẳng mai một theo thời gian chút nào!"

Cố Tư Vũ nghe xong không giận mà còn cười rạn rở anh quay hẳn người nhìn cô rồi giờ giọng trêu chọc.

"Em là đang ghen với những người phụ nữ bên cạnh tôi sao?"

Tạ Tranh bị anh nói có chút chột dạ, hai má liền đỏ ửng né tránh ánh mắt xuyên thấu của anh

"Ai...ai ghen chứ? Tôi cũng không hơi đâu quan tâm anh có bao nhiêu người phụ nữ!"

Vậy sao?

Anh chậm rãi tiến lại gần cô sau đó vươn cánh tay dài bắt lấy chiếc eo nhỏ nhấn ép vào người.

"Về mặt chột dạ này của em là sao? Hừm?"

Tạ Tranh cơ thể cứng đờ chiếc áo anh choàng ban nãy cũng bị lực tác động đến mà rơi xuống để lộ bờ vai gầy trắng nõn. Hõm vai sâu đầy khiêu gợi dưới ánh sáng huyền ảo càng thêm quyến rũ. Giọng của cô giờ đây đã trở nên run rẩy, hai tay chống trước ngực anh mà cô giữ khoảng cách

"Anh đúng là ảo tưởng giới! Tôi không thèm quan tâm đến anh huống chi những gì liên quan đến, chỉ thêm phiền phức"

Haha

Về mặt tức giận của cô càng làm anh cảm thấy phấn khích muốn chọc ghẹo cô thêm, gương mặt đầy gian xảo hơi đến gần vành tai miễn cảm thối một lần hơi nhẹ sau đó cúi đầu chạm môi lên vai cô sau đó vùi đầu vào chỗ hõm vai sâu hút mà tham lam hít lấy hương thơm dịu nhẹ

Tạ Tranh cảm thấy chỗ cổ mình ngứa ngứa, cô cự nguậy người né tránh anh nhưng lại bất lực không thể di chuyển

"Chắc chắc...cho dù em có quan tâm đến thì cũng chẳng có tư cách quản chuyện của tôi!"

"Anh!" Tạ Tranh nghiêng rặng nghiêng lợi dùng lực đẩy anh ra, ánh mắt như bắn ra lửa xuyên tạc qua gương mặt anh không chút sợ hãi "Phải! Cho nên anh cũng không có tư cách xen vào chuyện của tôi. Từ nay chúng ta không ai quản ai..."

Nói rồi cô tức giận quay người bỏ vào phòng leo lên giường một cách hậm hực rồi nhắm chặt mắt lại, không hiểu sao khi nghe anh nói như vậy, cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu mà ngay cả bản thân mình cũng chẳng biết vì sao? Chẳng phải cô và anh đã kết thúc rồi à? Tình cảm cô dành cho anh đã hết rồi không phải sao? Vậy lý do gì mà cô phải tức giận cơ chứ?

Hừ! Mặc kệ...tốt nhất là đi ngủ cho sớm

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ghen (2)

Sáng sớm, khi Tạ Tranh mở mắt ra đã không thấy Cố Tư Vũ đâu. Không lẽ anh đi làm sớm vậy à?

Còn đang mơ hồ thì từ trong nhà tắm bước ra dáng người đàn ông lực lưỡng, mặc tây phục chỉnh tề tràn ngập khí chất! Tạ Tranh mắt còn lơ lơ thì liền bừng sáng. Cô hơi kinh ngạc nhưng vội thu lại biểu cảm của mình nói

"Anh chưa đi làm nữa sao?"

"Tôi đợi em đi cùng!"

Cái gì? Đại não qua vài giây mới load kịp lời nói của anh! Chuyện tối qua về vấn đề thư kí cô cũng chưa suy nghĩ kỹ vậy mà người đàn ông này tự cho mình là đúng cứ thích làm theo ý mình. Gương mặt khó coi đầy bất mãn

"Tôi còn chưa nói sẽ đồng ý làm thư kí của anh cơ mà?"

Cố Tư Vũ chẳng vội đáp lại, anh thư thả dứt tay vào túi quần âu đen vẽ mặt bình thản lên tiếng

"Được thôi...em cứ ở lại đây đi, dù sao em cũng không thể ra ngoài được vì tôi đã sai người canh giữ trước cửa rồi. Đối với tôi như thế nào cũng được bởi lẽ em chính là người phụ nữ mà tôi bao nuôi" Từng câu từng chữ phía sau anh có tình nhấm nháp

Tạ Tranh nghe xong liền hừng hực lửa, nhanh chóng chạy xuống giường

"Tôi đi...đợi một chút"

Haha

Cố Tư Vũ thấy bộ dạng của cô như vậy liền không nhịn được cười. Cô gái này thật dễ dụ nha!

Một đôi trai gái nhan sắc xuất chúng sánh đôi cùng với nhau đi trong Hoàn Lạc. Cố Tư Vũ quả thực là rất nghiêm túc, cả ngày trời cô đi cùng anh đều lắng nghe không thôi, còn ghi chép lại rất cẩn thận hoạt động ở đây, bây giờ cô mới thấy Hoàn Lạc nổi tiếng như vậy không phải là không có lý do. Mọi khu ở đây đều được quản lý chặt chẽ, đại ngộ phục vụ vô cùng chuyên nghiệp nên các thương gia hay những người có chỗ đứng trong xã hội đều chọn Hoàn Lạc là nơi bàn bạc hay ăn chơi riêng.

Lúc đi đến khu casino Tạ Tranh thật sự là hoảng hốt bởi lẽ có rất đông người mà phần lớn toàn những người vô cùng giàu có họ đến đây mục đích chỉ để xài tiền nên trên các mặt bàn xu theo từng lớp! Tạ Tranh chỉ ghé ngang thôi mà cảm thấy sắp ngộp trong thế giới này rồi. Quả là quá lãng phí đi!. Điềm cuối cùng cô và anh đến là quầy Bar trên tầng 5 chỗ này cũng đông đúc náo nhiệt nhưng Cố Tư Vũ lần này lại dẫn cô vào trong một căn phòng, trước khi bước vào anh có căn dặn

"Lát nữa tôi gặp một số đối tác làm ăn, em cứ ở bên cạnh tôi là được rồi không cần phải tiếp bất cứ thứ gì nghe chưa!"

Mặc dù hơi căng thẳng nhưng Tạ Tranh vẫn gật đầu tỏ ra đồng ý. Sau khi bước vào phòng, cô đi theo sau lưng anh một cách cẩn thận. Cố Tư Vũ đi trước, anh thay đổi khuôn mặt trở nên niềm nở hơn nhưng vẫn xen lẫn chút lạnh nhạt

"Để mọi người chờ lâu rồi...thật ngại quá"

"Không sao không sao, Có thiếu bận trăm công nghìn việc chúng tôi đây nào dám trách móc gì! Haha" một người đàn ông trung niên tuổi tầm ngoài 40 trông vô cùng nho nhã

Cố Tư Vũ ngồi vào bàn tiếp đó là Tạ Tranh, sự có mặt của cô khiến không ít người ngạc nhiên liền hỏi

"Vị tiểu thư này là..."

"À, cô ấy là Tạ Tranh thư kí riêng của tôi!"

"Thư kí riêng sao? Tôi còn tưởng cô ấy là người phụ nữ mới của Có thiếu đây chứ!"

Hơ hơ, anh đúng là giống trong lời đồn truyền thuyết ha! Thay phụ nữ như thay áo đã vậy còn không quá 3 tháng? Thật không chịu nổi mà. Nét mặt tuy có chút khó coi hơi khinh bỉ nhưng cô nhanh chóng giấu đi chỉ gượng cười với lời nói ấy.

"Đàm tổng lại chê cười rồi..."

"Nào nào...chúng ta bàn tiếp công việc"

Cả buổi ngồi bên cạnh Cố Tư Vũ, cô như sắp hồn lìa khỏi xác, ngay khi còn định ra ngoài đi vệ sinh thì cánh cửa phòng vip lại một lần nữa mở ra. Thân ảnh người đàn ông lịch lãm bước vào trước con mắt ngỡ ngàng của Tạ Tranh

"Duật Nam Phong?" Cô tự động nói một câu

Anh ấy sao lại đến đây?

Duật Nam Phong nhìn về phía Tạ Tranh, con người anh hơi co lại nhưng sau khi thấy Cố Tư Vũ ngồi ở bên cạnh đang chăm chú nhìn anh thì càng kinh ngạc hơn.

"Ấy...Duật thiếu gia đến rồi! Haha...mau đến đây, chúng ta đang có một số ý kiến muốn được nghe anh nói thêm!"

Duật Nam Phong nho nhã ngồi vào bàn, cặp mắt vẫn nhìn Tạ Tranh anh như cố gắng ra hiệu cho cô qua ánh mắt "Em làm gì ở đây?"

Tạ Tranh đương nhiên biết ý của anh cô lắc đầu mấy cái sau đó nhìn nhỏ gương mặt. Mọi hành động của cô đều thu hết vào mắt Cố Tư Vũ anh liếc mắt ra phía sau trong đó tràn ngập sát khí bất giác khiến cô ngồi im bật

"Duật thiếu gia lâu ngày không gặp! Anh khỏe chứ?" Cố Tư Vũ nở nụ cười đầy ẩn ý

"Tôi vẫn vậy...Có thiếu chắc chắn là tốt hơn rồi chứ? "

Tuy trong phòng có rất nhiều người nhưng Tạ Tranh cứ ngỡ như chỉ có cô và hai người đàn ông này! Mọi thứ đều quá đột ngột, không khí cũng dần trở nên căng thẳng.

"Cho hỏi tiểu thư đây là ai?" Duật Nam Phong ánh mắt xuyên suốt hướng về phía Tạ Tranh

Haha

"Cô ấy là thư kí riêng của tôi" Tuy miệng anh nói là thư kí nhưng hành động của anh thì chẳng thể hiện điều đó chút nào, cánh tay lập tức choàng qua vai Tạ Tranh ôm chặt

Duật Nam Phong đương nhiên hiểu hàm ý kia, anh hơi nhếch môi cười rồi lắc đầu mấy cái. Chắc có lẽ Cố Tư Vũ vẫn còn chưa quên chuyện trước đây!

Tạ Tranh ngồi im như đá, tim cô đập thình thịch cô cảm thấy xung quanh mình bị bao phủ bởi một làn hơi lạnh lẽo. Bàn tay để bên dưới bàn giờ đã nắm chặt. Chắc anh sẽ không gây chuyện với Duật Nam Phong đâu nhỉ?

"Cô Tạ đây không phiền nếu tôi mời cô một ly chứ?" Duật Nam Phong đưa ly rượu đến trước mặt Tạ Tranh

Tạ Tranh trở mắt nhìn Duật Nam Phong gương mặt bị xệt keo cứng nhắc. Miệng lắp bắp "anh đang làm gì vậy?"

Duật Nam Phong quan sát biểu cảm của cô nên càng cố tình trêu chọc nháy mắt vài cái.

Cố Tư Vũ đương nhiên là không thể nuốt trôi nổi! Anh giận đến muốn đâm nát mặt tên kia nhưng phải kìm chế lại, con người co giật từng hồi. Tuy vậy nhưng về mặt lại vô cùng bình thản anh khẽ nở nụ cười sau đó đón lấy ly rượu trên tay Duật Nam Phong nói

"Thật ngại quá Duật thiếu gia, Tạ Tranh cô ấy không biết uống rượu...hay để tôi uống thay cô ấy" cầm ly rượu trong tay anh nhẹ nhàng uống một hơi cạn sạch, nét mặt không chút thay đổi.

Hành động bất chợt này khiến cô vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng đan xen vài phần khó hiểu. Tại sao anh lại nhận ly rượu đó thay cô chứ?

Duyệt Nam Phong được một màn trước mắt làm cho kinh động. Cổ Tư Vũ chắc hẳn vẫn còn tình cảm với Tạ Tranh! Tuy rằng chuyện năm xưa anh xảy ra anh cũng tôn trọng quyết định của cô ấy nhưng hiện tại cả hai người lại ở bên cạnh nhau như vậy tâm tình liền trở nên phức tạp hơn.

"Cố thiếu thật là một ông chủ tốt! Có thể thay mặt thư kí của mình tiếp rượu..."

"Đó là điều bình thường thôi, huống hồ cô thư kí này của tôi xinh đẹp như vậy, sao tôi nỡ để cô ấy uống chứ...phải không?" Về mặt gian tà đầy xấu xa của anh hướng về phía cô còn không quên nháy mắt vài cái.

Tạ Tranh thật sự là không thể chịu nổi mà! Cái bản tính xấu xa này của anh đúng là trời đánh, chắc hằng ngày anh dùng bộ mặt đầy ý bốn cột này để lừa hoa ghẹo nguyệt chứ gì?

Hậm hực trong lòng Tạ Tranh đứng dậy bỏ ra ngoài nhà vệ sinh. Đứng trước tấm gương lớn, hai má cô hơi hồng nên vội dùng nước rửa mặt để giảm bớt đi. Cô im lặng nhìn bản thân trong gương nhớ lại khi ấy Duệ Nam Phong có nói

"Tạ Tranh em bây giờ là quyết định buông bỏ Cổ Tư Vũ sao?"

"Không thì sao?" Tạ Tranh khóe mắt hơi cay

Duyệt Nam Phong đứng trước xe hơi đang đậu nhìn dáng người thanh mảnh cầm chiếc vali nhỏ, anh có thể thấy được là vai cô đang run rẩy

"Tại sao em không nói với anh ta tất cả mọi chuyện?"

"Nam Phong! Em biết anh quan tâm đến em nhưng chuyện này em không muốn anh ấy phải bận tâm đến. Tương lai anh ấy còn dài, không thể vì em mà gây gãi được! Anh hiểu không? Nếu anh thật lòng xem em như một đứa em gái thì hãy để em đi!"

Duyệt Nam Phong bàn tay hơi siết lại anh trân trân nhìn cô mà lòng quặn thắt lại, cô gái nhỏ này đã phải chịu đựng những gì mà có thể mạnh mẽ đến vậy? Giả như anh có thể che chở cho cô như một người anh trai tốt...

Thân thể người đàn ông tiến lại ôm chầm lấy cô như một sự an ủi. Tạ Tranh khi ấy đã thực sự òa khóc cô ôm chặt lấy anh, nước mắt lăn dài trên khóe môi không kiềm lại được.

...

Tấm gương phản chiếu mọi đường nét hài hòa đang nhàn lại, cô bất giác lại hơi thất lòng vì nhớ lại khoảng thời gian ấy.

Sau một hồi bình tĩnh lại, Tạ Tranh bước ra ngoài thì phát hiện Duệ Nam Phong đã đợi sẵn cô từ khi nào.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao em và Cổ Tư Vũ lại ở cùng một chỗ? Anh ta có làm gì em không?"

Tạ Tranh thoáng giật mình nhưng rồi cũng thờ dãi một hơi

"Chuyện kể ra dài dòng lắm nhưng em không thể nói rõ với anh được chỉ là hiện tại em đã là người phụ nữ của anh ấy rồi!"

Cái gì?

Hai mắt Duệ Nam Phong mở to anh xém chút ngã ngửa

"Em...em và anh ta là..."

Thấy anh lắp bắp đến không nói thành câu Tạ Tranh liền lắc đầu cười khổ

"Không phải như anh nghĩ đâu! Em chỉ là có nỗi khổ riêng nên mới chấp nhận ở bên anh ấy thôi! Đợi khi nào em giải quyết xong hết thảy thì sẽ lập tức rời xa anh ấy, đến lúc đó em sẽ nói cho anh biết tất cả!"

Nhìn cô gái trước mặt mình, anh dần trở nên bình tĩnh lại rồi thấp giọng nói tiếp

"Tạ Tranh chuyện của bác trai bác gái anh đã giúp em tìm kiếm rồi...nhưng có lẽ phải chờ đợi thêm một thời gian nữa"

Nghe đến đây gương mặt cô liền sụp xuống, ánh mắt hiện rõ sự buồn bã

"Ừm...cảm ơn anh, em sẽ đợi!"

"Tạ Tranh!" Giọng nói khàn đặc đầy sát khí vang lên khiến cả hai người quay đầu lại

Cổ Tư Vũ đã đứng ở đó từ khi nào? Sắc mặt vô cùng khó coi tiến lại chỗ cô rồi ngang nhiên kéo cô lại vào trong lòng mình

"Em đi đâu mà lâu vậy? Có biết tôi chờ em bấy giờ không?"

Ách...

Chuyện gì xảy ra vậy? Cái tông giọng dịu dàng này là sao? Đôi mắt trong suốt thoáng lên tia kinh ngạc cũng không biết trả lời sao. Trong đầu cô chỉ thắc mắc là tại sao anh lại ra đây!

"Được rồi...lúc khác gặp lại em sau! Anh có chuyện gấp đi trước đây." Duật Nam Phong đương nhiên biết hành động đánh dấu chủ quyền này của Cố Tư Vũ, anh chỉ hơi khó xử nên liền tránh mặt đi. Dù sao chuyện của cô anh cũng không thể xen vào được!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ghen (3)

Sau khi Duật Nam Phong rời đi lúc này đột nhiên Cố Tư Vũ kéo tay Tạ Tranh vào lại nhà vệ sinh nữ, bàn tay người đàn ông mạnh mẽ siết chặt lấy cổ tay cô đến mức hằn lên vết đỏ, Tạ Tranh kêu lên một tiếng đau đớn, không hiểu chuyện gì xảy ra

"Cố Tư Vũ anh đang làm cái gì vậy? Tay tôi đau"

Một giây sau anh liền nhấc bổng Tạ Tranh lên rồi đặt cô ngồi xuống bàn đá hoa cương lạnh lẽo nơi bồn rửa tay, mặt kính trong suốt tương phản lên gương mặt giận dữ của anh.

"Tạ Tranh em thật khiến tôi vô cùng thất vọng đấy! Ở bên cạnh tôi còn lên gặp tình nhân sao?"

Tình nhân?

"Anh đang nói cái gì vậy? Tôi nghe không hiểu" Tạ Tranh muốn thoát khỏi anh nên giãy giụa mạnh mẽ nhưng Cố Tư Vũ lại dùng cả thân người cao lớn chặn cô lại không để cô có cơ hội trốn thoát

"Em đang giả vờ không hiểu với tôi đó hả? Rốt cuộc em và hắn ta đã nói những gì?" Cố Tư Vũ như một con thú dữ lên cơn ghen mù quáng anh nắm lấy chiếc cảm nhô của cô bắt cô đối diện với anh.

Sự thô bạo cùng lời nói khó nghe khiến Tạ Tranh gần như phát điên cô lắc đầu phản kháng

"Cố Tư Vũ anh điên rồi! Anh có biết mình đang nói cái gì không?"

"Phải tôi điên rồi! Tôi điên cũng chỉ vì em...tại sao 7 năm trước em đã phản bội tôi bây giờ 7 năm sau em vẫn làm như vậy. Tạ Tranh trái tim em làm bằng gì vậy?" Anh gần như gào lên trước mặt cô, lồng ngực anh lên xuống đầy mạnh mẽ.

Tạ Tranh chột sùng người, cô không còn giãy giụa nữa, đôi mắt đăm đăm nhìn gương mặt giận dữ mất kiểm soát của anh. Đôi môi anh đào khẽ cười đầy giễu cợt

"Anh hỏi trái tim tôi làm bằng gì sao? Vậy tôi nói cho anh biết trái tim tôi làm bằng sắt đá đấy! Anh hài lòng chưa?"

Lúc này Cố Tư Vũ chẳng còn suy nghĩ được gì nữa anh áp chặt môi cô xuống mạnh mẽ hôn vào. Tạ Tranh nhất thời hoảng loạn đưa tay lên ngăn chặn nhưng bất thành! Máu chiếm hữu sôi sục trong con người anh như một loại câu dẫn trí mạng, bàn tay chẳng thương tiếc luồn vào chiếc áo sơ mi của cô mà thỏa sức khám phá.

Hai mắt cô mở trừng, giọng bắt đầu trở nên run rẩy

"Đừng...Cố Tư Vũ...không!"

Cánh môi tà mị vẫn dán chặt vào môi cô nuốt lấy hết âm thanh phát ra, chiếc lưỡi trơn tru mút lấy viên môi ngọt ngào. Ngón tay nhanh chóng cời phẳng chiếc áo sơ mi ném thẳng xuống đất sau đó cuồng ngạo chiếm lấy đôi gò bồng trắng nõn

"Không! Thả tôi ra...Cố Tư Vũ anh điên rồi"

Mặc kệ lời nói mắng chửi của cô anh vẫn cúi đầu hôn lấy. Mùi hương hổ phách hòa quyện cùng mùi hương nhẹ nhàng bắt đầu khiến không khí trong nhà vệ sinh trở nên cực kỳ ái muội. Dần âm thanh kiều mỹ của cô lại phát ra một cách mất tự chủ, Cố Tư Vũ len lỏi ngón tay vào trong chiếc váy bó ngắn ôm sát lần mò dần đến nơi tư mật. Giờ đây mọi thứ chỉ còn lại sự bất lực. Cô chỉ hy vọng rằng sẽ không có ai bước vào đây thấy cảnh tượng kinh hoàng này! Nếu không cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch

"Tạ Tranh là do em ép tôi! Tất cả đều tại em!"

"Cố Tư Vũ...anh mau dừng lại đi! Tôi xin anh, nếu có người vào đây chắc chắn sẽ xảy ra chuyện mất"

Lời nói âm dịu ngắt quãng vì kìm nén của cô khiến anh thêm phát điên, hôn lên chiếc bụng tròn phẳng, giọng nói thô ráp khàn đặc vang lên

"Dừng lo! Tôi khóa cửa lại rồi! Sẽ không có ai vào đây đâu"

"Anh thực sự là muốn cưỡng ép tôi ở chỗ này sao?" Tạ Tranh bắt lực gương con mắt rung rung nhìn anh

Cố Tư Vũ đột nhiên phát hiện ra cô đang khóc! Nước mắt cô lăn dài trên má, phút chốc khiến anh cảm thấy cực kì đau lòng. Mỗi khi cô như vậy anh đều sẽ hôn lên mắt cô và nói

"Ngoan...đừng khóc, có anh ở đây rồi!"

Nhưng giờ đây trong tình cảnh này, người khiến cô rơi lệ lại chính là anh! Vậy thì anh có tư cách gì mà nói ra những lời đấy?

Bên môi mấp máy từng hồi không nói được gì, bàn tay nắm lại thành nắm sau đó liền giãn ra ôm lấy gương mặt cô đặt lên trán một nụ hôn nhẹ, dần lướt xuống sống mũi cao rồi đôi môi hồng nhuận có chút sưng đỏ.

"Được rồi...tôi không cưỡng ép em nữa! Ngoan...đừng khóc có được không?"

Tiếng nức nở sụt sùi, cô lấy tay ôm lấy thân thể mình lùi ra phía sau, tấm lưng trần dán vào chiếc gương lớn một cách lạnh lẽo. Cô ngồi co ro trên đó, mà bật khóc lớn.

Cố Tư Vũ thấy vậy càng trở nên bối rối, anh bất giác không biết phải làm sao chỉ nhẹ nhàng nhặt chiếc áo cô lên rồi mặc lại vào cho cô. Làm xong một loạt cũng không quên vén lại mái tóc có phần hơi rối

"Lần này tôi tha cho em không có nghĩa là lần sau sẽ như vậy! Em nên biết lúc tôi nóng giận sẽ làm ra những chuyện gì...Tạ Tranh em là một cô gái thông minh nên em cũng biết ở bên tôi phải giữ khoảng cách với những người đàn ông khác, đặc biệt là Duật Nam Phong! Tôi không cần biết trước đây em và hắn có quan hệ gì hay bây giờ cũng vậy. Hiện tại người đàn ông duy nhất của em đó chính là tôi, em hiểu không? Trừ khi tôi chán ghét em thì em mới có thể rời xa tôi còn nếu không thì đừng hòng!"

Anh bá đạo nói với cô rồi bế cô xuống đất không nhanh không chậm mà rời đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tạ Tranh gần như mất hết sức lực, cô ngồi bệt xuống dưới sàn nhà trơn bóng, ánh mắt vô hồn nhìn cô định vào một phía. Việc lúc nãy quả thực khiến cô rất sốc, cô còn nghĩ rằng sẽ thật sự bị anh cưỡng ép ngay tại đây! Chẳng biết qua bao lâu cô mới có đủ sức để đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Theo đuổi

Tháng 11 năm 2012...

Sau màn mất nụ hôn đầu không thể nào sốc hơn thì Tạ Tranh đi đến đâu đều thấy mặt Cố Tư Vũ đến đó, cứ tưởng như anh là ma suốt ngày bám theo cô không buông

"Tạ Tranh"

"Tạ Tranh"

Tạ Tranh"

Mỗi lần gọi tên đều là một cực hình đối với cô, mỗi lần như vậy là Cố Tư Vũ lại xuất hiện với bộ mặt vui vẻ đầy xấu xa, nụ cười của anh như ánh mặt trời chiếu rọi vào tâm hồn yếu ớt của cô. Mặc dù đáy lòng đã lay động ít nhiều nhưng gương mặt vẫn giữ nét bình tĩnh đến lạnh nhạt!

Đỉnh điểm là khi cô cùng Hạ Quân Dao đang ăn cơm dưới căng tin trường thì chẳng biết từ đâu Cố Tư Vũ lại xuất hiện gây huyên náo cả một khu, anh đến chỗ bàn cô ngồi xuống ngay bên cạnh một cách vô cùng tự nhiên. Tạ Tranh miệng đang ăn một đũa cơm bị kinh ngạc đến rơi cả đũa trên bàn, nghẹn không nói nổi lời nào.

"Cô bé của anh...hôm nay anh đích thân nấu cho em bữa trưa nè! Em ăn thử xem!"

Hạ Quân Dao phía đối diện, mắt tròn, mắt dẹt nhìn một màn trước mặt mà không hiểu chuyện gì xảy ra. Tạ Tranh và Cố học trưởng hai người không phải là đang yêu nhau chứ? Nhìn cách nói chuyện của Cố học trưởng thì 80% là như vậy rồi!

Những lời nói sến súa khó hiểu đến dựng hết da gà của anh khiến Tạ Tranh xém nữa thì phụt cả cơm trong miệng, ừ ớ nói

"Anh đang nói cái gì vậy? Ai là cô bé của anh? Bữa trưa này là sao? "

Chắc chắn

Cố Tư Vũ nghiêng đầu chống cằm bày vẻ mặt đẹp trai của mình ra nhìn cô ôn tồn nói

"Em nhỏ hơn anh mà đứng không? Còn nữa không phải chúng ta...Aaaa"

"Anh im lặng nào" Tạ Tranh biết câu sau của anh đang muốn nói gì nên liền dùng chân đạp anh một cái. Cô vẫn chưa nói cho Hạ Quân Dao biết chuyện hôm trước cá cược với anh, còn nữa cô cũng không muốn nhắc lại chuyện đó một chút nào! Nên mới có hành động ngăn chặn như vậy

Mặt mày Cố Tư Vũ nghếch ra, anh bị cô đạp xuống chân một cái, lực đạo không hề nhỏ nên khiến anh không kịp phòng bị gì chỉ giương con mắt tội nghiệp về phía cô

"Tạ Tranh em có phải con gái không vậy? Cứ thích dùng bạo lực!"

Cái gì? Anh dám nói cô không phải con gái? Cố Tư Vũ có phải anh chán sống rồi không? Đưa con mắt đầy tức giận về phía anh, cô gần giọng đầy bất mãn

"Tôi không phải con gái đấy nên anh tốt nhất đừng có đến gần tôi! Nếu không tôi cũng không biết mình sẽ làm gì anh đâu"

Haha

Mặc dù bị lời nói đe dọa của cô làm cho kinh ngạc nhưng anh lại chẳng hề tức giận ngược lại còn bày gương mặt đầy ý cười ra đối diện với cô

"Không sao...anh thích tính cách này của em!"

Đến mức này rồi Hạ Quân Dao thật sự là không thể nuốt nổi cơm nữa nên liền bẽn lẽn đứng lên cầm khay cơm của mình nói

"Tạ Tranh...mình không nuốt trôi cơm nữa rồi! Cậu cứ ở đây với Cố học trưởng nha, gấp lại sau"

"Quân Dao?" Tạ Tranh còn chưa kịp nói gì đã thấy cô đi mất hút, quay lại liếc mắt đầy hậm hực với Cố Tư Vũ

Anh nhận thấy ánh mắt của cô chỉ biết cười trừ nhưn vai mấy cái nói

"Được rồi, em thử ăn món anh làm xem có ngon không?" Cố Tư Vũ đẩy hộp cơm mở sẵn ra trước mặt cô

Tạ Tranh nhìn một lượt, nhìn cũng không tệ nha! Cô chán chừ một chút sau đó mới lấy đũa gắp thử một miếng đưa lên miệng. Mùi vị khiến cô phải tròn cả mắt, quay sang nhìn anh

"Anh tự làm thật à?"

"Ngon đúng không? Anh không làm thì ai làm? Đây là cả tấm lòng anh dành cho em đấy!" Cố Tư Vũ vui vẻ nở nụ cười tươi rói với cô, đây là lần đầu tiên anh nấu ăn cho một cô gái nên khi thấy cô có phản ứng như vậy liền cảm thấy rất vui, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi phần nào. Cứ thế mà ngắm nhìn đáng về cô ăn

Ăn cơm xong, Cố Tư Vũ vẫn lẹo đẹo theo sau cô không rời nửa bước đến khi không còn chịu nổi nữa mới quay lại nói

"Anh hôm nay không có tiết học sao?"

"Không có!"

"Anh không bận gì à?"

"Không bận"

Tạ Tranh thực sự là bị anh làm cho cứng họng, không hỏi anh nữa cứ nhắm về phía thư viện mà đi thẳng một đường. Bên trong thư viện có rất nhiều sinh viên đang tham khảo cũng như tự học, các tủ sách cao ngất chắt đầy áp các loại sách xếp thành một hàng dài. Tạ Tranh đi một vòng cô kiếm một cuốn sách tham khảo, lần mò mãi mới thấy được nhưng khổ nỗi là nó nằm ở trên cao! Mặc dù cô cũng không thuộc dạng nắm lùn nhưng so với tủ sách ở đây thì phải cân nhắc lại, với tay mãi mà chỉ mới đụng được nó còn thêm cả nhón chân, chắt vật một lúc thì từ đằng sau có thứ gì đó cứng nhắc đang bao bọc lấy cô! Cố Tư Vũ áp cả người về phía cô rồi vươn tay lấy quyển sách cô cần xuống. Động tác vô cùng nhẹ nhàng và duyên rữ, Tạ Tranh nhất thời đứng im bất động chỉ chăm chú quan sát anh không chớp mắt! Tim chẳng hiểu sao lại đập mạnh liên hồi tựa như sắp nhảy dựng ra ngoài.

Mình bị làm sao vậy?

Đưa cuốn sách trước mặt cô rồi trầm giọng nói

"Của em nè"

"Hả?...à" Phải qua vài giây cô mới định thần lại, bối rối cầm lấy cuốn sách, hai má cũng đỏ lên không ít

Anh nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngượng của cô mà nhin không được cười

"Em sao vậy? Mặt đỏ lên hết rồi kia!"

"Có sao?" Tạ Tranh né tránh ánh mắt của anh vội quay mặt đi chỗ khác

Haha. Thật đáng yêu nha!

"Còn nói không, rõ ràng là em đang xấu hổ"

Tạ Tranh bị anh chọc đến cạn ngôn chỉ biết cúi mặt ra chỗ bàn tự học ngồi, không thèm ngó ngang đến anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Theo đuổi (2)

Chẳng biết từ khi nào, có lẽ là dạo này cô ngủ không đủ giấc lại thức khuya làm bài nên khi ngồi học trong thư viện bầu không khí im ắng lại mát mẻ khiến mắt cô không thể nào trụ nổi mà sụp xuống. Một tay chống cằm đỡ lấy gương mặt đang ngủ, tay còn lại vẫn còn cầm bút! Cố Tư Vũ ngồi bên cạnh cũng đang đọc thêm sách bất giác quay sang lại bất gặp hình ảnh gât gù của cô, bên môi tự động cong lên một đường tuyệt mỹ, anh dừng lại việc đọc sách của mình quay sang nhìn cô nhưng lại không nỡ đánh thức cô dậy cứ thế ánh nắng bên ngoài hắt vào, không gian yên tĩnh vô cùng tạo nên một khung cảnh tựa như một bức tranh vẽ. Vào khoảnh khắc ấy anh ngắm nhìn cô, lúc bình thường cô luôn hung dữ nói năng chẳng kiêng nể gì đến anh, vậy mà khi ngủ trông cô lại an tĩnh, đáng yêu như vậy!. Mái tóc dài buông xõa hai bên, gương mặt trắng nõn xen chút hồng hồng còn có đôi môi anh đào căng bóng chẳng khác nào một nàng công chúa ngủ trong rừng

Cố Tư Vũ chẳng biết đã ngây ngốc nhìn cô bao lâu cho đến khi gương mặt cô dần hạ thấp xuống, lực tay đang đỡ lấy chắc hẳn đã yếu đi, cô ngủ say ngon lành! Một giây sau cả đầu cô sắp sửa gục xuống cuốn sách đọc dở Cố Tư Vũ nhanh chóng đưa bàn tay to lớn của mình đỡ lấy bên má cô. Nếu không có tay anh nâng đỡ thì mặt cô đã đập xuống bàn rồi. Không biết là cô như thế nào mà có thể ngủ say đến vậy, bất giác lòng anh hơi nhói lên, nhìn dáng vẻ này có lẽ cô đã mất ngủ lâu rồi!

Bàn tay đỡ trọn gương mặt cô giữa không trung, anh nhẹ nhàng hạ xuống như sợ cô thức giấc sau đó để bàn tay mình làm gối đầu cho cô ngủ. Tạ Tranh cứ thử mà nằm lên tay anh, môi hơi mấp máy nhưng cũng dần im lặng đi. Anh rất muốn bật cười nhưng lại cố nhịn, hình như sau đó lại nảy ra điều gì đó liền không nhanh không chậm lấy chiếc điện thoại của mình ra rồi chụp lại, ban đầu anh chỉ chụp mỗi gương mặt đang ngủ của cô dần về sau lại bắt đầu bày trò đưa mặt mình vào rồi chụp. Anh rất ít khi chụp ảnh có thể là chưa từng tự chụp bản thân! Chỉ có khi tham gia hoạt động trường hay nhận giải thưởng được người khác chụp thôi. Vậy mà lúc này đây anh lại tự cầm lấy điện thoại mình mà chụp lại, sau đó còn nở nụ cười vô vùng thỏa mãn.

Đúng lúc này Tạ Tranh dần dần mở mắt cô bị âm thanh máy ảnh có chút động đậy, hàng lông mi cong vuốt dài chớp chớp vài cái xác định lại mọi thứ.

Cố Tư Vũ thấy cô bắt đầu tỉnh dậy liền cắt ngay điện thoại lại vào trong túi áo mình rồi gãi vò như chưa từng có gì xảy ra!

Góc nghiêng của Cố Tư Vũ dần hiện rõ trong mắt cô, Tạ Tranh hơi nghi ngờ sau đó là hoảng hốt phát hiện ra mình đang nằm ngủ trên tay anh liền như máy tự động bật dậy, ngại ngùng nói

"Tôi ngủ có lâu không?"

Cố Tư Vũ bộ dạng suy tư, anh không trả lời cô chỉ đưa tay đang đeo đồng hồ của mình lên nhìn đôi chút rồi cất giọng thấp nói

"Khoảng 1 tiếng 15 phút"

Ách

Cái gì? Cô ngủ lâu đến vậy à? Nhưng mà người này cũng chẳng thèm kêu cô dậy!

Tạ Tranh lấy tay chải chải lại mái tóc của mình cho gọn gàng, cô không dám đôi diện với anh chỉ thoáng nhìn qua bàn tay đỡ cô khi nãy, lại phát hiện chỗ cổ tay có chút đỏ, tâm tình liền lập tức hơi rung động. Anh là vì cô ngủ trên tay anh cũng không kêu cô dậy sao? Cổ tay đỏ như vậy chắc chắn là cô nằm lên rất lâu.

Tạ Tranh thật chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống để khỏi phải đối mặt với anh, cô luống cuống không biết nên nói gì, thấy bộ dạng của cô như vậy Cố Tư Vũ liền phì cười anh nhẹ nhàng quay sang nói

"Em không cần cảm động vì tôi lấy tay làm gối cho em ngủ vậy đâu! Nhưng mà nếu như em cảm thấy áy náy thì có thể mời tôi dùng cơm để cảm ơn dù sao cũng sắp tới giờ ăn cơm chiều rồi!"

Bị anh nói trúng tim đen, tuy ca từ đều vô cùng kiêu ngạo xong cô cũng không thể nào phủ nhận thu dọn hết sách vở trên bàn cô rồi đi kéo theo sau lưng vẫn là Cố Tư Vũ.

Anh đi theo cô không rời mà dường như cô cũng chẳng có ý muốn đuổi, mãi đến khi ra khỏi trường đi dọc đến một quán ăn nhỏ lúc đó Cố Tư Vũ mới ngơ ra đứng sững người lại, Tạ Tranh đã ngồi vào bàn mà anh thì vẫn đứng im trước cửa quán, lúc này cô mới khó hiểu mà nói lớn

"Anh không vào ăn à? Chẳng phải muốn tôi mời cơm sao?"

Cố Tư Vũ sắc mặt liền có phản ứng, môi anh hơi cong không dấu được hạnh phúc, anh gật đầu "Ừm" Một tiếng rồi đến bàn ngồi xuống.

Tạ Tranh kêu một loạt sau đó đợi món ăn lên, cô cầm đũa bắt đầu thưởng thức, tuy Cố Tư Vũ nói là muốn ăn cơm nhưng hầu như không ăn nhiều chỉ mãi mê nhìn ngắm dáng vẻ của cô, dần anh cảm thấy bản thân mình đột nhiên có một sở thích khác! Đó chính là im lặng quan sát gương mặt cô, mọi cử chỉ hành động của cô đều bị anh thu lại không sót thứ gì. Suốt cả buổi ăn cả hai vẫn im lặng ai làm việc nấy cho đến tận lúc về lại trường.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Theo đuổi (3)

Cố Tư Vũ, hình ảnh của anh vẫn luôn hiện hữu trong đầu cô, mặc dù cô đã cố gắng đẩy anh ra nhưng gần như là không thể. Chẳng hiểu vì lý do gì mà cô cứ bị anh ám ảnh như vậy suốt một tuần. Mỗi khi rảnh rỗi, ngồi mơ màng là y như rằng dáng vẻ lúc anh đến gần cô lấy hộ cuốn sách trên kệ tủ là mặt tự động đỏ bừng! Mà ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Hạ Quân Dao ở giường đối diện vô tình nhìn qua giường của Tạ Tranh lại thấy vẻ mặt ngây ngốc hồng hồng liền không nhìn được mà lên tiếng.

"Cô nương đang nghĩ gì mà mặt mày đỏ hết thế kia"

"Á?"

Tạ Tranh bị Hạ Quân Dao làm cho giật mình vội xua ngay ý nghĩ trong đầu cô thất thanh kêu

"Mình có nghĩ gì đâu, tại hôm nay thời tiết có phần nóng bức nhĩ?"

"Cũng phải, mình thấy hơi nóng thật hay là ra ban công hóng gió đi" Hạ Quân Dao vui vẻ tiến đến lôi Tạ Tranh ra ngoài ban công đứng.

Phòng kí túc xá của cô ở khá cao nên gió lùa vào rất nhiều còn mang theo khí mát, phút chốc khiến tâm tình Tạ Tranh thoải mái hơn rất nhiều.

Làn gió mát lùa qua mái tóc đen dài óng mượt của cô, đôi chân mày thanh thoát giãn ra, hai mắt cũng nhất thời nhắm lại cảm nhận bầu không khí yên ắng trong lành và mát mẻ.

"Thích thật"

Còn đang thả hồn với đất trời thì có một âm thanh từ dưới lầu truyền lên

"Cố học trưởng!"

Tạ Tranh nghe thoang thoang ra ba chữ này liền mở mắt nhìn ra phía trước sân bên dưới. Từ độ cao này có thể nhìn thấy rất rõ Cố Tư Vũ đang ở dưới sân kí túc xá còn có thêm một cô gái khác trên tay cầm một lá thư cẩn thận đưa hai tay cho anh.

"Mong anh nhận lấy tấm lòng của em"

Không phải chứ? Cố Tư Vũ là đang được tỏ tình sao? Mà cũng đúng anh là một người vừa thông lại còn đẹp trai cả cái trường này đi đến đâu đều có các nữ sinh bủa vây đến đó. Cô là nghĩ quá nhiều rồi! Nhưng mà cô gái này rất đáng cảm nha! Dám đứng ở trước mặt Cố Tư Vũ mà thổ lộ tấm lòng của mình. Con người Cố Tư Vũ vô cùng khó đoán lại còn có sự lạnh lùng xa cách, chỉ cần anh nhìn cô thôi thì một tầng cảnh giác đã được đẩy lên cao vậy mà cô gái ấy có thể đứng như vậy mà tỏ tình với anh. Đúng là nể phục thật!

Trong lòng thâm cảm thán nhưng sau đó lại vô cùng chú ý đến diễn cảnh bên dưới hình như cô đang để ý đến phản ứng của anh. Cô không biết tại sao lại

cảm thấy có chút khó coi không muốn tiếp tục để ý đến nữa nhưng hai mắt vẫn cứ dán xuống bên dưới không rời

Gương mặt lạnh lùng chẳng buồn để ý đến vẻ mặt ngại ngùng đầy hy vọng của cô gái đó. Ánh mắt anh lơ đãng nhìn lên trên cao lại vô tình bắt gặp đôi mắt sáng như ánh trăng đang chiếu rọi xuống chỗ anh. Sự giao nhau bất chợt khiến Tạ Tranh liền giật bản mình, cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác vờ như chưa từng nhìn thấy gì cả. Tim như muốn nhảy dựng ra ngoài vì hoảng sợ.

Cổ Tư Vũ sao lại nhìn lên đây? Đôi mắt anh ta thật khiến người khác phải run rẩy, quá đáng sợ aaa...

Về mặt hơi dịu đi, môi anh lại nhoen lên thâm cười. Cô gái kia đột nhiên kinh ngạc cứ tưởng anh đang cười với cô, trong lòng liền trải đường nở đầy hoa!

Nhưng mọi thứ đều tan vỡ ngay sau đó, Cổ Tư Vũ không nhanh không chậm chẳng nói lời nào chỉ lách người đi thẳng một đường, lá thư màu hồng cài hoa của cô gái kia anh không hề ngó dòm đến. Một màn kinh điển như vậy khiến cô gái đó chết lặng mà cả Tạ Tranh cũng nhất thời há miệng.

"chắc chắc...thật tội nghiệp, Cổ học trường quá vô tình đi?" Hạ Quân Dao đứng kế bên lắc đầu đầy thất vọng nói một câu

Tạ Tranh từ trạng thái cứng đờ liền quay sang hỏi.

"Anh ta lúc nào cũng vô cảm như vậy à?"

"Còn phải nói! Tuy rằng đẹp trai tài giỏi có thừa lại còn được lòng bạn nữ ở trường nhưng tính cách lại khác hẳn Lưu Khải của mình. Cổ học trường là người chỉ có thể đứng ngắm từ xa, bởi vì anh ấy chẳng bao giờ để tâm đến một ai cả! Con gái vây quanh cỡ nào cũng không thêm ngó dòm đến..."

Thật không vậy trời? Tạ Tranh nhớ lại mấy lần trước đây anh đặc biệt chú ý theo đuôi cô thì tìm lại một lần nữa đập mạnh không kiểm soát lòng ngực theo lời nói của Hạ Quân Dao mà thấp thỏm. Vậy cách anh ta đối xử với cô là gì? Không phải là anh ta để ý đến cô chứ?

"Không phải!" Tạ Tranh đột nhiên hét lên một câu khiến Hạ Quân Dao giật cả mình tưởng đâu là đang trả lời lại lời nói của mình nên liền vỗ vai nói tiếp

"Đó là sự thật! Cổ học trường đã được tỏ tình như thế không biết bao nhiêu lần rồi...chỉ có điều mỗi lần như vậy chỉ khiến người ta cảm thấy tội nghiệp giống như cô gái ở dưới đó thôi! Cậu xem...cô ấy đang ngồi khóc lóc sụt sướt kia kìa!"

Tạ Tranh nhìn xuống bên dưới, đúng là cô ấy khóc rất thê thảm, chắc có lẽ là cô ấy đã rất thích Cổ Tư Vũ!

Vậy mà cái tên đó lại phũ phàng như vậy, nếu không thích có thể từ chối khéo mà? Sao lại thô lỗ lạnh lùng như vậy? Hừ khó ưa chết đi được.

Không nỡ đứng lại xem thêm được nữa, Tạ Tranh liền quay người đi lại vào trong phòng.

Đến cuối kì nhà trường dán thông báo tổ chức đi cắm trại qua đêm. Ấy thế là Hạ Quân Dao háo hức lời theo Tạ Tranh đi chuẩn bị, mặc dù cô chẳng muốn đi một chút nào, một phần vì rất mệt, một phần vì cô còn phải ở lại xử lí nốt đồng bài cuối kì kia! Nhưng tránh làm sao thoát khỏi miệng lưỡi dẻo ngọt nũng nịu của Hạ Quân Dao?

Cô đành gật đầu đồng ý.

Trong chuyến đi, trên xe vô cùng náo nhiệt nhưng có một điều kì lạ đó chính là mỗi xe đều sẽ có thêm một đàn anh lớn để chỉ bảo và hướng dẫn mà người làm việc đó lại là Cổ Tư Vũ. Hạ Quân Dao thì mãi mê say sưa đàn hát trên xe, riêng chỉ có Tạ Tranh là ngồi an tĩnh bên cạnh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cô hơi mở cửa xe một chút cho cổ không khí, gió từ bên ngoài bắt đầu thổi vào, gương mặt sắc xảo của cô lại được làn gió hôn khẽ lên, mái tóc cũng theo đó bay ra phía sau phấp phới. Cảm nhận sự mát mẻ cùng thoải mái trong người đột nhiên cô lại có cảm giác như có một ánh mắt nào đó đang nhìn về hướng của mình. Đúng như bản năng cô ngẩng đầu nhìn lên lại bắt gặp ngay đôi mắt sâu hút đen láy của Cổ Tư Vũ! Anh đang nhìn cô...

Sự chạm mắt khiến Tạ Tranh có phần bối rối mà cô lại thấy trong đáy mắt anh thoáng chút tia kinh ngạc.

Quay lại hướng cửa sổ, Tạ Tranh cố gắng trấn an bản thân rằng anh ta không thấy mình. Trống ngực đập như một khúc nhạc hoành tráng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiêu Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Theo đuổi (4)

Đến nơi, mọi thứ xung quanh chỉ có cây cỏ và rừng rậm nhưng lại vô cùng trong lành và mát mẻ rất thích hợp cho một buổi cắm trại ngoài trời. Công việc đầu tiên chắc chắn là dựng lều, người hướng dẫn sẽ đưa lều cho mọi người và bắt đầu vào việc dựng lên, Hạ Quân Dao tuy nói là ở chung lều với cô nhưng hình như từ lúc bước xuống xe đã không thấy mặt mũi cô đâu, ai ngờ lại phát hiện ra là đang ở cùng một chỗ với Lưu Khải ở phía bên kia! Tạ Tranh thờ dài ngoằng, đúng là có bạn trai là quên luôn con bạn thân này!

Khôi phục lại tinh thần, Tạ Tranh tự mình sắp xếp mọi thứ và cấm trụ lều, nhìn mọi người làm đều có đôi có cặp giúp đỡ mà cô lại chẳng có ai nên cảm thấy vô cùng bối rối, nhìn thấy mọi người làm như thế nào Tạ Tranh bắt trước làm theo! Nhìn có vẻ là dễ nhưng khi bắt tay làm rồi mới thấy nó không hề đơn giản, cái trụ lều cô dùng một lực mạnh để cắm nó xuống sâu vào đất, chỉ có cắm khoảng có bốn cây thôi mà Tạ Tranh đã đổ hết cả mồ hôi, sau đó mới tiến hành nối khung lại với nhau, sự thật mà nói cô không có một khái niệm nào về bộ môn này nên loay hoay cả một hồi vẫn chưa xong, tưởng chừng như phải nhờ người giúp đỡ thì đột nhiên có một lực cầm lấy khung lều của cô lên kèm theo một giọng nói trầm thấp

"Em tính cứ như vậy mà nối chúng lại với nhau sao? Để tôi làm cho"

Tạ Tranh trở mắt nhìn Cố Tư Vũ từ trên xuống, tuy có chút không muốn anh giúp đỡ nhưng với tốc độ hiện tại mọi người đều đã làm xong hết thấy riêng chỉ có một mình lều của cô thôi! Nếu không hoàn thành sớm thì đến tối chắc chắn cô phải ra bụi cây mà nằm mất! Nghĩ vậy, Tạ Tranh cũng không thể không gật đầu đồng ý, cô né sang một bên để không gây cản trở anh, Cố Tư Vũ làm rất nhanh cô chỉ theo sau lúc anh cần thì thêm tay giúp đỡ, chỉ chốc lát lều của cô đã dựng xong, Tạ Tranh mở to đôi mắt đầy vẻ vui sướng nhìn thành quả, sau đó liền quay lại đối diện với anh, cô hơi cúi đầu nhỏ giọng thảm nói

"Cảm ơn"

"Hả?" Cố Tư Vũ dường như không nghe rõ anh hỏi lại

"Cảm ơn anh" Tạ Tranh lớn giọng hơn

Lúc này gương mặt anh đột nhiên trở nên tràn ngập ý cười, anh nhìn cô một cách ôn nhu, khoe môi cũng mắt tự chủ mà dâng lên. Mọi thứ xung quanh mặc dù rất ồn ào tiếng nói chuyện của người khác nhưng hình như trong một khoảnh khắc nào đó chỉ còn lại anh và cô, cả hai trở nên lúng túng xen lẫn chút ngại, trái tim không biết từ bao giờ lại chung một nhịp. Ngay lúc này, Hạ Quân Dao từ đằng sau đi đến hoảng qua vai Tạ Tranh

"Tranh Tranh, tớ quay trở lại rồi đây"

Tạ Tranh nghiêng đầu nhìn nét mặt hờ hờ của cô liền lên tiếng trách móc

"Cậu quay về đúng lúc quá ha...Có biết tớ dựng lều khó khăn chừng nào không?"

haha

Hạ Quân Dao hướng chân mày về phía Cố Tư Vũ giờ giọng trêu chọc cô

"Có Cố học trưởng đây giúp cậu rồi còn gì...tớ đang tạo cơ hội cho hai người đó!" Câu cuối cùng Hạ Quân Dao ghé sát tai Tạ Tranh thảm nói một câu

Tạ Tranh hiểu ra ý đồ xấu xa của cô liền tức giận, véo má cô một cái

"Ai cần cậu lo nhiều như vậy chứ? Con bé này..."

Cả hai đàn cười nói vui vẻ thì bị một giọng nói nũng nịu khác chen ngang, khiến cuộc đùa vui dừng lại

"Cố học trưởng...anh có thể giúp em dựng lều được không? Em không biết làm..."

Lại là Ngải Tư Duệ? Cô ta lúc nào cũng xen ngang vào những lúc vui vẻ nhất, thật khó chịu! Hạ Quân Dao thảm khinh một câu

Tạ Tranh nhìn Cố Tư Vũ như quan sát nét mặt của anh, cùng lúc đó anh cũng nhìn về phía cô vài giây sau đó có chút miễn cưỡng trả lời

"Được" Một câu nói ngắn gọn không hơn không kém

Ngải Tư Duệ một mặt thảm cười thỏa mãn, một mặt khác lại hướng về phía Tạ Tranh đầy đắc ý trông vô cùng chán ghét.

Cô nhìn theo bóng lưng anh rời đi, trong lòng cũng dấy lên cảm giác khó chịu đôi chút mà Hạ Quân Dao kể bên cạnh bắt mắt đến bật ra thành tiếng

"Tranh Tranh cậu có thấy vẻ mặt vừa rồi của cô ta không? Thật đáng ghét...còn giả vờ hiền lành nhờ Cố học trưởng nữa chứ! Cái vẻ thảo mai ấy...kia kia còn giả vờ làm rơi đồ nữa chứ" Hạ Quân Dao vừa nói vừa lay lay cánh tay của Tạ Tranh

Mặc dù cô không muốn nhìn nhưng chẳng hiểu sao lại hướng mắt về phía họ mà quan sát. Ngải Tư Duệ đang cúi người nhặt cây đinh cắm xuống đất, động tác của cô ta vô cùng vụng về nhìn vô cùng yếu ớt, Cố Tư Vũ thấy vậy cũng đi đến giúp đỡ, nhìn cách anh làm mà lòng cô đầy lửa giận, hai tay hơi nắm lại rồi quay người đi chỗ khác, mặc kệ hai người họ

"Tranh Tranh đi đâu vậy...?"

Cố Tư Vũ ở bên kia nghe thấy giọng nói của Hạ Quân Dao liền quay đầu nhìn thì thấy Tạ Tranh đã rời đi, mắt anh hơi lơ đãng có chút không chú tâm đến nhưng Ngải Tư Duệ ở bên cạnh lại đột nhiên gọi anh quay trở lại, lúc này anh mới thực sự chú ý đến sự có mặt của cô ta.

Đến tầm chiều mọi người đều chuẩn bị đồ ăn, đa phần là các món nướng, Tạ Tranh tay chân nhanh nhẹn, nướng thịt cho mọi người, đến giờ vẫn chưa ăn

được miếng thịt! Khói bếp bay mù mịt len lỏi vào mắt cô khiến cô cảm thấy cay cay, còn đang muốn dụi mắt thì tay đã bị ai đó cầm lấy đồ kẹp rồi đẩy cô sang một bên

Trong làn khói xám, gương mặt Cố Tư Vũ hiện lên như một vị thần, anh nhướn mày bảo cô

"Ngồi xuống đi, để tôi làm cho"

Tạ Tranh thấy vậy cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó anh không nhanh không chậm gấp một miếng thịt mới nướng nóng hổi bỏ vào đĩa cho cô.

Ánh mắt hơi bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh. Tuy đang nướng thịt vô cùng tập trung nhưng anh vẫn quan tâm đến cô. Đây là người lạnh lùng phớt lờ con gái trong truyền thuyết sao? Cảm giác không đúng lắm nhỉ? Sao cô thấy Cố Tư Vũ hoàn toàn là một người khác, mọi hành động của anh đối với cô đều rất ôn nhu. Khác hẳn lúc ở dưới sân kí túc xá đêm đó.

Mơ mơ màng màng một hồi thì đã thấy Ngải Tư Duệ từ đâu đi đến, khuôn mặt cô ta tràn đầy ý cười nhìn Cố Tư Vũ

"Cố học trưởng...anh có cần em giúp gì không?"

Đáng ghét! Sao cô ta cứ thích bám lấy Cố Tư Vũ như vậy? Mở miệng ra là Cố học trưởng...Cố học trưởng? Cô khinh!

Tạ Tranh bày vẻ mặt chán ghét không thèm ngó dòm đến cô ta.

"Không cần đâu...tôi làm được!"

Phải phải! Anh ta chẳng cần cô giúp đâu mau đi ra chỗ khác đi.

Tạ Tranh cứ tưởng Ngải Tư Duệ sẽ biết liêm sỉ mà rời đi ai ngờ cô ta càng lấn tới chỗ của Cố Tư Vũ hơn ngang nhiên đưa tay chạm vào tay anh ý muốn lấy đồ nướng thịt

"Để em làm cho..."

Ngón tay bất giác chạm vào bàn tay anh, Tạ Tranh trợn trừng mắt nhìn Ngải Tư Duệ. Còn có cả vụ này sao? Đúng là cô quá xem thường cô ta rồi. Mặt mày Tạ Tranh càng khó coi hơn, cô gấp miếng thịt bỏ ngay vào miệng cho đỡ tức, nào ngờ miếng thịt quá nóng xem chút nữa cháy cả lưỡi của cô! Tạ Tranh kêu một tiếng thất thanh

"Áa nóng...nóng"

Ngay lập tức Cố Tư Vũ đưa đồ gấp cho Ngải Tư Duệ sau đó đi đến chỗ Tạ Tranh. Cô hai tay quơ lên quơ xuống, há miệng mà thổi bớt hơi nóng đi. Bối rối một lúc lại thấy Cố Tư Vũ đi đến đưa ly nước mát cho cô còn trầm thấp giọng nói

"Có sao không?"

Tạ Tranh mặt nóng đến đỏ ửng, cô khóc không ra nước mắt đón lấy ly nước của anh uống một ngụm. Con nóng dịu đi, cô mới nhìn thấy rõ anh, gương mặt thoáng chút lo lắng đang quan sát cô bất giác lại khiến cô hơi kinh ngạc nhỏ giọng nói

"Tôi không sao! Tại thịt nóng quá..."

"Em còn không biết thổi trước khi ăn sao? Làm gì mà gấp gấp như vậy?"

Tạ Tranh vừa hạ hỏa này lại phát hỏa khác, anh lại trách móc cô? Cô cũng đâu để ý đến chỉ tại anh và Ngải Tư Duệ khiến cô bức tức thôi!

Gương mặt xinh đẹp xụ xuống không thèm nói đến anh. Cô còn đang muốn theo bản năng ăn tiếp thì liền nhớ đến chiếc lưỡi bông rât của mình liền quay người rời đi mà Cố Tư Vũ cũng đồng thời theo sau cô bỏ lại Ngải Tư Duệ từ nãy đến giờ tức đến bốc khói.

Không ngờ Cố Tư Vũ lại quan tâm Tạ Tranh như vậy. Ngay từ đầu cô đã thích anh trước vậy mà Tạ Tranh lại ngang nhiên cướp mất đi! Cầm lấy đồ gấp trong tay cô ta tức đến nắm chặt lại. Làn khói thịt bay vào gương mặt xấu xa khiến cô ta liền ho khan vài tiếng sau đó càng nóng giận đậm chân ném đồ gấp xuống rồi bỏ đi mặc kệ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiểu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lựa chọn!

Người cầm loa hướng dẫn bắt đầu gọi tên, mọi người đều háo hức mong chờ mình sẽ được bắt cặp cùng với Lưu Khải hoặc Cố Tư Vũ.

Hạ Quân Dao may mắn được sánh vai với Lưu Khải đúng như cô mong muốn, cô nhảy dựng lên với mối duyên trời ban, gào thét chạy đến bên cạnh Lưu Khải, từ suốt buổi đến giờ Tạ Tranh vẫn như vậy, cô cũng đang chờ đợi xem ai sẽ là người đi cùng với mình. Đầu ngón tay cũng tuôn ra mồ hôi không ít chẳng hiểu sao lại cứ có cảm giác bất an.

"Cố học trưởng đến lượt anh rồi!"

"Số 20" Chỉ một câu nói ngắn gọn khiến tất cả mọi người nhón nháo cùng nhau đi tìm.

Tạ Tranh đứng sừng sững giữa sự ồn ào đó, cô trở mắt không tin vào tai mình đến mức phải mở tờ giấy thăm ra xem lại sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh! Không phải chứ? Mình sẽ đi cùng Cố Tư Vũ sao?

"Ai có lá thăm số 20 xin mời giơ tay"

Ngay khoảnh khắc này Tạ Tranh thật chẳng dám giơ lên, cô chần chừ một lúc sau đó cũng đành chấp nhận số phận nhưng khi tay giơ lên một nửa thì đã có giọng nói khác xen ngang vào

"Là em"

Ngài Tư Duệ? Tạ Tranh hướng tầm mắt về phía cô ta sau đó nhủ mảy khó hiểu. Cô ta cũng là số 20 sao? Nhưng mà tờ giấy trên tay cô rõ ràng ghi như vậy mà? Sao có thể trùng được?

Người hướng dẫn nghe được âm thanh của Ngài Tư Duệ trước đó anh ta cũng thấy Tạ Tranh giơ tay lên sau lại rút về nên liền nói

"Có đến hai người trùng với Cố học trưởng sao?"

Cái gì?

Cả khu bắt đầu loạn xạ bàn tán

"Sao lại có hai người trùng với Cố học trưởng được?"

"Mỗi lá thăm chỉ có một con số thôi chứ?"

"Chuyện này là sao?"

"Tạ Tranh và Ngài Tư Duệ đúng là không đội trời chung ngay cả bốc thăm cũng bốc trúng lá giống nhau? Hai người này không biết có thù hằn gì kiếp trước mà để kiếp này đầu đá nhau như vậy!"

...

Tạ Tranh cả người chột khựng lại, ánh mắt cô có chút bối rối xen lẫn khó hiểu. Còn chưa lên tiếng thì Ngài Tư Duệ đã mở lời trước

"Em đúng là bốc trúng số 20...anh xem?" Cô ta đưa lá thăm cho người hướng dẫn. Bên môi tự động dâng lên ý mỉa mai cũng không quên liếc xéo Tạ Tranh

Lúc cô ta biết được Tạ Tranh trùng với Cố học trưởng đã tức đến lộn ruột liền viết lại một tờ giấy khác. Cô không tin Cố học trưởng sẽ chọn cô ta mà không chọn cô!

"Còn của bạn nữa này thì sao? Lá thăm của em là gì?"

"Hà...à..." Tạ Tranh đang mơ hồ rồi mới load kịp mọi chuyện cô cầm tờ giấy đưa cho người hướng dẫn sau đó nhỏ giọng

"Số 20 ạ!"

"Thật không thể tin được! Có lẽ trong lúc viết giấy đã có sự nhầm lẫn này...vì đây là cuộc đua cặp đôi nên chỉ có thể có hai người chơi, do vậy quyền quyết định này phụ thuộc vào Cố học trưởng anh muốn kết bạn với ai?"

Cố Tư Vũ này giờ ung dung xem một màn kịch tính cũng không hề đá động hay lên tiếng gì, đợi đến lúc nhắc đến tên anh mới ưỡn oải thờ một hơi.

Cả không khí dường như ngưng lại, kết quả của Cố học trưởng sẽ là ai? Mọi người đều muốn biết điều đó.

Tạ Tranh tuy trong lòng vô cùng khó xử, một giây trước cô còn nghĩ đó là sự trùng hợp một giây sau não bộ đã hoạt động trở lại, phải rồi ily nước cam! Lúc này Ngài Tư Duệ đã làm đổ nước lên người cô còn nhặt dùm tờ giấy dưới đất lên có lẽ trong lúc đó cô ta đã biết được cô trùng với Cố Tư Vũ nên mới bày ra cái trò này.

Nếu cô ta thích Cố Tư Vũ như vậy thì cô cũng hợp tác cho cô ta! Cô khinh...

Dẫu sao cô cũng chẳng muốn đi vào rừng tìm nhẵn làm gì, cứ ở lại trong lều chơi hoặc ăn gì đó cũng được.

"Em xin rút lại quyền chơi của mình ạ! Cố học trưởng và bạn Ngải Tư Duệ có thể bắt cặp với nhau!"

Cái gì?

Ai nấy đều thốt lên ngay cả Hạ Quân Dao cũng bất bình lên tiếng

"Tranh Tranh cậu điên rồi à? Cơ hội tốt như vậy lại rơi vào tay Ngải Tư Duệ!"

"Vốn dĩ mình cũng không hứng thú lắm...không sao" Tạ Tranh nở nụ cười như trăng sáng làm nổi bật lên gương mặt xinh đẹp của cô

Ngải Tư Duệ không ngờ Tạ Tranh có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy liền mừng ra mặt ngang nhiên đi đến bên cạnh Cố Tư Vũ

"Cố học trưởng chúng ta là một cặp rồi!"

Người hướng dẫn thấy vậy liền vui vẻ muốn tuyên bố.

"Vây xin chúc mừng..."

"Khoan đã"

Tầm mắt như viên đạn chia thẳng vào người Tạ Tranh, anh thật không hiểu cô đang nghĩ cái gì, thật sự là chán ghét anh vậy sao? Từ nãy đến giờ anh không ngừng quan sát cô, khi thấy nụ cười như trăng sáng đó, trái tim anh chợt dừng một nhịp. Cô có thể không đi với anh vẫn vui vẻ như vậy sao?

Nếu đã như vậy anh cũng không cho cô toại ý.

Cứ ngỡ mọi chuyện đã kết thúc, sắc mặt Ngải Tư Duệ như trét xi măng, cô lo lắng không biết Cố Tư Vũ muốn làm gì. Nào ngờ anh chẳng nói một câu đã tiến đến phía trước, thân thể cao to lách người Ngải Tư Duệ đi thẳng một đường hướng đến chỗ Tạ Tranh trước con mắt ngỡ ngàng của cô ta. Môi mím chặt đầy kinh ngạc.

Tạ Tranh mất tròn mắt dẹt không biết Cố Tư Vũ muốn làm gì anh đang đi đến gần cô sao? Cơ thể bất giác như một bức tượng đứng im một chỗ không nhúc nhích chỉ giương con mắt nhìn anh thu lại khoảnh khắc với cô cho đến khi anh đứng trước mặt đối diện với cô thì cô mới ý thức được mọi chuyện đang diễn ra

"Tạ Tranh ai cho phép em rút lại quyền chơi? Tôi muốn bắt cặp với em!"

Hả?

"Cố Tư Vũ anh...anh?"

Thấy cô mãi chẳng nói một câu anh liền nắm lấy tay cô rồi giơ lên

"Tạ Tranh sẽ là bạn đồng hành của tôi!"

Lúc này mọi thứ gần như bùng nổ, Ngải Tư Duệ không tin vào tai mình, ô ta tức đến siết chặt móng tay cắm vào da thịt đau nhưng chẳng thốt thành tiếng. Cô không ngờ Cố Tư Vũ có thể chọn Tạ Tranh mà không phải cô. Tạ Tranh thì có cái gì chứ? Tại sao mọi người đều chọn cô ta?

Bị tát một cú tát vào mặt, Ngải Tư Duệ vừa giận vừa xấu hổ cô ta xoay ngoắc người chạy đi chỗ khác. Trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Song ai nấy đều quan tâm đến việc Cố học trưởng và Tạ Tranh hơn

"Vây Tạ Tranh em có muốn tham gia trò chơi cùng Cố Tư Vũ không?"

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô còn tưởng đã thoát được rồi chứ?

"Em không thích đi cùng với tôi à?" Anh kẻ sát lỗ tai thẳm hỏi một câu

Tạ Tranh theo bản năng vốn cố liền không ngần ngại mà nói lớn

"Đương nhiên là có rồi!"

Người hướng dẫn nghe xong liền vỗ tay chúc mừng sau đó đồng loạt tuyên bố

"Vây bạn cặp của Cố học trưởng đây sẽ là Tạ Tranh!"

Sao?

Lúc này Tạ Tranh mới ngọ ra mọi chuyện quay ngoắc sang lờm anh một cái nghiêng răng nghiêng lợi mà nói

"Cố Tư Vũ anh đúng là giỏi thật! Dám lừa tôi!"

"Haha...tại do em quá ngốc"

Bây giờ đây cô chỉ muốn đá anh một cú thật đau để anh không còn bày vẻ mặt cười cợt đó ra trước mặt cô nữa.

Tuy mọi chuyện vượt xa suy nghĩ của cô nhưng nghĩ lại, đáy lòng cũng đột nhiên dâng lên cảm giác vui sướng có lẽ là do anh đã chọn cô mà không phải là Ngải Tư Duệ. Cô biết cô ta rất thích anh cũng muốn để cô ta nguyện ý nhưng kì thực cô cũng không muốn để anh đi chung với cô ta. Với loại ngoài mưu mô như vậy chắc chắn sẽ có chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiều Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cũng là con gái

Kết thúc buổi tìm bạn đồng hành, mọi người đều chuẩn bị cho mình một cây đèn pin rồi cùng nhau đi theo chỉ dẫn vào rừng tìm cặp nhân. Tạ Tranh đi theo sau Cố Tư Vũ ban đầu cô không có cảm thấy lo lắng hay sợ hãi gì nhưng lúc cô đi vào sâu rồi mới phát hiện ra trong đây thật sự rất kinh dị.

Ngoài tiếng động vật trong rừng kêu rít lên còn có vài ba âm thanh xào xạc xung quanh, cơn gió lạnh lẽo cứ thổi dọc theo sống lưng cô tạo cảm giác ớn ớn. Tay gắt gao dữ chặt lấy cây đèn pin lâu lâu lại quay ra phía sau xem có gì không. Bước chân chậm chạp đạp lên những chiếc lá khô gây ra âm thanh vang vọng khắp dãy rừng. Mặc dù có ánh trăng le lói qua tán cây kèm theo chiếc đèn pin nhỏ nhưng phía trước mặt cô vẫn là một màn sương mỏng mờ ảo.

Gương mặt vốn bình tĩnh giờ trở nên căng thẳng hơn, đột nhiên cô nghe âm thanh ở đằng sau lưng mình theo bản năng cô rọi đèn pin lại thì chẳng thấy gì, thậm chí ra một hơi sau đó xoay người đi tiếp, nào ngờ vừa mới quay đầu lại Cố Tư Vũ đã đứng sừng sững ở trước mặt còn đưa đèn pin chiếu lên mặt trông cực kì đáng sợ. Tạ Tranh bị dọa cho nhảy dựng lên thất thanh kêu một tiếng

"Á..."

Cố Tư Vũ thấy vậy liền bật cười ngặt nghèo không ngờ cô lại sợ đến vậy, từ lúc bước vào đây chẳng nói lấy một câu còn tưởng cô không cảm thấy sợ nào ngờ anh chỉ hù có chút xíu mà cô gần như hét khan cả cổ.

"Haha...Tạ Tranh em sợ ma vậy sao?"

"Đồ điên! Anh làm cái trò gì vậy hả? Xém chút nữa bị anh hù chết mất rồi..."

"Tôi chỉ thử xem em có phản ứng gì không! Nào ngờ cũng mạnh mẽ quá đấy chứ"

Tạ Tranh tức đến đỏ mặt, cô toan giờ chân lên đá anh một cái thì lại thấy sắc mặt anh hơi nghiêm lại, cơn người dừng ở phía trước liền trầm thấp nói

"Cái kia là cái gì vậy?"

"Cố Tư Vũ anh thôi đi...còn muốn hù tôi nữa sao?" Tạ Tranh vừa bị anh chơi một vỏ nên liền cười khẩy đánh vai anh một cái

Nhưng hình như Cố Tư Vũ lại không hề cười cợt gì, gương mặt vẫn dăm chiêu nhìn ra phía sau lưng cô còn rọi đèn pin lại xem kĩ hơn

"Anh không có đùa...hình như là có cái gì đó!"

Tạ Tranh bắt đầu cảm thấy có điều gì lạ rồi! Cơ thể căng cứng run rẩy đến cả tay cũng không cầm chắc cái đèn trong tay, cả người dần từ từ xoay lại. Cô hoảng hốt hét toáng lên rồi nhảy lên người anh như phao cứu sinh, hai mắt nhắm chặt lại gắt gao ôm lấy Cố Tư Vũ

"Áaa...cái gì vậy! Cứu tôi với..."

Mặt mày anh căng cứng, hai tay ôm lấy Tạ Tranh đang đu trên người mình như gấu trúc ôm cây, mặc dù anh rất muốn cười nhưng cố gắng nhịn lại vỗ vỗ vào lưng cô trấn an

"Không sao...chỉ là hình nộm ma thôi mà! Chắc bọn họ muốn tặng thêm phần kinh dị!"

"Huhu...bao nhiêu đây chưa đủ kinh dị sao?" Tạ Tranh như một đứa trẻ ôm anh chặt cứng khóc không ra nước mắt.

Còn anh thì hình như rất thích dáng vẻ này của cô nên cứ trêu chọc mãi

"Bình thường anh thấy em mạnh mẽ lắm mà sao bây giờ lại yếu ớt mỏng manh dữ vậy?"

"Anh nghĩ tôi là cái gì? Mặc dù tôi cũng biết võ nhưng chỉ là dùng đánh người còn ma tôi không dám...huhu tôi cũng là con gái mà thôi"

Haha

Nước mắt nước mũi Tạ Tranh tuôn ra như mưa, cô quắp hai chân ở hông anh chẳng chịu buông xuống. Cố Tư Vũ không nhịn nổi nữa liền cười ha hả. Tạ Tranh vốn rất sợ lại thấy anh cười cợt như vậy càng tức giận hơn

"Anh cười cái gì?"

"À...không có gì!"

Sau một hồi bình tĩnh lại Tạ Tranh mới nhận ra này giờ mình đang ôm chặt trên người anh như gấu trúc, hai má bắt đầu đỏ ửng lên một mảnh rồi từ từ thả lỏng tay đi xuống. Tuy trời khá tối lại thiếu ánh sáng nhưng anh có thể nhận ra cô đang xấu hổ về hành động vừa rồi của mình.

"Hết sợ rồi sao? Vậy mình đi tiếp thôi"

Tạ Tranh lau sơ qua mặt mình không dám đi theo sau nữa lần này cô nắm lấy cánh tay anh thật chặt gần như là dán hẳn người mình lên đó, mặt xanh xao không còn giọt máu

"Đợi tôi..."

Cố Tư Vũ nhìn ngắm dáng vẻ của cô đầy thỏa mãn sau đó để cô tùy ý khả tay mình tiếp tục đi theo chỉ dẫn trong rừng.

Qua những cái cây cao to, trên đó có khắc vài chữ rồi kèm theo một hình mũi tên đỏ nổi bật.

Cố Tư Vũ nhìn lướt qua sau đó đi theo hướng mũi tên chỉ. Tạ Tranh tuy cảm thấy có chút an tâm nhưng trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi cô không dám tách rời anh nửa bước. Ngay khi đó đột nhiên trong rừng lại vang vọng đâu tiếng chó sủa hú làm Tạ Tranh dựng hết tóc gáy lên cô càng nắm chặt cánh tay anh hơn như sắp bóp gãy. Cố Tư Vũ nhíu mày nhìn người con gái bên cạnh sau đó anh đột nhiên dừng lại.

"Em nắm tay tôi sắp gãy mất rồi...đưa bàn tay em ra đây"

"Hả? Làm gì?"

"Có đưa không thì bảo?"

Tuy Tạ Tranh không biết Cố Tư Vũ làm gì nhưng cô đang rất sợ hãi nên liền ngoan ngoãn nghe theo anh đưa bàn tay mình ra sau đó lại thấy anh nhẹ nhàng đan tay mình vào tay cô nắm chặt lại, trên môi cong lên một đường tuyệt mỹ trong bóng đêm còn đẹp đến mức kinh hoàng khiến tim cô chột lờ một nhịp, giọng nói trầm trầm như dòng suối vang lên

"Như vậy tốt hơn"

Cố Tư Vũ nắm lấy bàn tay cô rồi tiếp tục đi tiếp, giờ đây cô hình như không còn thấy sợ nữa, một cảm giác khác đang dấy lên trong lòng mà không hiểu vì sao, chắc do anh không để ý đến hiện giờ cô đã đỏ mặt như thế nào! Mặc dù rất muốn giữ khoảng cách với anh nhưng trong tình huống này cô không làm được. Cô thật sự rất cần có anh bên cạnh! Bây giờ cô mới hiểu lý do tại sao trò chơi này phải có hai người đi chung với nhau. Nếu bạn cặp của cô là một ai khác thì liệu cô có để người đó nắm tay cô như vậy không?

Đang mãi mê suy nghĩ thì lại nghe Cố Tư Vũ gọi về

"Tạ Tranh...em xem hình như là có một cái hộp ở kia đúng không?"

"Đúng rồi, có một chiếc hộp ở đó mau đến xem"

Cả hai cùng nhau đến gần chiếc hộp sau đó mới phát hiện ra đây là giải thưởng, Tạ Tranh mừng đến nhảy cẫng lên

"Cuối cùng cũng tìm được rồi...hoan hô"

Cố Tư Vũ thấy cô vui như vậy, đáy lòng cũng nhẹ nhõm đi phần nào liền cảm giác như vừa có một sợi lông mềm mại lướt qua tim mình.

"Tìm được rồi...mình về thôi"

"Ừm" Tạ Tranh vui vẻ gật đầu, cô sợ ý không nhìn thấy có một viên đá lớn ở trước chân mình nên khi anh nói là về lại khu cắm trại liền nhanh nhẹn bước đi. Nào ngờ vấp phải viên đá đó làm cả người chao đảo ngã ra trước. Cố Tư Vũ theo phản xạ đỡ lấy cô rồi cũng bị cô làm cho ngã xuống đất. Mối bất giác chạm vào nhau!

Xúc giác trên cánh môi mềm lại khiến Tạ Tranh mở to đôi mắt sáng, trong đầu lại hiện ra cảnh tương tự ở sân bóng trong trường. Cũng trong bộ dạng này cô đã bị anh cướp mất nụ hôn đầu giờ đây cô lại một lần nữa đụng phải vào môi anh.

Cố Tư Vũ cũng nhất thời không kịp phòng bị liền cứng nhắc cơ thể, anh không nhanh không chậm giữ vững nụ hôn đó mặc cho Tạ Tranh đang lúng túng muốn ngồi dậy

"Cố Tư Vũ...um..buông"

Sự ngọt ngào của cô khiến lí trí của anh gần như mất sạch, cứ thế xâm chiếm khoang miệng cô một cách từ từ chậm rãi mang theo những loại cảm xúc phức tạp của mình. Chẳng hiểu sao khi anh trực tiếp chạm vào cô thì sự kiềm chế vốn có đều chẳng còn sót lại thứ gì, bàn tay ôm lấy lưng cô áp chặt, về sau còn tăng thêm lực giữ chặt gáy cô ấn mạnh đến chiếc lưỡi của anh trơn tru quấn lấy chiếc lưỡi của cô hơn.

Tạ Tranh hoảng loạn vùng vẫy nhưng không sao ngồi dậy được mà anh lại được nước lấn tới hơn, thần trí nhất thời bị anh làm cho điên đảo bay tạt phurong trời nào. Từ kháng cự hai tay cô lại bắt đầu bám vào cánh tay anh, đôi mắt nhắm chặt một cách khó khăn

"Um...u..m"

Cố Tư Vũ gần như hút sạch sự ngọt ngào thom tho của cô, ngay khi không còn hô hấp nổi nữa mới luyến tiếc buông Tạ Tranh ra

Hai gương mặt nhuốm chút đỏ hồng nhìn nhau, dưới nền lá cây gương mặt anh nổi bật lên hẳn, ánh mắt nhìn cô đầy ôn nhu dịu dàng. Tâm tình như mặt nước lay động theo làn gió xuân mơn mơn mà cô vừa tạo nên.

Ngón tay anh giờ lên vuốt những lọn tóc trước mặt cô sau đó giọng nam tính tà mị nói.

"Tạ Tranh...em thật sự rất đẹp"

"Cố Tư Vũ anh?"

"Tạ Tranh...đây có phải lần thứ hai em hôn anh rồi không?"

Bị anh khơi lại chuyện cũ khiến cô có chút bối rối né tránh ánh mắt của anh

"Do tôi bất cẩn thôi! Cũng không phải là cố ý..."

Giọng cô nhỏ như muỗi đường như là chỉ nói với bản thân nhưng anh lại có thể nghe hết được liền nở nụ cười

"Em còn nhớ khi ấy tôi nói gì với em không?"

Khi ấy? Tạ Tranh dần lục lại trong trí nhớ của mình nhưng mãi vẫn chưa nhớ ra. Cố Tư Vũ thấy vẻ mặt đăm chiêu của cô liền nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mảnh mai của cô

"Lúc đó anh nói rằng nếu em thua cược sẽ làm bạn gái của anh...khi đó anh chỉ là muốn em phải chịu thua nhưng hiện tại bây giờ anh nghĩ mình thực sự thích em mất rồi..."

Lời nói vừa thốt ra từ miệng anh khiến cô kinh ngạc, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy như không tin. Giọng trở nên lắp bắp khó khăn bật thành tiếng

"Anh nói gì?"

Cố Tư Vũ từ tốn nhấn mạnh một lần nữa cho cô

"Anh nói là anh thực sự thích em mất rồi...Tạ Tranh!"

Hả?

Tạ Tranh gần như chết lặng, cô không ngờ rằng Cố Tư Vũ như vậy mà lại tỏ tình với cô! Có phải anh đang trêu chọc cô không? Nhưng tại sao trái tim của cô lại đập mạnh như vậy còn có cảm giác hạnh phúc?

Gương mặt xinh đẹp chợt ngơ ngác, cô nhìn anh không chớp mắt

"Cố Tư Vũ anh đừng có mà đùa giỡn như vậy!"

Đùa giỡn? Tình cảm của anh dành cho cô là thật chẳng hề có chút đùa giỡn mặc dù thường ngày anh rất thích trêu chọc cô nhưng hiện tại anh rất nghiêm túc.

Để chứng minh điều đó Cố Tư Vũ không ngần ngại hôn lên môi cô thêm một cái rồi nói

"Anh đang nghiêm túc...không có một chút gì là đùa giỡn cả"

Bị anh hôn bất ngờ Tạ Tranh lúc này mới cảm nhận được sự chân thành trong mắt anh! Cô hơi xấu hổ không dám nhìn anh thêm chút nào nữa

"Vậy em có đồng ý ở bên cạnh anh không?"

Tạ Tranh không biết nên làm gì chỉ đơn giản giờ đây cô cũng nhận ra được rằng bản thân mình từ lúc nào đã dựa dẫm vào anh mất rồi!

Khẽ gạt đầu một cách ngán ngại Cố Tư Vũ mừng đến phát điên anh liền áp lên môi cô một lần nữa như khẳng định lại

"Cảm ơn em...Tạ Tranh"

Chẳng biết tự bao giờ cô đã thích Cố Tư Vũ có lẽ khi ấy trái tim cô thật sự đã vì anh mà rung động mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cũng là con gái

Kết thúc buổi tìm bạn đồng hành, mọi người đều chuẩn bị cho mình một cây đèn pin rồi cùng nhau đi theo chỉ dẫn vào rừng tìm cặp nhân. Tạ Tranh đi theo sau Cố Tư Vũ ban đầu cô không có cảm thấy lo lắng hay sợ hãi gì nhưng lúc cô đi vào sâu rồi mới phát hiện ra trong đây thật sự rất kinh dị.

Ngoài tiếng động vật trong rừng kêu rít lên còn có vài ba âm thanh xào xạc xung quanh, cơn gió lạnh lẽo cứ thổi dọc theo sống lưng cô tạo cảm giác ớn ớn. Tay gãi gao dữ chặt lấy cây đèn pin lâu lâu lại quay ra phía sau xem có gì không. Bước chân chậm chạp đạp lên những chiếc lá khô gây ra âm thanh vang vọng khắp dãy rừng. Mặc dù có ánh trăng le lói qua tán cây kèm theo chiếc đèn pin nhỏ nhưng phía trước mặt cô vẫn là một màn sương mờ mịt ảo ảo.

Giương mặt vốn bình tĩnh giờ trở nên căng thẳng hơn, đột nhiên cô nghe âm thanh ở đằng sau lưng mình theo bản năng cô rọi đèn pin lại thì chẳng thấy gì, thậm chí ra một hơi sau đó xoay người đi tiếp, nào ngờ vừa mới quay đầu lại Cố Tư Vũ đã đứng sừng sững ở trước mặt còn đưa đèn pin chiếu lên mặt trông cực kì đáng sợ. Tạ Tranh bị dọa cho nhảy dựng lên thất thanh kêu một tiếng

"Á..."

Cố Tư Vũ thấy vậy liền bật cười ngặt nghèo không ngờ cô lại sợ ma đến vậy, từ lúc bước vào đây chẳng nói lấy một câu còn tưởng cô không cảm thấy sợ nào ngờ anh chỉ hù có chút xíu mà cô gần như hét khan cả cổ.

"Haha...Tạ Tranh em sợ ma vậy sao?"

"Đồ điên! Anh làm cái trò gì vậy hả? Xém chút nữa bị anh hù chết mất rồi..."

"Tôi chỉ thử xem em có phản ứng gì không! Nào ngờ cũng mạnh mẽ quá đấy chứ"

Tạ Tranh tức đến đỏ mặt, cô toan giờ chân lên đá anh một cái thì lại thấy sắc mặt anh hơi nghiêm lại, cơn người dừng ở phía trước liền trầm thấp nói

"Cái kia là cái gì vậy?"

"Cố Tư Vũ anh thôi đi...còn muốn hù tôi nữa sao?" Tạ Tranh vừa bị anh chơi một vỏ nên liền cười khẩy đánh vai anh một cái

Nhưng hình như Cố Tư Vũ lại không hề cười cợt gì, gương mặt vẫn dăm chiêu nhìn ra phía sau lưng cô còn rọi đèn pin lại xem kĩ hơn

"Anh không có đùa...hình như là có cái gì đó!"

Tạ Tranh bắt đầu cảm thấy có điều gì lạ rồi! Cơ thể căng cứng run rẩy đến cả tay cũng không cầm chắc cái đèn trong tay, cả người dần từ từ xoay lại. Cô hoảng hốt hét toáng lên rồi nhảy lên người anh như phao cứu sinh, hai mắt nhắm chặt lại gãi gao ôm lấy Cố Tư Vũ

"Áaa...cái gì vậy! Cứu tôi với..."

Mặt mày anh căng cứng, hai tay ôm lấy Tạ Tranh đang đu trên người mình như gấu trúc ôm cây, mặc dù anh rất muốn cười nhưng cố gắng nhịn lại vỗ vỗ vào lưng cô trấn an

"Không sao...chỉ là hình nộm ma thôi mà! Chắc bọn họ muốn tặng thêm phần kinh dị!"

"Huhu...bao nhiêu đây chưa đủ kinh dị sao?" Tạ Tranh như một đứa trẻ ôm anh chặt cứng khóc không ra nước mắt.

Còn anh thì hình như rất thích dáng vẻ này của cô nên cứ trêu chọc mãi

"Bình thường anh thấy em mạnh mẽ lắm mà sao bây giờ lại yếu ớt mỏng manh dữ vậy?"

"Anh nghĩ tôi là cái gì? Mặc dù tôi cũng biết võ nhưng chỉ là dùng đánh người còn ma tôi không dám...huhu tôi cũng là con gái mà thôi"

Haha

Nước mắt nước mũi Tạ Tranh tuôn ra như mưa, cô quắp hai chân ở hông anh chẳng chịu buông xuống. Cố Tư Vũ không nhịn nổi nữa liền cười ha hả. Tạ Tranh vốn rất sợ lại thấy anh cười cợt như vậy càng tức giận hơn

"Anh cười cái gì?"

"À...không có gì!"

Sau một hồi bình tĩnh lại Tạ Tranh mới nhận ra này giờ mình đang ôm chặt trên người anh như gấu trúc, hai má bắt đầu đỏ ửng lên một mảnh rồi từ từ thả lỏng tay đi xuống. Tuy trời khá tối lại thiếu ánh sáng nhưng anh có thể nhận ra cô đang xấu hổ về hành động vừa rồi của mình.

"Hết sợ rồi sao? Vậy mình đi tiếp thôi"

Tạ Tranh lau sơ qua mặt mình không dám đi theo sau nữa lần này cô nắm lấy cánh tay anh thật chặt gần như là dán hẳn người mình lên đó, mặt xanh xao không còn giọt máu

"Đội tôi..."

Cố Tư Vũ nhìn ngắm dáng vẻ của cô đầy thỏa mãn sau đó để cô tùy ý khả tay mình tiếp tục đi theo chỉ dẫn trong rừng.

Qua những cái cây cao to, trên đó có khắc vài chữ rồi kèm theo một hình mũi tên đỏ nổi bật.

Cố Tư Vũ nhìn lướt qua sau đó đi theo hướng mũi tên chỉ. Tạ Tranh tuy cảm thấy có chút an tâm nhưng trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi cô không dám tách rời anh nửa bước. Ngay khi đó đột nhiên trong rừng lại vang vọng đâu tiếng chó sói hú làm Tạ Tranh dựng hết tóc gáy lên cô càng nắm chặt cánh tay anh hơn như sắp bóp gãy. Cố Tư Vũ nhíu mày nhìn người con gái bên cạnh sau đó anh đột nhiên dừng lại.

"Em nắm tay tôi sắp gãy mất rồi...đưa bàn tay em ra đây"

"Hả? Làm gì?"

"Có đưa không thì bảo?"

Tuy Tạ Tranh không biết Cố Tư Vũ làm gì nhưng cô đang rất sợ hãi nên liền ngoan ngoãn nghe theo anh đưa bàn tay mình ra sau đó lại thấy anh nhẹ nhàng đan tay mình vào tay cô nắm chặt lại, trên môi cong lên một đường tuyệt mỹ trong bóng đêm còn đẹp đến mức kinh hồng khiến tim cô chợt lỡ một nhịp, giọng nói trầm trầm như dòng suối vang lên

"Như vậy tốt hơn"

Cố Tư Vũ nắm lấy bàn tay cô rồi tiếp tục đi tiếp, giờ đây cô hình như không còn thấy sợ nữa, một cảm giác khác đang dấy lên trong lòng mà không hiểu vì sao, chắc do anh không để ý đến hiện giờ cô đã đỏ mặt như thế nào! Mặc dù rất muốn giữ khoảng cách với anh nhưng trong tình huống này cô không làm được. Cô thật sự rất cần có anh bên cạnh! Bây giờ cô mới hiểu lý do tại sao trò chơi này phải có hai người đi chung với nhau. Nếu bạn cặp của cô là một ai khác thì liệu cô có để người đó nắm tay cô như vậy không?

Đang mãi mê suy nghĩ thì lại nghe Cố Tư Vũ gọi về

"Tạ Tranh...em xem hình như là có một cái hộp ở kia đúng không?"

"Đúng rồi, có một chiếc hộp ở đó mau đến xem"

Cả hai cùng nhau đến gần chiếc hộp sau đó mới phát hiện ra đây là giải thưởng, Tạ Tranh mừng đến nhảy cẫng lên

"Cuối cùng cũng tìm được rồi...hoan hô"

Cố Tư Vũ thấy cô vui như vậy, đáy lòng cũng nhẹ nhõm đi phần nào liền cảm giác như vừa có một sợi lông mềm mại lướt qua tim mình.

"Tìm được rồi...mình về thôi"

"Ừm" Tạ Tranh vui vẻ gật đầu, cô sợ ý không nhìn thấy có một viên đá lớn ở trước chân mình nên khi anh nói là về lại khu cắm trại liền nhanh nhẹn bước đi. Nào ngờ vấp phải viên đá đó làm cả người chao đảo ngã ra trước. Cố Tư Vũ theo phản xạ đỡ lấy cô rồi cũng bị cô làm cho ngã xuống đất. Mối bất giác chạm vào nhau!

Xúc giác trên cánh môi mềm lại khiến Tạ Tranh mở to đôi mắt sáng, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng tự ở sân bóng trong trường. Cũng trong bộ dạng này cô đã bị anh cướp mất nụ hôn đầu giờ đây cô lại một lần nữa đụng phải vào môi anh.

Cố Tư Vũ cũng nhất thời không kịp phòng bị liền cứng nhắc cơ thể, anh không nhanh không chậm giữ vững nụ hôn đó mặc cho Tạ Tranh đang lúng túng muốn ngồi dậy

"Cố Tư Vũ...um..buông"

Sự ngọt ngào của cô khiến lí trí của anh gần như mất sạch, cứ thế xâm chiếm khoang miệng cô một cách từ từ chậm rãi mang theo những loại cảm xúc phức tạp của mình. Chẳng hiểu sao khi anh trực tiếp chạm vào cô thì sự kiềm chế vốn có đều chẳng còn sót lại thứ gì, bàn tay ôm lấy lưng cô áp chặt, về sau còn tăng thêm lực giữ chặt gáy cô ấn mạnh đến chiếc lưỡi của anh trơn tru quấn lấy chiếc lưỡi của cô hơn.

Tạ Tranh hoảng loạn vùng vẫy nhưng không sao ngồi dậy được mà anh lại được nước lấn tới hơn, thần trí nhất thời bị anh làm cho điên đảo bay tạt phương trời nào. Từ kháng cự hai tay cô lại bắt đầu bám víu vào cánh tay anh, đôi mắt nhắm chặt một cách khó khăn

"Um...u..m"

Cố Tư Vũ gần như hút sạch sự ngọt ngào thơm tho của cô, ngay khi không còn hô hấp nổi nữa mới luyến tiếc buông Tạ Tranh ra

Hai gương mặt nhuốm chút đỏ hồng nhìn nhau, dưới nền lá cây gương mặt anh nổi bật lên hẳn, ánh mắt nhìn cô đầy ôn nhu dịu dàng. Tâm tình như mặt nước lay động theo làn gió xuân mơn mọn mà cô vừa tạo nên.

Ngón tay anh giờ lên vuốt những lọn tóc trước mặt cô sau đó giọng nam tính tà mị nói.

"Tạ Tranh...em thật sự rất đẹp"

"Cố Tư Vũ anh?"

"Tạ Tranh...đây có phải lần thứ hai em hôn anh rồi không?"

Bị anh khơi lại chuyện cũ khiến cô có chút bối rối né tránh ánh mắt của anh

"Do tôi bất cẩn thôi! Cũng không phải là cố ý..."

Giọng cô nhỏ như muỗi đường như là chỉ nói với bản thân nhưng anh lại có thể nghe hết được liền nở nụ cười

"Em còn nhớ khi ấy tôi nói gì với em không?"

Khi ấy? Tạ Tranh dần lục lại trong trí nhớ của mình nhưng mãi vẫn chưa nhớ ra. Cố Tư Vũ thấy vẻ mặt đăm chiêu của cô liền nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mảnh mai của cô

"Lúc đó anh nói rằng nếu em thua cược sẽ làm bạn gái của anh...khi đó anh chỉ là muốn em phải chịu thua nhưng hiện tại bây giờ anh nghĩ mình thực sự thích em mất rồi..."

Lời nói vừa thốt ra từ miệng anh khiến cô kinh ngạc, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy như không tin. Giọng trở nên lắp bắp khó khăn bật thành tiếng

"Anh nói gì?"

Cố Tư Vũ từ tốn nhấn mạnh một lần nữa cho cô

"Anh nói là anh thực sự thích em mất rồi...Tạ Tranh!"

Hả?

Tạ Tranh gần như chết lặng, cô không ngờ rằng Cố Tư Vũ như vậy mà lại tỏ tình với cô! Có phải anh đang trêu chọc cô không? Nhưng tại sao trái tim của cô lại đập mạnh như vậy còn có cảm giác hạnh phúc?

Gương mặt xinh đẹp chột ngơ ngác, cô nhìn anh không chớp mắt

"Cố Tư Vũ anh đừng có mà đùa giỡn như vậy!"

Đùa giỡn? Tình cảm của anh dành cho cô là thật chẳng hề có chút đùa giỡn mặc dù thường ngày anh rất thích trêu chọc cô nhưng hiện tại anh rất nghiêm túc.

Để chứng minh điều đó Cố Tư Vũ không ngần ngại hôn lên môi cô thêm một cái rồi nói

"Anh đang nghiêm túc...không có một chút gì là đùa giỡn cả"

Bị anh hôn bất ngờ Tạ Tranh lúc này mới cảm nhận được sự chân thành trong mắt anh! Cô hơi xấu hổ không dám nhìn anh thêm chút nào nữa

"Vậy em có đồng ý ở bên cạnh anh không?"

Tạ Tranh không biết nên làm gì chỉ đơn giản giờ đây cô cũng nhận ra được rằng bản thân mình từ lúc nào đã dựa dẫm vào anh mất rồi!

Khẽ gạt đầu một cách ngán ngại Cố Tư Vũ mừng đến phát điên anh liền áp lên môi cô một lần nữa như khẳng định lại

"Cảm ơn em...Tạ Tranh"

Chẳng biết tự bao giờ cô đã thích Cố Tư Vũ có lẽ khi ấy trái tim cô thật sự đã vì anh mà rung động mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lạnh nhạt

Đề Đô, Hoàn Lạc

Sau lần ở trong nhà vệ sinh, Tạ Tranh gần như chẳng thấy mặt mũi Cố Tư Vũ đâu có lẽ anh đi sớm về khuya nên chuyện chạm mặt nhau là điều không thể. Ở trong căn phòng rộng lớn chỉ có duy nhất một mình cô ở. Cái cảm giác đơn độc lẻ loi xen lẫn chút đau đớn khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nhìn ra phía ban công nơi anh thường đứng, bóng lưng rộng lớn ấy lại hiện ra trước mắt cô như một cuốn phim. Tạ Tranh chẳng biết đã ngây ngốc nhìn ra đó bao lâu chỉ khi nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài cô mới kịp phát giác.

Tạ Tranh theo bản năng cứ nghĩ chắc có lẽ là Cố Tư Vũ cô gấp gấp chạy ra mở cửa lại thấy hai người mặc vest đen thường đi theo anh đứng ở đó, nói bằng giọng cung kính.

"Tạ tiểu thư...Cố thiếu nói là sẽ đưa cô sang chỗ ở mới. Chúng tôi đến đây để thu dọn đồ đạc!"

Sao?

Dường như Tạ Tranh nghe chưa hiểu rõ, anh muốn cô chuyển đi đâu? Tại sao chẳng hề báo trước một tiếng?

Hai mắt cứ trần trần nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt rồi mới bất giác gạt đầu né sang một bên.

Việc dọn đồ cũng khá nhanh vì phần lớn Tạ Tranh cũng không mang nhiều đồ khi tới đây nên chỉ trong chốc lát để thu dọn sạch sẽ. Hai người mặc vest đen vẫn không cảm xúc đưa cô ra đến cổng Hoàn Lạc rồi lái xe đi.

Ngồi ở trên xe, tim Tạ Tranh không phút giây nào là bình tĩnh. Cô luôn thấp thỏm không biết Cố Tư Vũ đang muốn làm gì? Với tính cách ngạo mạn của anh việc giữa cô và Duật Nam Phong hôm đó quả thực là không thể nào nói được. Nhớ lại khi ấy anh thô bạo xém chút nữa cưỡng ép cô đã khiến bản thân cũng tự khắc mang một bộ giáp sắt đề phòng anh. Nhưng anh lại chẳng hề xuất hiện mà ngay cả khi muốn đưa cô đến nơi khác cũng không đích thân nói với cô? Anh bận đến vậy sao?

Mãi chìm đắm trong dòng suy tư của mình mà Tạ Tranh không ý thức được đã đến nơi cho đến khi người lái xe mở giọng nói

"Đến nơi rồi, Tạ tiểu thư"

Quay đầu nhìn ra cửa đập ngay vào mắt cô là một tòa lâu đài...à không nói chính xác hơn nó trông giống vậy chỉ có điều nó hiện đại và sang trọng hơn nhiều. Chỉ từ cổng nhìn vào đã thấy sân vườn rộng rãi khiến hai mắt cô bất giác mà mở to không kim được mà hỏi một câu

"Đây là đâu?"

Người lái xe cũng vui vẻ nhìn cô trả lời.

"Đây là biệt thự riêng của Cố thiếu!"

Cái gì? Cố Tư Vũ đưa cô về nhà anh sao? Cô còn nghĩ sẽ sống ở căn phòng tổng thống Hoàn Lạc chứ? Từ lúc cô chấp nhận làm người phụ nữ của anh chẳng hề thấy anh có ý bảo cô ở nhà anh! Vậy giờ đây chuyện này là sao?

Tạ Tranh một mặt ngờ ngạc nhưng vẫn chậm rãi bước xuống xe, trước cổng đã có một người phụ nữ tuổi tầm ngoài 40 đang đợi sẵn vừa thấy Tạ Tranh bà ấy đã cung kính gạt đầu chào cô rồi nhẹ giọng nói

"Xin chào Tạ tiểu thư. Tôi là Thím Thẩm là quản gia của căn biệt thự này. Theo như lời dặn của Cố thiếu ra tiếp đón Tạ tiểu thư"

Tạ Tranh nghe xong cũng gạt đầu hiểu ý rồi lễ phép đáp lại

"Vâng ạ...nhưng mà cho cháu hỏi anh ấy không ở đây ạ?"

Thím Thắm mỉm cười nhìn cô nói

"Lúc sáng Cố thiếu có ghé qua đây căn dặn sau đó đã rời đi rồi"

Rời đi rồi sao? Tạ Tranh lẩm nhẩm lại lời của Thím Thắm vừa nói, ánh mắt thoáng chút thất vọng.

Cũng may cô được Thím Thắm chỉ dẫn nhiệt tình còn dạo quanh nhà một vòng. Nhà của anh thật sự rất to còn quá lớn đi mãi cũng chẳng hết. Vì quá mệt mới Tạ Tranh về lại căn phòng do anh sắp xếp sau đó nằm trên giường mà ngủ thiếp đi.

Đến tận chiều, cô nghe loáng thoáng tiếng xe của anh liền tỉnh dậy. Gương mặt vẫn còn sự mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng ổn định lại đi xuống dưới nhà.

Cố Tư Vũ về mặt lạnh như băng vừa nhìn thấy cô anh lại lơ đãng đi vờ như không thấy sau đó uể oải ném chiếc áo vest ngoài lên ghế sofa ngồi ung dung trên đó. Tạ Tranh cũng không dám nói gì cô đi vào trong nhà bếp rót một ly nước mát sau đó đi đến để trước mặt anh nhỏ giọng một câu

"Anh uống đi"

Cố Tư Vũ nhìn chằm chằm ly nước cô đưa sau đó ngẩng mặt lên nhìn cô, con ngươi đen láy tựa như có khả năng đọc hết suy nghĩ tâm tư của người khác bất giác khiến cô hơi mất tự nhiên. Chẳng thấy anh nói gì cô cũng lười ở lại toan muốn xoay người lên lầu thì đằng sau vọng lên giọng trầm thấp

"Ồ đây như thế nào?"

Tạ Tranh xoay mặt lại nhìn anh, cô chậm rãi lên tiếng

"Rất tốt!"

Khóe miệng Cố Tư Vũ chột dâng lên sau đó cười khẩy một cái hai tay anh đặt lên thành ghế sofa dáng vẻ kiêu ngạo ấy lại bày ra trước mắt cô

"Tốt hơn chỗ Duật Nam Phong chứ?"

Nhắc đến Duật Nam Phong hai vai Tạ Tranh run lên một cái, anh vẫn còn nhai đi nhai lại chuyện cũ sau? Anh là con bò chắc? Thật chỉ muốn tát cho anh một cái thật đau để anh thôi móc mỉa cô. Tuy trong lòng vô cùng khó chịu nhưng về mặt lại trầm ổn vô cùng tựa như chẳng có chút cảm xúc, cô lạnh nhạt tiếp lời anh

"Duật gia cũng rất tốt!"

Cũng tốt? Cố Tư Vũ chân mày liền cau lại, quanh đi quẩn lại thì trong mắt cô Duật Nam Phong vẫn luôn tốt hơn anh sao? Lòng ngực hơi nhói lên một cái, bàn tay đang đặt lên thành ghế cũng vô tình siết chặt lại.

Tạ Tranh cảm thấy rõ ràng là Cố Tư Vũ chắc chắn sẽ lại nói thêm mấy câu vô lí nên liền chẳng để tâm đến mà ngó lơ anh.

"Tôi để em đi chưa?"

"Sao?"

"Mau lại đây!" Anh ra lệnh

Tuy chẳng hề muốn đến gần anh một chút nào, nhưng cô cũng đành nhắm mắt nghe theo bởi lẽ bây giờ với thân phận hiện tại còn có thể phản kháng? Ngày nào cô chưa trả hết nợ cho anh thì ngày đó cô vẫn thuộc về người đàn ông này.

Thấy Tạ Tranh đi đến gần mình, anh mới cảm thấy nhẹ lòng đi đôi chút, chân mày cũng từ từ giãn ra. Chỉ còn một bước nữa là đến chỗ anh thì cánh tay săn chắc đã vươn dài ra bắt lấy cô kéo vào trong ngực mình.

"Nói cho tôi biết Duật gia đó đối tốt với em như thế nào? Hửm?"

Anh thật sự là muốn kiểm chuyện với cô? Nếu đổi lại là 7 năm trước đây cô có thể không ngần ngại mà dán miệng anh sau đó đánh anh vài cái nhưng bây giờ cô lại chẳng thể nào làm như vậy được, chỉ thắm mắng trong bụng mình.

"Cố Tư Vũ anh thật sự muốn biết?"

Anh nhìn cô không rời, nhìn cô ở khoảng cách gần như thế này mới phát hiện ra đôi mắt cô lộ ra nét mệt mỏi. Cô mất ngủ sao?

Cả người Tạ Tranh bị anh khóa chặt trong lồng ngực, muốn cử động cũng không được chỉ có thể thắm hít vào một hơi trấn tĩnh bản thân. Cô hình như vừa thấy được nét ôn nhu trong đôi mắt anh? Có phải là cô nhìn lầm không? Ánh mắt đó rất giống như các Cố Tư Vũ 7 năm trước nhìn cô!

Thu lại phần cảm xúc khi nãy, anh rất nhanh đã trở lại gương mặt lạnh như băng nói

"Đương nhiên là tôi muốn biết rồi! Để xem trong khoảng thời gian em rời xa tôi hẳn ta đã đối xử với em như thế nào?"

Duật Nam Phong đối với cô đúng nghĩa là một người anh trai cần mẫn dù không có ruột thịt gì chỉ là ba mẹ của anh là bạn bè thân thiết với ba mẹ cô nên mối quan hệ giữa hai người rất tốt đẹp. Lúc gia đình cô gặp khó khăn cũng chính là Duật gia ra tay để cô nương nhờ trong thời gian ngắn. Bọn họ đều vô cùng tốt với cô mà Duật Nam Phong chính là người đã luôn ở bên an ủi động viên cô phải vượt qua biến cố này. Lúc đó cô thật sự không biết nên làm gì để đáp lại tình cảm thân thiết mà anh dành cho cô chỉ có thể cất giấu nó mà từ từ báo đáp.

Cố Tư Vũ nhận ra vẻ mặt Tạ Tranh đang suy tư, cô đang thật sự xem xét Duật gia đối tốt với cô như thế nào sao? Không lẽ anh chưa đủ khả năng để lo cho cô à? So về mọi mặt hiện tại anh đã hơn Duật Nam Phong rất nhiều!

"Trong khoảng thời gian tôi không ở bên cạnh anh thì mọi thứ đều trở nên cực kì tốt đẹp"

Nghe được câu nói này phát ra từ miệng cô khiến lòng anh chợt co thắt lại, ngón tay mất kiểm chế mà nắm lấy cằm cô thật chặt bắt cô đối diện vào mắt mình

"Em nói lại tôi xem"

Tạ Tranh dường như chẳng hề sợ hãi cô trở nên quật cường nhìn thẳng vào mắt anh nhấn mạnh thêm lần nữa

"Tôi nói trong khoảng thời gian tôi không ở bên cạnh anh thì mọi thứ cực kì tốt đẹp! Anh nghe rõ chưa?"

"Tạ Tranh em thật sự là muốn chọc tôi tức điên lên phải không?"

"Là do anh khơi chuyện ra trước..."

"Em!" Cố Tư Vũ gần như mất hết lí trí thiếu chút nữa là anh đã bóp nát cằm cô rồi.

Tạ Tranh đau đớn né tránh bàn tay của anh. Cố Tư Vũ giận đến bốc khói, anh cắn răng nuốt hết lại vào trong kìm chế cho bản thân mình không trực tiếp cưỡng ép cô, đẩy Tạ Tranh ra chỗ khác sau đó hung hăng cầm lấy áo khoác bên cạnh rồi bỏ đi.

Tạ Tranh cả người bị anh hất ra, còn chưa kịp phản ứng đã mất tiêu bóng dáng của anh rồi. Lúc này cô mới buông lỏng thân thể của mình. Ngồi thất thần nhìn ra hướng cửa.

Có lẽ đây là điều cô nên làm, khiến anh hận cô! Dù sao chuyện trước kia cô cũng không muốn anh can thiệp vào vì cô biết càng như vậy thì anh đã không có thành công như bây giờ. Cô nên cảm thấy vui cho anh vì giờ đây anh đã có được mọi thứ nhưng tại sao cô lại cảm thấy đau xót như vậy? Có phải do cô vẫn còn nhớ anh không?

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vạt Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Một đêm say

Từ lúc Cố Tư Vũ rời đi, cô không tài nào ngủ yên giấc được, cứ nhắm mắt là lại hiện ra gương mặt lãnh đạm của anh. Cho dù cô cố gắng dùng đủ mọi cách để ngủ nhưng đều thất bại, khó chịu cùng bức bối trong người Tạ Tranh lặng lẽ bước xuống giường, cô vào nhà bếp rót một ly nước mát để uống. Vừa mới uống được một ngụm thì bên ngoài lại nghe thấy tiếng xe của Cố Tư Vũ. Anh về sao?

Ánh mắt tò mò hướng ra cửa sau đó đã thấy dáng người chao đảo của Cố Tư Vũ bước vào, hai chân đi không vững ngay cả giày cũng chẳng tháo ra cứ thế đi vào trong nhà nằm dài trên chiếc ghế sofa. Tạ Tranh mặc dù đứng cách xa anh nhưng cô vẫn ngửi được mùi rượu nồng nặc xen lẫn mùi thuốc lá vô cùng khó chịu! Hai chân mày nhíu lại, cô chậm rãi đi đến gần anh càng đến gần bao nhiêu thì mùi rượu càng nồng bấy nhiêu cứ thế mà xộc thẳng lên mũi cô khiến cô có chút buồn nôn nhưng vẫn cố kìm nén lại!

Tay hơi do dự một lúc mới chạm vào người anh khẽ gọi một tiếng

"Cố Tư Vũ?"

...

Vẫn không thấy anh có chút động tĩnh gì, chỉ im lặng nhắm mắt như đang ngủ, Tạ Tranh lắc đầu mấy cái, sao lại uống thành ra bộ dạng này? Chiếc áo sơ mi thường ngày anh hay mặc đã có chút lộn xộn, tóc tai cũng rối đi một phần chưa kể đôi giày da sáng bóng anh không thèm cởi ra. Hít vào một hơi sau đó cô mới chẳng hề ngần ngại mà cúi người xuống giúp anh thay giày sau đó toan muốn đỡ anh vào phòng ngủ nhưng mọi chuyện đã trở nên vô cùng khó khăn bởi lẽ Cố Tư Vũ rất nặng! Tạ Tranh dường như chẳng thể nào nhấc nổi anh lên dù chỉ một chút, qua vài lần thử cuối cùng cô cũng đành bỏ cuộc ngồi xuống thở dốc một hơi rồi thăm thẳm vài câu, bao nhiêu bức tức khiến cô không kìm được mà bật ra thành tiếng

"Cố Tư Vũ anh là heo hay sao mà nặng dử vậy?"

Đáp lại cô vẫn là một sự an tĩnh của anh, lần này cô quyết định đưa tay vỗ vào mặt anh mấy cái rồi hét lên

"Nếu anh không chịu dậy thì tôi để anh ngủ ở đây luôn nha?"

Chắc là do cô quá ồn ào mà Cố Tư Vũ lúc này mới có động tĩnh anh chuyển người bật ra vài tiếng khó chịu nhưng vẫn không chịu mở mắt. Cuối cùng sự kiên nhẫn của cô đều sụp đổ, cô mệt mỏi đứng dậy muốn đi lên lầu mặc kệ anh nhưng còn chưa kịp đi nửa bước thì cổ tay đã bị một lực giữ lại

"Tranh Tranh..."

Tranh Tranh?

Tạ Tranh cứ ngỡ mình nghe lầm cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đang nằm bên dưới rồi từ từ ghé sát lỗ tai vào miệng anh để nghe rõ hơn

"Tranh Tranh..."

Vẫn là anh đang gọi tên cô nhưng cách gọi này hình như là lần cuối cùng cô nghe được đã là 7 năm trước rồi! Anh rất thích gọi cô như vậy mà cô cũng vô cùng thoải mái khi được nghe anh gọi cô, con người hơi co lại, ánh mắt sâu sắc nhìn lên gương mặt có chút nhăn nhó của anh, bàn tay vô ý siết chặt lại hơn một chút cố gắng giữ vững bản thân mình bị lay động

"Cố Tư Vũ anh buông ta tôi ra!"

"Không! Anh không buông...Tranh Tranh em đừng đi có được không? Anh thực sự rất nhớ em"

Cổ tay bị anh bây giờ có chút đau, cô cố gắng vung tay anh ra nhưng không tài nào thoát ra được, người đàn ông này tuy ngủ nhưng sức lực lại mạnh mẽ đến vậy. Chẳng thể đi nên Tạ Tranh bây giờ chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh anh

Cố Tư Vũ vẫn lầm bầm nói, trong men say anh tựa như sắp khóc, chân mày đã chau lại một điểm tròn vô cùng khó coi, dường như Tạ Tranh cũng có thể thấy được nét bi thương trên gương mặt anh! Lòng cô co thắt lại, cô không muốn nhìn anh đau khổ! Cô biết 7 năm trước là cô vì sự ích kỉ riêng của mình không muốn anh vướng vào chuyện gia đình cô bởi khi đó ba mẹ cô làm ăn thua lỗ dẫn đến phá sản, suốt khoảng thời gian đó cô chẳng hề tập trung vào một chuyện gì cả, sự quan tâm cho anh cũng dần ít đi lâu ngày nó biến thành sự dằn vặt, cô quyết định không kể cho anh nghe mọi chuyện cũng không muốn anh biết đến chuyện này vì cơ bản đó là nỗi niềm riêng của bản thân cô. Cô sợ anh lo lắng, sợ anh sẽ cố gắng giúp cô mặc dù anh chẳng có gì trong tay cả! Cô không muốn thấy cảnh tượng đó nên đã chọn cách rời xa anh! Cô tin nếu như cô không ở bên cạnh gây cản trở anh thì anh nhất định sẽ thành công sau này. Tuy điều cô tin đã thành sự thật nhưng đổi lại là sự đau khổ suốt thời gian qua, cả anh và cô đều chẳng ai có thể quên được kỉ ức ấy, nhất là trong buổi chiều mưa gió đó cô biết anh gào tên cô biết anh cố gắng đuổi theo sau xe cô còn cả vấp ngã ngay khoảnh khắc đó cô thật sự là muốn dừng xe lại mà chạy đến bên cạnh anh! Nhưng lí trí đã cản cô lại, đây là sự lựa chọn của cô và cô cũng mong anh sẽ gặp được người tốt hơn cô trăm lần!

Từng ấy năm trôi qua khi gặp lại, anh đã khác hơn xưa rất nhiều cũng không ít phụ nữ cạnh bên nhưng tại sao giờ đây cô chẳng thấy được sự hạnh phúc trên gương mặt anh?

Tạ Tranh thấy khóe mắt có chút cay cay, hình như là cô đang khóc? Nhưng tại sao? Ngón tay thon dài hơi do dự đưa lên mặt anh, cô vuốt nhẹ vầng thái dương nhăn nhúm kia, Cố Tư Vũ trong cơn mơ cũng dịu đi phần nào anh gắt gao nắm chặt lấy tay cô không rời miệng không ngừng gọi tên của cô như một thói quen

"Tư Vũ...xin lỗi"

Tạ Tranh thừa biết anh không nghe thấy được nên cô mới có can đảm nói ra những lời được chôn sâu từ tận đáy lòng mấy năm nay.

Suốt một đêm, cô vẫn ngồi đó ở bên cạnh anh rồi không biết từ khi nào mệt mỏi mà ngủ thiếp đi trên người anh, hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau, cả không gian lại một lần nữa chìm vào im ắng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiểu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tôi không hứng thú

Tỉnh dậy sau một đêm say là cảm giác đau đầu đến khó tả, Cố Tư Vũ từ từ mở mắt nhìn trên trần nhà sau đó toan ngồi dậy thì cảm thấy trên người mình có vật nặng gì đó đè lên, tầm mắt dần di chuyển xuống dưới sau đó liền mờ to xẹt qua tia kinh ngạc Tạ Tranh? Tại sao cô lại nằm trên người anh? Khẽ lướt qua bàn tay kia lại thấy hai tay đan nhau một cách chặt chẽ đến không khe hở, tìm chột trùng xuống một nhịp. Biểu cảm dần nguôi đi, anh không nhớ rõ mọi chuyện đêm qua chỉ biết là anh đã uống say và được lái xe đưa về lại biệt thự, còn chuyện tại sao anh và cô ở cùng một chỗ thì vẫn không tài nào nhớ ra! Chỉ có điều giờ đây người con gái đang ở bên cạnh anh ngủ rất ngon, hai mắt nhắm lại có thể thấy được hàng lông mi dài của cô còn có sống mũi

cao thanh tú cùng đôi môi nhỏ nhắn, dáng vẻ ngủ của cô vẫn đáng yêu như ngày nào bất giác khiến anh cảm thấy vô cùng thích thú cứ vậy chẳng nỡ rời đi đánh thức cô dậy.

Một tay nắm lấy tay cô tay còn lại cũng tình nghịch lướt qua mái tóc óng ả, sự ôn nhu dịu dàng hiện rõ qua ánh mắt của anh mà ngay cả anh cũng không nhận ra!

Tạ Tranh bị sự đụng chạm nhẹ của anh mà khẽ mở mắt trong cơn mơ màng cô dường như thấy được Cố Tư Vũ đang xoa đầu mình, có phải mơ không?

Tỉnh dậy mọi thứ liền trở lại hiện trạng ban đầu, anh thu lại hết biểu cảm vừa nãy sau đó giả vờ vừa mới thức. Tạ Tranh còn tưởng đó là thật nhưng hình như cô đã nhầm rồi, Cố Tư Vũ sao có thể lại dịu dàng với cô được chứ? Anh hận cô không hết hưởng chỉ đối xử tốt với cô?

"Tỉnh rồi sao?" Anh hỏi một câu

Tạ Tranh khẽ gật đầu một cái sau đó đứng liền muốn đứng thẳng người dậy nào ngờ do cả đêm qua cô cứ ngủ mãi một tư thế ngồi bên cạnh anh mà hai chân tê cứng mất đà mà ngã xuống trực tiếp đè cả người lên anh một lần nữa

"Oái"

Cố Tư Vũ cũng nhất thời bất ngờ lại giữ chặt lấy eo cô, hai mắt giao nhau tại một điểm, Tạ Tranh lúng túng né sang chỗ khác đến cả giọng cũng đã trở nên lắp bắp không ngừng

"Tôi...tôi không cố ý!"

"Tạ Tranh, em thực sự có rất nhiều trò nha! Chiều này của em là muốn quyến rũ tôi sao?"

Quyến rũ? Tạ Tranh thảm khinh một cái, cô bất mãn phản kháng lại

"Ai quyến rũ anh? Do cả đêm tôi ngồi ngủ một kiểu chân tay tê cứng hết rồi nên mới sơ ý mà ngã lên người anh mà thôi...cũng chẳng biết do ai?" Câu cuối cô cố tình nói cho anh nghe

Cố Tư Vũ đương nhiên hiểu ra nhưng anh lại chẳng hề để tâm đến, bên môi nở nụ cười tà mị cánh tay chẳng hề buông lỏng thân thể mềm mại của cô ra một chút nào!

"Nhưng cho dù em có ý đồ đó đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng hứng thú!"

"Sao?" Tạ Tranh hình như vừa mới nghe điều gì đó rất nực cười

Không đợi cô gãy giữa Cố Tư Vũ liền buông cô ra sau đó đứng thẳng người dậy, còn chỉnh lại một chút áo quần của mình động tác cực kì ưu nhã rồi chậm rãi phun một câu

"Đối với hạng người chỉ muốn kiếm lợi từ người khác như em thì tôi không hứng thú!"

"Anh..." Tạ Tranh tức đến sôi máu

"À...Bây giờ cũng sắp đến giờ đi làm rồi, nếu em còn chậm trễ thì tôi sẽ trừ lương của em!"

Cố ác ma, Cố tự đại...Tạ Tranh tự đặt cho anh một loạt biệt danh rồi mắng chửi đủ kiểu sao lúc ấy cô lại không nhận ra cái tính xấu xa này của anh vậy? Đúng là lòng người khó đoán!

Quảng cho cô một câu anh cũng không thèm đứng ở đó nữa mà đi lên lầu tắm rửa sạch sẽ.

Hoành Lục

Ác ma thì vẫn là ác ma, Cố Tư Vũ thật là rất thích hành hạ cô, cả ngày đi làm anh căn dặn đủ điều còn sai cô đi khắp nơi, hết đặt chỗ nhà hàng ăn trưa đến pha cà phê, soạn họp đồng...Làm hết thấy mọi chuyện Tạ Tranh gần như muốn xỉu đi, cô ngồi nghỉ một chỗ rồi lấy điện thoại trong túi ra xem thì phát hiện có 3 cuộc gọi nhớ của Duật Nam Phong, không chán chừ lâu cô ấn nút gọi lại cho anh

"Nam Phong anh có chuyện gì sao?"

"Tạ Tranh...anh có chuyện muốn nói với em! Bây giờ em rảnh không đến quán cà phê Z đi, anh đợi em ở đó"

Chuyện quan trọng sao? Không lẽ là tin tức về ba mẹ cô?

Tạ Tranh nhìn vào đồng hồ, bây giờ Cố Tư Vũ đang có cuộc họp khoảng hơn 1 tiếng nữa mới xong trong thời gian này chắc cô chỉ đi một lát là về ngay mà anh cũng không biết được! nghĩ vậy Tạ Tranh liền nói qua điện thoại

"Được rồi, em đến ngay"

Cúp máy Tạ Tranh lấy túi xách bên cạnh rồi chạy ra ngoài bắt taxi đi đến chỗ hẹn.

Duật Nam Phong đã đợi sẵn ở đó vừa thấy cô đã vẫy tay lại, Tạ Tranh đi đến ngồi đối diện với anh, cô gọi đại một ly nước sau đó hỏi

"Nam Phong chuyện anh muốn nói với em là chuyện gì?"

"Tạ Tranh, anh đã tìm được chút tin tức của bác trai bác gái...hiện tại hai bác ấy vẫn sống tốt!"

Sống tốt? Ánh mắt xẹt qua tia vui mừng sau đó tiếp lời anh

"Vậy giờ ba mẹ em đang ở đâu? Em muốn đi gặp ba mẹ em!"

Nói đến đây Duật Nam Phong nhìn cô có chút chần chừ

"Nhưng hiện tại chỗ ở cả hai người đang ở rất xa..."

"Chỗ nào? Anh cứ nói đi em sẽ tìm cách để đến đó được"

Về ba mẹ Tạ Tranh anh đã điều tra ra được họ đang sống trong một khu ổ chuột nhỏ ở Thành Đô. Khi anh tìm đến đây cảnh tượng khiến người khác phải xót thương. Vì làm ăn thua lỗ phá sản dẫn đến đường cùng phải trốn nợ bỏ lại Tạ Tranh và đứa em trai Tạ Lăng Thần. Anh biết nếu như nói ra cô sẽ đi đến đó gặp ba mẹ mình nhưng điều quan trọng là anh không muốn cô nhìn thấy cảnh tượng mà anh đã từng nhìn!

Nhưng nếu không nói ra chắc chắn theo tính cách của Tạ Tranh cô sẽ tra hỏi cho bằng được! Cô có quyền biết được ba mẹ mình đang ở đâu?

Duật Nam Phong thờ dài một hơi, sắc mặt anh hơi do dự, Tạ Tranh ở phía đối diện có thể thấy được điều đó. Cô nghi hoặc nhìn anh rồi bất an nói

"Anh Nam Phong có chuyện gì sao? Anh nói cho em biết đi..."

"Không sao! Hai bác đang ở Thành Đô rất tốt, em hiện tại tốt hơn là từ từ hẩn gặp"

Tại sao? Cô không hiểu nhìn anh

"Tại sao lại từ từ gặp? Ở Thành Đô đúng không...nơi đó quả thực rất xa"

Từ đây mà muốn đi đến Thành Đô phải đi bằng tàu còn nếu đi bằng xe máy cũng mất khoảng nửa ngày đường! Thời gian lâu như vậy mà cô lại mắc phải Cổ Tư Vũ, bây giờ phải làm sao để xin anh đây?

Duật Nam Phong nhìn cô lại thấy cô có phần lo lắng cứ ngỡ cô sẽ buồn nên liền đưa tay vỗ vào bàn tay cô một cách an ủi. Tạ Tranh nhìn xuống bàn tay anh đang nắm lấy tay mình bất giác cảm thấy được an ủi. Môi miến cưỡng nở nụ cười.

"Cảm ơn anh"

"Không có gì! Em là người đặc biệt đối với anh chỉ cần em nhờ anh giúp thứ gì anh sẽ tình nguyện giúp đỡ em hết mình"

Duật Nam Phong quả đúng là rất tốt với cô, mọi thứ anh làm đều là vì cô! Nhà Duật gia chỉ có mình anh nên tình yêu thương của bản thân anh đều san bớt lại cho đứa em gái Tạ Tranh này. Dẫu sau hai bên gia đình cũng từng là tri kỉ nên anh không thể không để tâm đến.

Trong quán cà phê qua tấm kính trong suốt, có một đôi mắt như lửa tốt đang nhìn vào hai người. Chiếc xe thể thao đậu ở xa quan sát bên trong, Cổ Tư Vũ tay đang mân mê điều thuốc đang hút dở, cháy đến tàn gạt. Đóm lửa nhỏ đọng vào ngón tay anh khiến anh hơi giật mình nhìn lại thì đã không còn gì! Hậm hực, anh quăng điều thuốc đi trong miệng phả ra một luồng khói trắng xám bay mấp mò trước khuôn mặt như một con thú dữ rình mồi. Thì ra khi anh không có ở đây cô đã sau lưng lên lút gặp Duật Nam Phong? Thật sự là không quan tâm đến cảm nhận của anh sao? Là người phụ nữ của anh rồi mà vẫn còn nhớ người đàn ông khác?

Vết thương cũ cùng vết thương mới đâm thẳng vào tim anh rỉ từng giọt máu nhỏ, tâm tình rung động với cảnh tượng trước mắt mình. Giờ đây Cổ Tư Vũ chỉ muốn lao người đến lôi cô ra khỏi đây rồi chất vấn cô tại sao lại đối xử với anh như vậy? Nhưng mọi thứ đều bị anh dòn nén lại hết, anh cảm phần nhìn cô với đôi mắt rực lửa, suy cho cùng thì anh mãi mãi chẳng bằng Duật Nam Phong?

Sự bức bối trong người khiến Cổ Tư Vũ mắng một câu tay đập mạnh trên vô lăng xe một cái như trút giận

"Mẹ kiếp!"

Không thể ở đây thêm, anh phóng xe lao đi như xé toạc gió giữa trời.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tranh Tranh em thật thơm

Sau khi gặp Duật Nam Phong, Tạ Tranh chạy nhanh về lại Hoành Lục thì đã thấy buổi họp đã tan rồi, cô đột nhiên có cảm giác hơi bất an nhưng cũng cố gắng trấn tĩnh bản thân mình. Điều chỉnh lại tâm trạng một chút cô trở về lại vị trí trước phòng làm việc của anh ngồi an vị ở đó.

Cuốn tài liệu vừa mới giờ ra thì đã nghe đâu có một giọng nói kiều mị lạo quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn

"Xin cho hỏi Cô thiếu có đang ở đây không?"

Tạ Tranh ngẩng mặt lên cả cô và người đó đều có phần khá sốc há hốc miệng nhìn nhau rồi đồng thanh kêu lên một tiếng

"Tạ Tranh?"

"Ngài Tư Duệ?"

Hử? Đúng là đáng ghét sao lại gặp cô ta ở đây?

Tạ Tranh tuy lòng rất khó chịu, nhưng vẫn cố gắng làm đúng với trách nhiệm của mình hỏi cô ta

"Cô có chuyện gì cần gặp Cô thiếu sao."

"Tạ Tranh cô đừng nói với tôi cô là thư kí của anh ấy đấy nhé!"

"Phải tôi chính là thư kí riêng của anh ấy đấy! Bây giờ tôi hỏi cô có chuyện gì cần gặp anh ấy? Có hẹn trước không?"

Ngài Tư Duệ không ngờ Tạ Tranh lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, cô ta mặt hầm hực nhưng vẫn làm ra vẻ như không hiện rõ sự khinh bỉ

"Tôi có chuyện gấp cần nói với Cô thiếu...anh ấy hiện đang ở trong phải không?"

Nói rồi Ngài Tư Duệ như không thấy Tạ Tranh toan một mạch mở cửa đi vào nhưng cũng may Tạ Tranh đã chạy ra ngăn cản kịp, liền nâng giọng nói

"Nè...không hẹn trước thì không thể gặp! Mong cô về đi còn không thì nói trực tiếp với tôi tôi sẽ nói lại với anh ấy"

"Hử! Cô nghĩ mình là ai mà tôi phải nói cho cô biết? Tạ Tranh cô chỉ là một thư kí quèn thôi có biết không?"

"Ngài..."

Còn chưa nói xong, cửa phòng Cố Tư Vũ bị một lực mở ra, anh ngang nhiên đứng nhìn hai người đôi co với nhau, từ trong phòng đã nghe thấy tiếng ồn ào rồi không ngờ lại thấy một màn đấu khẩu trước mặt.

Vừa thấy Cố Tư Vũ, Ngài Tư Duệ đã trở về lại gương mặt yếu điệu, đáng vẻ như rần nước lao đến chỗ anh, tông giọng cũng đổi hẳn.

"Cô thiếu...anh còn nhớ em là ai không?"

Cố Tư Vũ nhìn Tạ Tranh thấy sắc mặt cô đang nhần nhó lại, không biết là đang khó chịu điều gì? Sau đó mới lướt mắt qua Ngài Tư Duệ, trầm thấp nói

"Cô là...?" Lục lại trong đầu Cố Tư Vũ dường như không nhớ rõ lắm!

Thấy anh chần chừ chưa nhận ra, Tạ Tranh cũng được phen mừng thầm, khẽ cười trộm! Haha...tuy anh có một trí nhớ siêu tốt nhưng không phải cái gì cũng có tùy tiện nhớ được!

Bị anh làm cho có chút lúng túng Ngài Tư Duệ liền nở nụ cười trừ nói tiếp

"Em là Ngài Tư Duệ là bạn học của Tạ Tranh!"

"À" Lúc này Cố Tư Vũ mới ngó ra

Ánh mắt lại chiếu lên gương mặt Tạ Tranh, hình như cô mới vừa cười thì phải?

Ngài Tư Duệ nghe xong liền thở phào một hơi sau đó liền nói tiếp

"Thật ra em có chuyện muốn nói với anh..."

"Cô Ngải không có hẹn lịch trước" Tạ Tranh chen vào. Cô thật sự không muốn cô ta dính vào Cố Tư Vũ tuy bây giờ cô không có tư cách này nhưng đầu sao cô ta cũng chẳng có hẹn trước! Muốn gặp là gặp sao?

Cố Tư Vũ trong lòng đang suy nghĩ về thái độ của Tạ Tranh khi nãy nên chỉ nghe loáng thoáng bên tai Ngải Tư Duệ nói qua một câu. Rồi trong nháy mắt hình ảnh cô và Duệ Nam Phong ở trong quán cà phê lại hiện ra khiến anh liền phát bực. Quay lại nhìn Ngải Tư Duệ rồi buông ra một câu

"Được"

Hả?

Cả Tạ Tranh và Ngải Tư Duệ đều ngạc nhiên nhưng Tạ Tranh là kinh ngạc trong lòng còn cô ta là bật ra thành tiếng. Anh lại đồng ý gặp cô ta?

Tạ Tranh nghe xong cũng không buồn đứng ở đó, cô hơi hậm hực ngồi lại vào bàn rồi lấy ra một tờ giấy viết viết cái gì đó!

Cố Tư Vũ không thấy được là cô đang viết gì nhưng sắc mặt có vẻ rất bất mãn! Là do anh đồng ý gặp Ngải Tư Duệ sao?

Khóe môi hơi nhếch lên sau đó liền thay đổi thái độ nói qua với Ngải Tư Duệ

"Kiểm chỗ khác rồi nói chuyện!"

Chỉ một câu đó thôi cũng đủ khiến Ngải Tư Duệ vui như mở hội, biểu cảm vui sướng hiện rõ trên gương mặt liền nhanh miệng đáp lại

"Dạ được ạ!"

Dạ được ạ? Tạ Tranh giả vờ lăm bắm trong miệng một cách khinh khi rồi nhấn mạnh cây bút xuống! Ngồi bút chì cũng bị cô dùng lực mà vỡ vụn

Cố Tư Vũ không nhanh không chậm lướt qua người Tạ Tranh rồi phóng khoáng đi cùng với Ngải Tư Duệ.

Khi bóng lưng anh đi rồi, Tạ Tranh mới cảm thấy có chút mất mát! Nhìn lại vào tờ giấy cô viết khi nãy, thật ra cô chẳng hề viết gì chỉ tiện tay vẽ vờ vài đường cho đỡ khó chịu trong người. Cô thấy được gương mặt của Ngải Tư Duệ có bao nhiêu phần kì vọng. Cô ta chắc hẳn vẫn còn thích anh! Nhưng hiện tại chuyện đó cô cũng không có quyền ngăn cấm bởi lẽ cô và anh đã hoàn toàn không liên quan đến nhau. Tuy nói là người phụ nữ của anh nhưng chỉ là một người thế nọ chứ cô không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của anh.

Nghĩ đến đây, tâm trạng liền xuống dốc không phanh. Gương mặt thanh tú ản ản sự đau đớn.

Lúc cô về lại biệt thự, trời cũng đã sập tối nhưng trong nhà lại chẳng có ai. Thím Thắm đã đi về từ sớm mà Cố Tư Vũ vẫn chưa thấy đâu?

Tạ Tranh đi lên lầu tắm rửa, cô ngâm mình vào bồn nước nóng để cảm thấy thoải mái hơn. Chẳng biết đã ngâm bao lâu chỉ khi cô thấy làn nước nguội lạnh mới chịu thay đồ ra ngoài. Cố Tư Vũ chắc có lẽ về muộn hoặc anh không về! Nên cũng không đợi chờ anh làm gì, tự xuống dưới bếp nấu một tô mì nóng hổi rồi ăn sạch sau đó yên vị lên giường ngủ một giấc.

Trong lòng tuy vẫn còn lo lắng anh đi cùng với Ngải Tư Duệ và dáng vẻ vui sướng của cô ta. Tạ Tranh lại cảm thấy bức bối, cô lắc mạnh đầu đá văng hết những suy nghĩ đó rồi nhắm mắt bắt bản thân đi ngủ.

...

Trong cơn mơ màng, Tạ Tranh nghe thấy tiếng xe anh, cả tiếng đi lên bậc thang sau đó là tiếng mở cửa phòng. Có lẽ Cố Tư Vũ về rồi! Lúc này cô cũng không muốn tỉnh dậy xem sao dù gì anh cũng đã về phòng nghỉ ngơi. Nào ngờ, qua vài giây lại thấy bên cạnh giường lún xuống một cái giống như có ai đó vừa mới nằm lên. Cánh tay từ đằng sau bắt lấy cô kéo lại vào trong lòng mình. Mùi rượu nồng nặc trực tiếp xộc lên mũi bao quanh lấy cả người Tạ Tranh! Cô mở mắt tỉnh dậy nghiêng đầu sang thấy Cố Tư Vũ đang nằm ôm cô.

Anh lại uống say?

Tạ Tranh cố gắng vùng vẫy thoát ra vòng tay anh nhưng càng bị anh siết chặt hơn, tâm tình trở nên nóng nảy

"Cố Tư Vũ anh uống say nữa à? Thả tôi ra...mau!"

"Ừm...Tranh Tranh!" Cố Tư Vũ khó chịu anh như một đứa con nít ôm lấy món đồ chơi yêu thích cứ thế chẳng để cô đi.

Tạ Tranh vừa bị ép vừa ngửi mùi rượu nhưng khoan đã...hình như trên người anh còn có mùi hương khác! Cô nhận ra mùi này vì hồi chiều cô đã từng ngửi qua rồi. Đó là mùi nước hoa của Ngải Tư Duệ!

Đáy lòng chợt dâng lên cảm giác buồn nôn cô hung hăng lườm anh một cái

"Bỏ tay ra...anh là gấu sao? Ôm tôi chặt cứng như vậy làm gì?"

"Gấu? Tranh Tranh em rất giống gấu! Haha"

Cố Tư Vũ đột nhiên bật cười, Tạ Tranh trừng mắt nhìn anh. Còn nói cô là gấu? Như vậy là không thể nào chấp nhận nổi!

Rốt cục sự kìm nén cuối cùng bị đánh tan, Tạ Tranh vung một cái thoát ra khỏi người anh rồi ngang nhiên nâng giọng nói

"Anh nói ai là gấu? Cố Tư Vũ anh thật là quá đáng"

Gương mặt đẹp trai giờ đây lại thêm phần quyến rũ, phần khuya áo được mở ra hai nút để lộ vòm ngực màu đồng nam tính. Mái tóc là loi tăng thêm độ tà mị cho khuôn mặt. Tạ Tranh thật không thể chịu nổi cái mùi này nữa rồi. Cô đi vào trong nhà tắm lấy rồi mang theo một chiếc khăn trắng đã thấm nước sau đó chậm rãi lau người cho anh. Vừa lau cô vừa mắng

"Trên người toàn mùi rượu"

"Chắc từ nay tôi phải gọi anh là Cố sâu rượu rồi."

"Cố sâu rượu...Cố sâu rượu"

Bàn tay trắng trẻo giờ lau trên gương mặt anh lại thấy môi anh mấp máy

"Tranh Tranh...đừng đi"

Lần trước cũng vậy cô, anh cũng gọi tên của cô. Không lẽ lần nào anh uống say đều gọi cô như vậy sao? Lúc này nhìn anh rất giống với Cố Tư Vũ trước đây nhưng khi tỉnh rượu anh lại biến thành một Cố ác ma.

Lau người cho anh xong, Tạ Tranh nhìn một lượt, chiếc giường của cô bị anh chiếm mất phân nửa. Cô ngủ ở đâu đây?

Đáng ghét!

Vừa mới xoay người đi cất khăn thì cánh tay bị anh kéo lại dùng lực khiến cô ngã lên giường trực tiếp bao vây lấy cô. Thân thể cao lớn của anh ôm chặt đáng người thanh mảnh, uyển chuyển. Mùi hương dịu nhẹ của cô khiến anh cảm thấy vô cùng dễ chịu cứ thế vùi đầu vào tóc cô tham lam hít lấy

"Tranh Tranh...em thật thơm a"

"Anh thích mùi hương của em"

...

Tạ Tranh ngây người bất động, Cố Tư Vũ vừa nói cái gì? Anh nói cô thơm sao?

Trái tim lại bất giác đập mạnh liên hồi, anh ép quá chặt nên cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh cũng đang đập rất nhanh. Hai gò má liền thoáng lên một mảng ửng hồng.

"Cố Tư Vũ..."

Hai gương mặt gần nhau trong gang tấc, cô dịu dàng ngắm nhìn anh đang say trong giấc ngủ. Lúc này anh rất an tĩnh, cảm giác trước kia lại tràn về. Cô cũng nằm đối diện với anh như thế này, cũng đã nói với anh những lời yêu thương. Vậy giờ đây tại sao cũng là hai con người ấy nhưng chỉ nói toàn những lời đay nghiến?

Lòng ngực nhói lên một hồi tê dại, đầu ngón tay chạm lên đôi chân mẩy của anh, cô rất thích sờ lên đó vì chân mẩy anh rất rậm còn nam tính vô cùng. Cứ thế ngón tay tinh nghịch tùy ý đùa giỡn trên gương mặt anh.

Dầu sao bây giờ anh đã ngủ không biết trời chẳng gì. Cô lớn gan một lần anh cũng không biết!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tôi có bệnh!

Ánh sáng mặt trời le lói chiếu rọi vào trong căn phòng rộng lớn, ở trên chiếc giường trắng, một nam một nữ nằm ôm nhau ngủ một cách hết sức tự nhiên, người đàn ông trầm tĩnh với nét mặt lãnh đạm an tĩnh còn người con gái đáng yêu không kém phần dịu dàng trong giấc ngủ.

Cố Tư Vũ bị thứ ánh sáng ngoài ban công chiếu vào làm cho thức giấc, anh mở mắt nhìn xung quanh. Đây hình như không phải là phòng ngủ của anh?

Chỗ cánh tay lại nặng trĩu, nghiêng đầu hướng tầm mắt nhìn, anh chợt khựng người vì gương mặt xinh đẹp của Tạ Tranh đập ngay vào mắt anh.

Hình ảnh hôm trước tỉnh dậy trên ghế sofa cô cũng đã ở bên cạnh anh như vậy? Mỗi lần anh uống say cứ thức giấc là nhìn thấy cô kể bên? Đôi mắt thâm thúy hơi nhú lại, Tạ Tranh gối đầu trên cánh tay anh ngủ ngon lành dường như không nhận ra người đàn ông bên cạnh đã căng cứng.

Hơi thở dịu nhẹ hòa cùng mùi hương ngọt ngào của cô phút chốc khiến Cố Tư Vũ hơi ngây người. Cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cõi lòng anh. Tuy rằng bây giờ anh và cô không còn như trước, nhưng anh vẫn không thể nào kiểm soát được cảm xúc của mình! Cứ thế lẳng lặng nhìn cô không rời, cũng không nỡ đánh thức cô dậy.

Càng nhìn cô, thì trong người anh càng dấy lên cảm giác khó chịu, bản năng đàn ông lại trỗi dậy, đôi môi tà mị hơi mím lại, cổ họng khô rát khi lướt mắt xuống cái cổ áo đang hở của cô. Từ góc độ này anh có thể hoàn toàn nhìn ra được bên trong lớp áo ngủ mỏng kia là đôi tuyết trắng cao ngút vô cùng quyến rũ, không nhìn được mà bàn tay giờ lên nhưng chỉ vừa tới khuya áo của cô thì bỗng nhiên cô mở mắt dậy

Điều đầu tiên Tạ Tranh thấy là tay anh đang để gần chỗ ngực cô, theo bản năng cô ngồi bật dậy lùi ra phía sau còn không quên túm lấy chiếc chăn mỏng quấn lấy người.

"Nè...Cố Tư Vũ anh đang tính làm gì vậy?"

Cố Tư Vũ ngơ ngác nhìn thân hình bao bọc như đón bánh kia mà không nhìn được cười sau đó tà mị nói

"Tôi chưa làm gì em mà em đã đề phòng cảnh giác như vậy rồi! Em đừng quên em là người của tôi...tôi muốn làm gì thì làm này"

Ách

Anh ta có phải bị điên rồi không? Tuy nói là vậy nhưng từ lúc cô ở bên cạnh anh thì anh chưa từng chạm qua cô! Không lẽ bây giờ anh muốn...

Tạ Tranh lắc đầu như máy sau đó hoảng loạn kêu lên

"Nhưng mà cũng không nên có ý đồ xấu xa lúc tôi ngủ chứ? Anh có phải có bệnh không?"

Không vội trả lời cô Cố Tư Vũ nắm lấy một đầu chăn rồi kéo mạnh xuống. Tạ Tranh hoảng hốt la lên

"Áaa"

Một giây sau thân hình cao lớn của anh đã chiếm lấy cô trong gang tấc trực tiếp bắt lấy cô giam xuống giường. Hơi thở đàn ông mạnh mẽ quấn quanh người cô một cách bá đạo

"Chắc chắc...sao em biết tôi có bệnh?"

Cái gì?

Hai mắt Tạ Tranh mở to như hòn ngọc quý, môi giật lên từng hồi rồi đầy khó hiểu nhìn anh

"Anh bị bệnh thật sao?"

Haha

Cố Tư Vũ dùng ngón tay lướt qua mũi cô một cách cứng chiều sau đó chạm khẽ qua vành tai mẫn cảm

"Bệnh của tôi là bệnh thích cưỡng chế phụ nữ!"

Những từ cuối cùng, Cố Tư Vũ cố tình nhấn mạnh khiến hai vai Tạ Tranh chợt run rẩy, đầu hơi co rút lại.

"Anh...bị cưỡng chế phụ...phụ nữ sao?"

Đáy mắt chim ưng sáng lên xuyên thấu đến tận trái tim của Tạ Tranh. Anh giả vờ suy tư sau đó mỉm cười một cách gian xảo

"Đúng vậy! Cho nên không biết khi nào tôi sẽ phát bệnh...mà phát bệnh thì nhất định phải cần phụ nữ bên cạnh! Lúc này tôi thật sự là không kìm chế được bản thân mình rồi."

Không phải chứ? Tạ Tranh khóc không ra nước mắt, cơ thể mềm mại bắt đầu co rút muốn thoát khỏi anh nhưng anh nào để cô có cơ hội, hai tay bắt lấy cổ tay cô kìm chặt trên đỉnh đầu. Rồi không nhanh không chậm đưa đôi môi của mình đến gần môi cô hơn. Tạ Tranh cứng đờ một lúc, cô không biết phải phản kháng với anh thế nào chỉ chờ đến khi môi anh chạm vào môi cô. Mọi thứ liền sụp đổ hết thảy.

"Um..ư..m"

Tạ Tranh giãy giụa mạnh mẽ, miệng lưỡi đều bị anh xâm chiếm không buông, thỏa sức mà dày xéo. Cô chỉ biết lắc đầu né tránh sau đó là bắt lực nhắm chặt mắt lại.

Cố Tư Vũ không biết đã hôn cô bao lâu chỉ đến khi tiếng chuông điện thoại từ đâu vang lên in ỏi phá tan hết thây bầu không khí ám muội lúc đó. Tạ Tranh thầm mừng trong lòng vì tưởng đầu anh sẽ buông tha cho cô! Ai ngờ anh lại chẳng hề mảy may quan tâm càng kịch liệt hôn sâu cô hơn.

Điện thoại vang lên rồi lại tắt sau đó lại vang lên. Chân mày anh hơi nhíu lại, luyến tiếc rời khỏi môi cô nhấc máy

"Có chuyện gì?"

"A...Cố thiếu là em Ngải Tư Duệ. Bây giờ anh rảnh không? Em có chuyện cần nói"

"Không rảnh!"

Tạ Tranh ở ngay đó nên nghe ra được giọng phụ nữ! Giọng nói này chỉ có thể là của Ngải Tư Duệ. Gương mặt hơi đắm lại lên quan sát biểu hiện trên gương mặt anh nhưng chỉ thấy một màu cảm xúc u ám. Anh lạnh lùng nói qua một câu mà chẳng hề để tâm đến. Ngay cả cô cũng cảm thấy có chút thương hại cho Ngải Tư Duệ

Bên kia hơi dừng lại nhưng không hề có ý bỏ cuộc liền nói tiếp

"Cố thiếu anh có thể sắp xếp thời gian một chút được không? Nể tình em là bạn học của Tạ Tranh đi có được không?"

Nhắc đến Tạ Tranh, Cố Tư Vũ liền quay sang nhìn cô lại thấy cô vội vàng cúi đầu xuống giống như vừa bị anh bắt được. Khóe môi hơi nhếch lên cười nhưng rất nhanh trở về lại đáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng.

"Thôi được. lát nữa tôi có cuộc họp, khoảng 3 giờ chiều đến Hoàn Lạc tìm tôi"

Ngải Tư Duệ vui mừng cảm ơn lia lịa, đúng là chỉ khi nhắc đến Tạ Tranh thì anh mới đồng ý gặp cô! Nghĩ thôi mà đã tức rồi.

Tạ Tranh giả vờ như không quan tâm nhưng đều bị anh phát hiện được. Anh cúp máy rồi từ tốn đi vào nhà tắm. Lúc này cô mới thở phào một hơi, tự vỗ ngực trấn an mình.

Cũng may có cuộc gọi của Ngải Tư Duệ mặc dù không tốt đẹp gì nhưng cô cũng thoát được một kiếp!

Lúc này cô nghe đâu 3 giờ chiều anh hẹn gặp mặt cô ta! Không biết là Ngải Tư Duệ định giờ trò gì? Hay là cô ta có ý đồ muốn bám víu lấy Cố Tư Vũ? Tuy 7 năm trước cô thừa biết cô ta thích anh cũng đã nhiều lần phân định ranh giới nhưng hiện tại cô vẫn không thể nào biết được liệu cô ta sẽ làm gì với anh?

Nhưng mà tại sao cô lại đi quan tâm lo lắng cho Cố Tư Vũ? Anh muốn tìm ai gặp ai thì cũng liên quan gì đến cô?

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vạt Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Quyến rũ bất thành

Trong căn phòng bar hạng VIP. Ngải Tư Duệ đã được sắp xếp chờ sẵn trong đó, hôm nay cô ta mặc một chiếc váy bó sát dáng người chữ S, chỗ ngực đầy đà lộ ra một cách thô bạo khiến ai nhìn vào đều muốn ngạt thở. Chưa kể là mùi nước hoa nồng nặc lan tỏa khắp phòng.

Cố Tư Vũ ưu nhã bước vào trong, vừa đặt chân vào cửa anh đã hơi nhíu mày vì mùi cực kì khó chịu sao đó mới dờn tầm mắt sang Ngải Tư Duệ. Bước chân phóng khoáng đi đến ngồi cách cô ta một khoảng sau đó không nhanh không chậm cất tiếng

"Cô Ngải...không biết cô còn chuyện gì cần bàn bạc? Ý của tôi hôm trước không đủ rõ ràng sao?"

Ngải Tư Duệ đương nhiên hiểu ra hàm ý của anh. Hôm đó lúc nói chuyện với anh, cô đã vô cùng chờ đợi hy vọng anh giúp cô có một chút chỗ đứng trong giới giải trí, cụ thể là vai chính trong một bộ phim của Đường Hoan. Từ sau lần gặp anh ở quầy bar Hoàn Lạc cô đã tích cực thăm dò tìm hiểu và phát hiện ra Cố Tư Vũ thiếu niên chẳng có gì năm xưa nay đã trở thành Cố thiếu chủ một khu ăn chơi giải trí của giới nhà giàu bậc nhất ở thành phố Đế đô này! Mọi thứ anh đều có tất cả, các mối quan hệ rộng rãi đến mức phát hờn. Chỉ cần một tiếng nói của anh thì chuyện gì đều có thể giải quyết hết thảy. Ai có máu mặt trong thành phố này đều phải kính nể anh 3 phần. Mà ngay cả Bạch Tử Ngôn CEO hàng đầu của tập đoàn Bạch Thị cũng là bạn thân của anh! Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến bao nhiêu người con gái khác phải quý rạ xuống chân anh cầu xin chút để mắt đến.

Ngải Tư Duệ đương nhiên sẽ tận dụng mối quen biết này dù sao trước đây cô và anh cũng có biết nhau, tuy chẳng có gì đặc biệt nhưng vẫn có thể đem ra xin giúp đỡ. Cô bước chân vào ngành giải trí đã lâu nhưng mãi chẳng hề có tí tên tuổi gì, những vai diễn toàn vai phụ cùng lắm là thứ chính mà thôi! Cho nên hiện tại khi biết được bộ phim mới của đạo diễn Đường Hoan sắp khai máy còn chưa kể ông ta lại quen biết với Cố Tư Vũ cô tin chỉ cần anh nói một câu thì vai chính lần này sẽ thuộc về cô.

Lần trước cô đã thất bại trong việc thỏa thuận với anh. Chắc có lẽ do hôm đó cô quá kín đáo lại dè dặt nên bây giờ cơ hội lần này phải tận dụng cho tốt. Dù bất cứ giá nào cũng phải khiến anh đồng ý giúp cô!

Ngài Tư Duệ mỉm cười như hoa, cô ta rót một ly rượu mạnh rồi giờ hai tay cung kính với Cố Tư Vũ

"Cố thiếu, anh đừng nóng vội...uống chút rượu rồi chúng ta bàn bạc lại có được không?"

Cố Tư Vũ chẳng buồn nhìn lấy ly rượu trong tay cô ta. Anh rất ghét những hạng phụ nữ như vậy. Chỉ ngồi cách một khoảng thôi đã khiến anh khó chịu không ngừng rồi. Bàn tay thô ráp lấy một ly rượu khác trên bàn sau đó khẽ nhấp một ngụm, động tác cực kì ưu nhã bất giác khiến Ngài Tư Duệ hơi ngây người, tuy có chút xấu hổ vì anh không nhận ly rượu của cô nhưng cũng đành uống luôn một ngụm.

"Cố thiếu! Anh xem trước đây chúng ta cũng có quen biết..."

"Quen biết?" Cố Tư Vũ nhú mày chen ngang

Ngài Tư Duệ vừa thấy sắc mặt anh liền cứng họng có chút sợ hãi sửa lại lời vừa rồi

"À...chắc anh không nhớ nhỉ, hồi đó em và Tạ Tranh từng là bạn học của nhau nên đã gặp anh và nói chuyện vài lần. Khi ấy mọi chuyện đều vô cùng tốt đẹp"

Nghe đến đây Cố Tư Vũ hơi cười nhếch mép một cái sau đó dùng ánh mắt xuyên thấu nhìn cô ta

"Ý cô là muốn nhắc lại chuyện xưa để mong tôi giúp cô?"

Ngài Tư Duệ nhận ra anh đang làm khó cô nên liền dùng đến chiêu thức cuối cùng, cả người cô ta đột nhiên lớn gan sát lại gần với anh đòi nói lớn để lộ qua lớp váy mỏng dán chặt lên cánh tay anh cạo sát, giọng cũng bắt đầu trở nên mềm như nước chảy.

"Cố thiếu, anh cũng đừng có làm khó người ta quá, chỉ cần anh đồng ý giúp em thì chuyện gì em đều có thể thỏa thuận"

Bộ dạng như rắn quấn mồi của cô ta khiến anh hơi khó chịu. Tuy đáng người cô ta rất cân xứng, lại vô cùng quyến rũ với loại chiêu thức dụ dỗ này anh đã quá quen rồi. Nên cũng chẳng hề có tí phản ứng gì, thân thể cao ráo toát ra khí chất lạnh lùng dùng ánh mắt sắc bén lướt qua một lượt cả người cô ta.

Bị anh nhìn có chút mất tự nhiên nhưng Ngài Tư Duệ đều vô cùng sung sướng bởi lẽ giờ đây Cố Tư Vũ cũng chịu để mắt đến cô! Đúng là vẫn chỉ là đàn ông sao có thể qua ải mỹ nhân?

Khỏe miệng cô ta cong lên một cách rạng rỡ, gương mặt thẹn thùng giả vờ ngượng

"Cố thiếu...anh nói xem anh muốn em làm gì thì anh mới đồng ý a?" Dùng lấy điểm mạnh của mình là bộ ngực no đầy cô tay vẫn cố gắng quyến rũ anh bằng mọi giá

Cố Tư Vũ giờ đây đột nhiên thay đổi thái độ hẳn anh vòng tay ôm lấy eo của Ngài Tư Duệ sau đó bóp chặt lại khiến cô ta rên khẽ

"Á..."

Bàn tay chẳng chút do dự lướt dọc xuống một đường, động tác nhẹ nhàng đến mức khiến tim của Ngài Tư Duệ như muốn nhảy ra, cô ta yếu điệu bật ra âm thanh thô thiển nhất có thể. Trong lòng đã sớm mờ mờ trong bụng chỉ cần Cố Tư Vũ muốn thì cô ta sẵn sàng dâng hết cho anh. Làm người của Cố thiếu đây thì con đường sau này của cô sẽ trải đầy hoa hồng rồi

Khi bàn tay của anh lướt đến gương mặt cô thì đột nhiên dùng lực bóp chặt lấy chiếc cằm nhọn, lạnh lùng nói

"Cô nghĩ cô có tư cách thỏa thuận với tôi sao? Tôi nói cho cô biết đừng có mà mơ tưởng nữa cũng đừng bao giờ nhắc đến chuyện trước đây! Vì cô không hề xứng đáng có được thứ cô muốn đâu. Cô nghĩ dùng cái thân thể bẩn thỉu này mà muốn tôi cho cô sao? Mau rút đi cho khuất mắt tôi đừng bao giờ xuất hiện nữa"

Nói xong, anh mạnh mẽ hất cả người cô ta ra một cách thô bạo sau đó đứng dậy bước ra cửa.

Ngài Tư Duệ bị một phen kinh hoàng liền tức đến đỏ mặt, cô nâng giọng phun ra một câu

"Nếu là Tạ Tranh thì anh sẽ không đối xử với tôi như vậy đúng không? Cô ta rốt cuộc có gì hơn tôi chứ?"

Nghe đến đây, Cố Tư Vũ liền khựng lại, anh chậm rãi xoay đầu nhìn cô ta

"Cô không xứng để so với cô ấy!"

Vừa quay đầu lại thì đằng sau vẫn vang lên giọng khinh bỉ của Ngài Tư Duệ

"Anh nghĩ cô ta còn trong sạch sao? Đừng quên lúc trước cô ta theo Duệ Nam Phong và bỏ rơi thê tử như thế nào!"

Bàn tay đột nhiên siết chặt lại, Cổ Tư Vũ đang kìm nén bản thân mình. Trong lòng đột nhiên dấy lên một tầng sóng. Bóng lưng anh hơi run, qua vài giây mới cất giọng lạnh nhạt

"Suy cho cùng cô vẫn là kẻ vì mục đích mà bất chấp bản thân vậy cô còn tư cách để nói đến trong sạch sao? Nực cười..."

Ngài Tư Duệ bị anh làm cho chặn họng, không nói nên lời chỉ cần rằng nghiêng lợi nhìn anh rồi đi trong sự cay đắng. Rốt cuộc cô ta cũng không thể nào lay chuyện nổi Cổ Tư Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vẫn như trước

Tạ Tranh làm việc từ sáng đến chiều, quên mất luôn cả thời gian. Sáng sớm sau khi họp xong Cổ Tư Vũ đã đi mất hút chẳng thấy bóng dáng đâu cũng không bắt cô đi theo cùng. Cô thừa biết anh có hẹn với Ngài Tư Duệ nên càng không quan tâm. Cố gắng để bản thân thôi nghĩ về chuyện đó. Nhìn lại đồng hồ đã là 7 giờ tối. Hoành Lục về đêm là náo nhiệt nhất, các tầng dưới đều đã kín chỗ, ở lại trên phòng làm việc ở đây trái ngược hẳn với không khí dưới kia. Mọi người đều đã tan làm hết. Chỉ còn mình cô vẫn còn cắm mặt vào đồng hồ tài liệu quản lý của Hoành Lục.

Lúc cô làm công việc này mới phát hiện ra, Hoành Lục trước nay đều làm ăn vô cùng lời lãi, các hạng mục giải trí đều được nâng cao, thu nhập hàng năm lên đến con số đáng ngưỡng mộ khiến cô cũng phải trầm cảm thán. Cổ Tư Vũ đã một mình làm nên Hoành Lục trang hoàng như vậy sao? Nhìn những con số trên giấy cô thật sự rất nể phục anh! Cô chỉ làm một chức thư kí quèn thôi đã bận như thế này còn anh phải lo biết bao nhiêu thứ! Nghĩ đến thôi cũng đã nhức đầu rồi huống hồ chỉ là bắt tay vào làm việc.

Bận đến tối mắt như vậy nhưng anh vẫn không quên tìm phụ nữ để giải khuây! Từ khi làm thư kí cho anh đến giờ đã có bao nhiêu cuộc gọi, bao nhiêu cô gái tìm đến đây để gặp Cổ thiếu! Số lần gọi đến cho cô nhiều vô số kể mà những lần đó cô đều đáp lại một câu "Cổ thiếu đang bận!"

Tạ Tranh thật sự chẳng hiểu nổi tại sao anh lại giao cho cô nhiệm vụ này? Chẳng phải anh có điện thoại riêng sao? Cứ phải cho số điện thoại công ty làm gì? Đúng là phiền phức!

Nhìn ngoài tấm kính trong suốt, màn đêm đã buông xuống nhường chỗ cho những ánh đèn nổi bật của thành phố hiện đại. Chiếc bụng nhỏ của Tạ Tranh đột nhiên kêu lên "ùng ục" cô còn chưa ăn gì!

Dù sao cô cũng chẳng biết Cổ Tư Vũ sẽ đi bao lâu có quay về đây hay không nên liền sắp xếp lại đồng hồ giấy trên bàn rồi cầm lấy túi xách ra về.

Vừa mới bước chân ra khỏi ghế thì đã đập ngay vào mắt cô thân hình của Cổ Tư Vũ anh chắn ngang trước mặt cô cúi đầu nhìn xuống. Tạ Tranh hơi giật mình sau đó mới kịp phản ứng

"Cổ thiếu?"

Cô còn tưởng anh không về lại Hoành Lục chứ?

"Muốn đi về sao?"

Tạ Tranh theo phản xạ gật đầu

Anh không nói gì chỉ nhàn nhã quay lưng lại đi ra hướng thang máy. Cô vẫn còn lơ ngơ đứng bất động tại chỗ cho đến khi bị anh nhắc một câu mới kịp chạy đến chỗ anh

"Không về nữa sao?"

"Ồ"

Con người anh lúc nào cũng vậy, vô cùng khó đoán Tạ Tranh đứng bên cạnh anh thôi cũng lạnh toát sống lưng. Trong thang máy kín, cô lại ngửi thấy mùi nước hoa của phụ nữ nồng nặc trên người anh. Đôi chân mày hơi nhíu lại có chút khó chịu đứng nhếch ra một chút.

Tuy Cổ Tư Vũ không nhìn cô nhưng anh vẫn cảm nhận được cô đang giữ khoảng cách với mình. Lúc này anh mới để ý tới mùi hương nồng nặc kia liền hiểu ra! Môi hơi cong lên một đường tuyệt mỹ, cố ý nói

"Ngài Tư Duệ hình như rất thân thiết với em thì phải?"

Cái gì? Cô có nghe lầm không vậy? Thân thiết?

Không khí vô cùng khó chịu nay còn thêm ngột ngạt, Tạ Tranh lạnh giọng đáp lại

"Chắc là thân..."

"Cô ấy lúc nào cũng nhắc về em...hôm nay còn tìm đến tôi để ôn lại kỉ niệm xưa cũ."

"Anh có kỉ niệm xưa cũ với cô ta sao?" Tạ Tranh bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, ánh mắt hình viên đạn nhắm vào anh

Cố Tư Vũ nghiêng đầu phát hiện ra liền nín lại ngang bản thân không bật cười, giờ giọng có chút xấu xa

"Em ghen à?"

Ách

Lúc này Tạ Tranh mới kịp nhận ra lời nói của mình. Hồi nãy do quá bất mãn chỉ theo bản tính mà phun ra một câu giờ bị anh bắt bẻ lại liền trở nên lúng túng

"Ai ghen chứ?"

Cố Tư Vũ khỏe môi không nhịn được cười, gương mặt của cô rõ ràng là đang chất vấn anh giống y như trước đây vậy! Có lần anh chơi bóng rổ ở sân trường khi vừa kết thúc trận đã có rất nhiều bạn nữ khác cầm theo một chai nước suối đưa đến cho anh, khi ấy Tạ Tranh đứng ở dưới sân cô vũ liền trừng mắt lườm anh một cái, gương mặt hiện rõ sự ghen tuông. Thấy vậy anh liền lướt qua đám nữ sinh đó đến chỗ cô rồi thản nhiên cầm chai nước trên tay cô uống sạch cũng không quên nói một câu

"Anh chỉ uống nước của em thôi!"

Giờ đây cảm giác lại ủa về, gương mặt cô khi ấy của cô vẫn không hề thay đổi.

Còn đang không biết làm sao thì chiếc bụng nhỏ của cô đột nhiên kêu lên phá tan hết thảy sự im lặng khi nãy

Tạ Tranh bây giờ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống. Sao có thể để loại âm thanh này phát ra chứ? Đột ngột liền nhìn anh lại thấy anh nhìn đang nhìn cô bất giác rụt đầu né tránh.

"Còn chưa ăn gì à?"

Anh còn hỏi? Đương nhiên là chưa rồi. Cô vì muốn quên hết suy nghĩ trong đầu mà cố gắng ăn cả một ngày chỉ ăn được bữa trưa ít cơm giờ chiếc bụng kháng nghị cô cũng không ngăn được.

"Chưa ăn"

Cửa thang máy "đỉnh" một tiếng rồi mở ra. Cố Tư Vũ đứng im lặng vài giây sau đó liền nói

"Vậy đi ăn thôi...tôi cũng chưa ăn gì!"

Anh dẫn cô đi ăn xong rồi đưa về lại căn biệt thự. Tạ Tranh tắm rửa sạch sẽ rồi vào phòng an tĩnh mà đi ngủ. Cô ngủ không sâu lắm, lâu lại giật mình chắc có lẽ sáng nay bị anh dọa nên trạng thái lúc nào cũng trong tình cảnh đề phòng.

Tỉnh dậy lần nữa, Tạ Tranh quyết định đi xuống bếp uống một ly nước song lại vô tình như thấy cửa thư phòng đang khép hờ. Đèn bên trong vẫn còn sáng Cố Tư Vũ chưa ngủ sao? Sau khi uống nước xong, tầm mắt hơi liếc qua chiếc máy pha cà phê bất giác cô hơi khựng lại.

Đi lên lại trên lầu, Tạ Tranh dừng trước cửa thư phòng sau đó khẽ gõ cửa

Cố Tư Vũ đang ngồi bấm máy tính chậm rãi nói vọng ra ngoài

"Vào đi"

Nghe xong Tạ Tranh liền nhẹ nhàng đi vào. Cố Tư Vũ mắt hơi hướng lên nhìn cô lại thấy trên tay cô đang cầm một tách cà phê còn bốc khói sau đó liền nói

"Giờ còn chưa ngủ sao?"

Tạ Tranh cầm ly cà phê để trên bàn cẩn thận sau đó mới trả lời anh

"Tính xuống bếp uống chút nước lại thấy anh vẫn còn thức làm việc nên tiện thể pha một tách cà phê!"

"Ừm..." Anh nhàn nhã gạt đầu một cái mắt vẫn dán lên màn hình máy tính

Tạ Tranh đứng một lúc, không hiểu sao lại có chút tò mò cô hơi nghiêng đầu xem thử anh đang làm gì.

Cố Tư Vũ cảm nhận được cô vẫn chưa đi nên anh dừng một chút sau đó khẽ ngẩng mặt lên nhìn cô

"Còn có chuyện gì nữa sao?"

"À không có gì...anh cứ làm việc tiếp đi"

Bị anh phát hiện Tạ Tranh liền vội vàng thu lại biểu cảm của mình rồi nhanh chóng đi ra ngoài trước khi ra khỏi phòng cô đột nhiên quay người lại nói

"Anh cũng ngủ sớm đi...trời đã khuya lắm rồi"

Để lại một câu rồi nhanh chóng chuẩn bị đi mất. Cố Tư Vũ nghe xong sắc mặt hiện lên chút ý cười. Cô là đang quan tâm anh sao?

Tưởng rằng mình sẽ tiếp tục làm việc nữa nhưng nào ngờ cô vừa đi liền gấp lại máy laptop trên bàn, cầm lấy tách cà phê cô vừa pha uống một ngụm Hương vị cà phê này vẫn như ngày nào. Cô vẫn còn nhớ đến cách pha cà phê anh thích nhất! Tâm trạng vốn căng thẳng vì công việc cũng dần trở nên thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thành Đô

Mùa đông cuối cùng cũng đã tới, dạo gần đây cô luôn dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho Cố Tư Vũ. Tính tình của anh cũng dần trở nên ôn hoà hơn, cô và anh không còn cãi vã nhiều như trước nữa.

Cũng đã đến đông rồi, tâm trạng của Tạ Tranh càng trở nên lạnh buốt. Cô không biết ba mẹ mình đang sống như thế nào ở Thành Đô. Từ khi biết từng tích của họ, cô vẫn chưa thể xin phép Cố Tư Vũ nghỉ để đến xem tình hình của họ ra sao. Cứ ngồi ngây ngốc nhìn ra phía cửa kính trong suốt.

Cố Tư Vũ tuy làm việc ở trong phòng nhưng từ khoảng cách của anh nhìn ra vẫn có thể quan sát được cô đang là gì. Tại sao nhìn vẻ mặt của cô có vẻ như đang suy tư điều gì đó?

Còn đang ngây ngốc thì chuông điện thoại bỗng reo lên. Tạ Tranh nhìn lướt qua màn hình thấy hiện lên dòng chữ "Anh Nam Phong" cô liền bắt máy

"Em nghe"

"Tạ Tranh có chuyện xảy ra rồi...Tạ Lăng Thần đã bắt xe đến Thành Đô rồi"

"Sao?" Tạ Tranh đứng bật dậy la lên một tiếng.

"Hình như em ấy tìm được địa chỉ của bác trai bác gái nên đã đến tìm họ rồi"

Tạ Tranh dường như mất hết sự bình tĩnh cô gấp gấp nói

"Nhưng tại sao nó lại biết được?"

"Anh cũng không rõ nữa!"

"Bây giờ em sẽ lập tức đi tìm nó..."

"Bây giờ em đang ở đâu anh qua đón em...dù sao cũng nên để anh đi cùng cho toàn"

"Dạ được ạ! Em đang ở Hoàn Lạc" Nói đoạn Tạ Tranh liền cúp máy sau đó nhanh chóng thu dọn đồ chạy ra ngoài.

Cố Tư Vũ bên trong nghe loáng thoáng cô đang nói chuyện với ai đó về mặt cực kì hốt hoảng nên liền đi ra xem thử nào ngờ đã thấy cô có ý định bỏ đi liền can lại

"Em tính đi đâu?"

"Cố thiếu hôm nay cho tôi xin nghỉ phép một ngày có được không? Tôi đang có chuyện rất gấp"

Chuyện gấp? Về mặt nghỉ hoặc nhìn Tạ Tranh

"Có chuyện gì?"

Tạ Tranh hiện giờ đang rất lo lắng không biết Tạ Lăng Thần sẽ như thế nào khi gặp lại ba mẹ bởi lẽ nó luôn trách tại sao họ lại bỏ rơi cô và nó để trốn đi chỗ khác. Giờ đây, điều cô không muốn nhất là để nó tự mình tìm đến Thành Đô nếu xảy ra chuyện gì thì cô thật không biết phải làm sao.

Tạ Tranh gấp gấp nói

"Khi nào xong chuyện tôi sẽ nói với anh. Bây giờ xin anh để tôi đi" Cô toan muốn lướt qua người anh thì cổ tay lại bị anh giữ chặt lại

"Tại sao không thể nói bây giờ? Có phải em đi gặp Duật Nam Phong?"

Hình ảnh ngày hôm đó liền xẹt qua khiến anh bất giác buông một câu. Tạ Tranh gần như mất hết sự kiên nhẫn, đến giờ phút này anh vẫn còn có ý nghĩ đó sao? Vung tay một cách mạnh mẽ sau đó nhìn vào mắt anh nói

"Tại sao anh cứ phải xen vào chuyện của tôi như vậy? Chẳng lẽ tôi không có quyền riêng tư sao?"

Quyền riêng tư? Thì ra chuyện của Duật Nam Phong là riêng tư của cô! Đôi mắt rực lửa đầy tức giận đâm lại nhìn cô trầm thấp nói

"Tôi không cho phép em đi đâu hết!"

"Cố Tư Vũ...anh đừng có mà quá đáng nữa có được không? Tôi xin anh làm ơn hãy để tôi đi đi"

Cố Tư Vũ vẫn lạnh lùng vờ như không nghe thấy sau đó nhấn mạnh một lần nữa

"Tôi không nhắc lại lần hai"

Sự nhún nhường cuối cùng đều bị cô gạt bỏ. Tạ Tranh liếc mắt nhìn anh một cái sau đó nâng giọng nói lớn

"Hôm nay cho dù anh có nói gì thì tôi vẫn phải đi..." Nói xong cô quay người ngang nhiên lướt qua anh

Điều này khiến Cố Tư Vũ không kiềm được mà tức giận. Lòng bàn tay nắm lại thành quyền. Cô có thể vì Duật Nam Phong mà không nghe lời anh nói sao?

Nhìn bóng lưng yếu đuối đi mất, Cố Tư Vũ trầm lặng đến mức đáng sợ. Nếu cô muốn đi được thôi anh sẽ để cô đi! Nhưng chắc chắn một điều rằng cô sẽ phải trả giá...đi lại vào trong phòng rồi đóng sầm cửa lại sau đó ấn một dây số trên điện thoại gọi đi.

Tạ Tranh vừa đi ra khỏi Hoàn Lạc đã thấy xe của Duật Nam Phong đậu ở đó cô nhanh chóng leo lên xe rồi cứ thế mà đi.

Trên tầng cao nhất của Hoàn Lạc. Gương mặt máu lạnh hiện lên đầy đáng sợ nhìn Tạ Tranh ngồi vào xe của hắn ta. Cố Tư Vũ hận đến mức chỉ muốn phi thẳng xuống đó mà kéo cô lại nhưng đã quá trễ.

Chính xác hơn cô đã mặc kệ anh thêm một lần nữa. Không hề xem anh là cái gì!

7 năm trước cũng vậy 7 năm sau cũng vậy. Cô vẫn chọn Duật Nam Phong!

Con người đen lầy cố định vào một khoảng không. Anh gần như chìm vào sâu trong nỗi tức giận tột cùng.

Suốt quãng đường đi đến Thành Đô Tạ Tranh không ngừng lo lắng liệu Tạ Lăng Thần có làm điều gì không? Dọc đường đi cô luôn cắn móng tay như một thói quen để tự trấn an bản thân mình. Duật Nam Phong đương nhiên biết được tâm trạng của cô anh khẽ nhìn cô nói

"Đừng lo...Lăng Thần chắc chắn không làm ra chuyện gì đâu"

"Em hiểu tính của nó...mấy năm nay nó luôn giận ba mẹ tại sao lại bỏ rơi hai chị em em. Nếu như gặp được họ nó sẽ không ngần ngại mà nói những điều không nên nói"

"Anh sẽ cố gắng đi thật nhanh để ngăn Lăng Thần...Tạ Tranh em đừng lo"

Đoạn đường từ đây đến Thành Đô cô chưa bao giờ cảm thấy dài như vậy tựa như đi mãi vẫn chưa đến nơi. Tâm trạng lên xuống như sóng vỗ không phút giây nào là thôi yên lòng

Cuối cùng thì sau bao nhiêu tiếng chờ đợi cũng đã đến Thành Đô. Tạ Tranh nhìn ra ngoài cửa xe thấy Duật Nam Phong đánh tay lái đi vào một con đường làng nhỏ hẹp chạy thêm một đoạn lại thấy những ngôi nhà tạm bợ dựng lên, dân sống xung quanh đây đều vô cùng ít ỏi. Tạ Tranh cứ ngỡ ngàng không nghĩ rằng ba mẹ mình lại sống ở đây. Cô cứ ngỡ họ sẽ đến một nơi nào đó tốt hơn chứ?

"Anh Nam Phong ba mẹ em sống ở đây thật sao?"

Duật Nam Phong lúc này cũng không thể giấu được nữa. Xe anh dừng lại trước một cái hẻm nhỏ mà xe hơi không thể nào vào được sau đó mới thờ dài một hơi

"Phải...Tạ Tranh hai bác ấy đang sống ở đây"

Tạ Tranh như không kìm được cảm xúc cô trân trân nhìn vào con hẻm nhỏ rồi chẳng thốt ra nổi một câu.

Cả hai bước xuống xe rồi đi bộ vào sâu bên trong. Dọc đường đi cô thấy những tiếng ồn ào cãi nhau, rồi tiếng con nít đua giỡn. Những đứa trẻ ấy quần áo mặc trên người không thể nào đáng hoàng hơn. Trong cái lạnh của thời tiết mùa đông thế này mà chúng chỉ mặc độc một lớp áo! Tạ Tranh là người đã trưởng thành trên người khác thêm một chiếc áo khoác bên ngoài mà vẫn còn cảm thấy rét buốt vậy hỏi làm sao mà chúng chịu nổi?

Đột nhiên có một sự thương xót dấy lên liền sau đó cô cởi áo khoác của mình cho chúng sau đó tiếp tục đi tiếp. Duật Nam Phong thấy vậy, anh cũng không nỡ để cô chịu lạnh nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra cho cô mặc vào. Dù sao anh cũng là đàn ông sức lực sẽ tốt hơn cô nhiều lần.

Nhìn những căn nhà sập xệ gần như không chống đỡ nổi. Sống mãi cô đã bắt đầu cay, ba mẹ cô sao có thể sống ở một nơi như thế này được cơ chứ? Họ chắc đã phải chịu khổ những gì? Đứng trước một căn nhà nhỏ cũ nát. Cô nhìn thấy Tạ Lăng Thần đã đứng ở đó, nó không bước vào trong chỉ đứng ở một chỗ.

Đến khi Tạ Tranh muốn tiến tới gọi thì đã thấy Tạ Lăng Thần gõ cửa. Bóng dáng gầy guộc của một người đàn ông liền bước ra. Lúc này cô không kìm lại được nữa, hốc mắt tràn ra những dòng lệ đau xót. Ba cô đây sao? Người ba mà cô luôn kính trọng yêu mến giờ đây trong ông đã già đi rất nhiều còn vô cùng thiếu sức.

Duật Nam Phong đứng kế bên cạnh Tạ Tranh anh dường như có thể thấy được cả người cô đang run rẩy sau đó là vẻ mặt kìm nén.

Tạ Chính Đồng vừa nhìn thấy cậu con trai của mình đã vô cùng kinh ngạc. Ông đứng ngây người chết lặng, mãi mới thấy môi mấp máy

"Tiểu Thần? Con sao lại ở đây?"

"Ba...tại sao lại như thế này? Tại sao ba mẹ lại như thế này?" Tạ Lăng Thần gần như hét lên cậu không tin vào mắt mình. Bao nhiêu năm nay cậu lên kiếm tiền còn vậy mượn nợ khắp nơi chỉ để tìm kiếm tin tức về ba mẹ của mình. Nào ngờ khi cậu biết được họ đang sống ở Thành Đô đã nhanh chóng tìm đến đây chất vấn nhưng cảnh tượng trước mắt cậu đã khiến những lời nói kia trôi lạc đi đâu mất chỉ còn lại sự bị thương, đau khổ

Bà Vũ Hà trong nhà nghe tiếng của Lăng Thần liền chạy ra ngoài. Gương mặt của bà cũng đã xanh xao cộng thêm sự xúc động khi gặp lại đứa con của mình.

"Tiểu Thần"

"Ba mẹ, hai người nói cho con biết đi tại sao hai người lại sống ở một nơi rách nát như thế này? Tại sao lại bỏ lại con và chị để đến đây?"

Tạ Chính Đồng ngậm ngùi cúi mặt, gương mặt hốc hác gầy gò ẩn lên nét xót xa. Bà Vũ Hà nước mắt đã tràn trề, chỉ biết chạy tới ôm lấy cậu mà nức nở

"Tiểu Thần mẹ xin lỗi...là ba mẹ không tốt để con phải chịu khổ như vậy. Con cứ trách ba mẹ đi..."

"Mẹ" giờ đây Tạ Lăng Thần chẳng khác gì một đứa trẻ cậu không còn cảm thấy hận ba mẹ mình nữa vì khi nhìn thấy cảnh tượng này thì sự oán trách bấy lâu nay đã tận thành mây khói.

Tạ Tranh đứng ở một góc nhỏ ở xa cũng không kìm lòng được mà bật khóc thành tiếng sau đó chạy đến chỗ ba người.

Cả ba đều thoáng lên sự bất ngờ nhất là Tạ Lăng Thần cậu nhìn Tạ Tranh rồi nói

"Chị?"

"Lăng Thần tại sao em lại tự ý một mình đến đây? Có biết chị lo lắng thế nào không hả?"

"Em xin lỗi chị...là do em quá nôn nóng muốn gặp ba mẹ"

"Tiểu Tranh...con cũng đến đây sao?"

"Ba mẹ...con đến đây để thăm hai người. Hai người có khỏe không?"

Cả hai nhìn nhau lau đi giọt nước mắt khi này

"Ba mẹ vẫn khỏe...các con sống tốt chứ?"

Tạ Lăng Thần không đợi Tạ Tranh lên tiếng liền đáp lại

"Tụi con vẫn sống tốt"

"Thế là được rồi" nói đoạn bà Vũ Hà mỉm cười hạnh phúc nhìn Tạ Tranh

"Ba mẹ...hai người trở về với tụi con đi! Đừng ở đây nữa" Tạ Tranh nước mắt nói

Vừa nghe xong cả Tạ Chính Đồng và bà Vũ Hà đều nghiêng lại sau đó mạnh mẽ nói

"Không được, ba mẹ về chỉ thêm gây rắc rối cho tụi con thôi. Các con về đi"

Sao?

Còn chưa kịp nói gì thì cánh cửa liền đóng sầm lại. Tạ Lăng Thần bên ngoài liền đập mạnh kêu lên

"Ba mẹ...mau mở cửa ra đi! Trở về với tụi con đi"

Tạ Tranh đứng im lặng trước cánh cửa đóng chặt. Cô hiểu rõ "rắc rối" mà mẹ cô nói là gì. Cô biết khoảng nợ của gia đình cô quá lớn cô không thể có được một số tiền lớn như vậy để mà giúp bà mẹ cô. Bản thân tự trách ngồi gục xuống đất ôm mặt khóc nức nở. Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thành Đô (2)

Duyệt Nam Phong không đành lòng để Tạ Tranh ngồi khóc như vậy. Anh cảm thấy vô cùng khó chịu còn đang muốn tiến lên vỗ về cô thì đã có người đi trước một bước.

Tạ Tranh gục mặt xuống đầu gối, trên vai bỗng nhiên có một thứ gì đó chạm vào, cô biết đó là Duyệt Nam Phong anh đang muốn an ủi cô nhưng cô hiện giờ không muốn để anh thấy bộ dạng đáng thương của mình như thế này.

"Anh Nam Phong để em khóc một chút có được không?"

"Tranh Tranh..."

Tạ Tranh liền nghe thấy giọng nói quen thuộc thương ngày cô hay nghe sau đó liền ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt Cố Tư Vũ như ánh sáng chiếu thẳng vào mắt cô. Màn nước mờ ảo có chút không rõ ràng nhưng cô có thể nhận ra được đó chính là anh! Như thế nào mà anh lại đến đây?

Còn chưa hết hoang mang thì Tạ Lăng Thần liền vung một cú đấm thẳng mặt vào Cố Tư Vũ rồi nói lớn

"Tại sao anh lại đến đây? Tránh xa chị tôi ra!"

Tạ Tranh lúc này mới kịp hoàn hồn cô đứng dậy ngăn cản Lăng Thần

"Chuyện giữa tôi và chị cậu không đến lượt cậu lên tiếng"

"Anh nói gì?" Tạ Lăng Thần tức giận tiến đến nắm lấy cổ áo của Cố Tư Vũ hung hăng trừng mắt nhìn anh

"Anh có tư cách gì mà lại ở đây? Lúc chị tôi đau khổ nhất anh ở đâu? Lúc chị tôi cần người ở bên cạnh nhất anh ở đâu? Khi chị ấy tuyệt vọng nhất thì anh ở đâu? Hà"

Tạ Tranh sắc mặt xanh như tàu lá chuối cô quát Lăng Thần một tiếng vội nắm lấy cánh tay cậu kéo ra

"Lăng Thần em dừng lại đi...em có biết mình đang làm gì không hả?"

"Chị hai đến giờ chị vẫn còn bệnh vực anh ta nữa sao? Lúc gia đình mình gặp khó khăn anh ta có ở bên cạnh chị không? Hay để chị chịu đau khổ một mình?"

Những tiếng gào thét của Tạ Lăng Thần như một tiếng sét dội vào tim anh tựa như một lưỡi dao sắc nhọn đâm một đường rạch ngang rí máu. Cố Tư Vũ khựng người lại, ánh mắt thâm trầm nhìn lên gương mặt trắng bệch nhợt nhạt của Tạ Tranh. Cô chịu đau khổ sao? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Lăng Thần...cậu nói vậy là có ý gì?"

Tạ Lăng Thần khẽ cười khinh một cái, tông giọng chẳng hề dễ nghe một chút nào

"Chị của tôi vì không muốn anh lo lắng hay dính vào chuyện nhà tôi nên đã chọn cách im lặng rồi xa anh. 7 năm trước chính mắt tôi nhìn thấy chị ấy đã khóc nhiều như thế nào! Anh là bạn trai của chị ấy mà chẳng hề hay biết gì, giờ đây còn hỏi nữa sao?"

Sao?

Giương mặt vốn lạnh nhạt hiện lên tầng kinh ngạc. Tạ Tranh dường như không còn chịu nổi nữa cô đẩy Tạ Lăng Thần ra sau đó nói lớn

"Em im lặng đi...mau về lại Đế đô cho chị!"

"Chị hai..." cậu mắt kiểm soát hết lên một tiếng

Lúc này Duật Nam Phong cũng không thể nào đứng im xem kịch được liền đi tới kéo Tạ Lăng Thần đi còn không quên nhìn cô nói

"Tạ Tranh...anh đưa Lăng Thần về trước hai người từ từ nói chuyện"

"Cảm ơn anh...Nam Phong!" Giọng Tạ Tranh yếu ớt gật đầu.

Tạ Lăng Thần tuy không muốn về nhưng lại bị Duật Nam Phong dùng lực kéo đi, ánh mắt vẫn còn căm phẫn nhìn Cố Tư Vũ không rời cho đến khi cửa xe đóng lại, tiếng bánh xe chuyển động rồi đi thì cả không gian vẫn là một sự im lặng.

Cố Tư Vũ đứng ở đó nhìn Tạ Tranh như đang cố gắng nghĩ ra điều gì. Khóe miệng của cô hơi nhấp nháy toan định nói nhưng rồi lại thôi. Cả khuôn mặt giờ đây chẳng còn sự tươi tắn, vui vẻ thường ngày chỉ sót lại nét bi thương đầy khó xử.

"Em giải thích cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao em lại đến đây?"

Lúc nhìn thấy cô vừa rồi đi, anh đã cố gắng không để tâm đến chỉ ngồi lặng im làm việc nhưng không ngờ, trong lòng lại trở nên vô cùng bức bối chẳng thể tập trung vào một cái gì. Kể cả khi đang họp, tâm trạng anh vẫn đang treo lơ lửng trên mây, không nghe được những đề án mà nhân viên đề ra. Cuối cùng liền lập tức rời đi phóng chiếc xe thể thao như xé toạc gió trên đường một mạch đến địa chỉ mà anh cho người theo dõi cô để xem rốt cuộc là cô có chuyện gì như thế nào.

Chạy một đoạn đường dài, anh không nghĩ rằng cô cùng Duật Nam Phong sẽ đi đến Thành Đô xa xôi này. Suốt quãng đường đi anh luôn tìm mọi trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Nhưng khi đến nơi, anh theo chân cả hai vào trong một con hẻm nhỏ rồi chợt sững người trước một màn gào hét khóc lóc của cô và Tạ Lăng Thần. Anh trơ mắt không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng khi thấy cô gục đầu xuống thì đáy lòng anh cũng theo đó mà nặng trĩu, sự tức giận chuyển hóa thành sự thương cảm. Anh muốn an ủi cô! Muốn vỗ về hỏi cô tại sao lại khóc?

Từng lời nói của Lăng Thần vẫn còn đó vẫn văng vẳng bên tai anh không yên. Anh thâm trầm quan sát gương mặt cô để đoán xem cô là đang có suy nghĩ gì.

Tạ Tranh không nói, cô vẫn chọn cách im lặng rồi lướt ngang qua người anh. Giờ đây mọi thứ đã quá rối ren với cô rồi. Cả thế giới nhỏ bé và niềm hy vọng của cô đều trở thành màu tối, ba mẹ cô đang chịu khổ vậy mà cô chẳng hề biết gì? Phận làm con cô tự trách bản thân sau đó chẳng còn tí sức lực để đối mặt thêm với anh được nữa.

Lê đôi chân đầy khó nhọc, khoảng cách của cô và anh dần được kéo dài ra. Cố Tư Vũ không ngăn cô lại, cũng không nói gì anh dường như đóng băng trước thái độ thờ ơ lạnh nhạt đó. Khi cô đã cách anh một đoạn thì mới chợt ngó người mà quay đầu lại nói lớn

"Tạ Tranh...rốt cuộc là em còn có bao nhiêu chuyện muốn giấu tôi nữa?"

"Cố Tư Vũ!" Tạ Tranh mất hết sự bình tĩnh mà cô kìm nén lại cô xoay người đối diện với anh cách một đoạn cô gào lên đầy bức tức

Anh chậm rãi đi về phía cô, sau đó nắm lấy hai bả vai đang run lẩy bẩy...chiếc áo khoác của Duật Nam Phong đưa cô đã rơi xuống đất khi cô đang cố ngang cản Tạ Lăng Thần, lúc đó cô chỉ khoác tạm vào thôi. Giờ đây cái lạnh tê dại đến trái tim nhỏ bé không ngừng bị nó làm cho đông cứng lại

"Tạ Tranh...em đừng có biến tôi thành kẻ ngốc nữa có được không? Chuyện 7 năm trước em chịu khổ một mình còn cả chuyện gia đình em không muốn tôi dính vào là như thế nào?"

Nước mắt của Tạ Tranh lại dâng lên sau đó tràn ra khỏi hốc mắt một cách mất kiểm soát. Cô mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt anh rồi khó khăn bật ra thành tiếng

"Cố Tư Vũ...anh còn muốn tôi đau khổ như thế nào nữa! Anh có biết trước đây tôi đã phải khổ sở thế nào mới buông tay anh ra được không? Anh có biết tôi đã rất sợ anh phát hiện ra chuyện nhà tôi phá sản rồi lo lắng cho tôi như thế nào không? Tôi thừa biết anh không thể giúp tôi khi ấy nhưng với bản tính của anh sẽ tìm mọi cách giúp đỡ tôi. Tôi không muốn anh vì tôi mà bỏ mặc việc khác! Tôi không muốn trở thành gánh nặng của anh...Cố Tư Vũ tôi hận anh...hận anh!"

Tạ Tranh bật khóc thành tiếng, lời nói của cô như kim châm khảm sâu vào lồng ngực buốt giá. Cố Tư Vũ giang đôi tay rộng lớn ôm trọn thân hình yếu ớt của cô vào lòng, anh đau đớn vùi mình vào mái tóc cô cảm nhận mùi hương nhẹ nhàng mà cô đem đến. Thì ra bấy lâu nay anh đã hiểu lầm cô! Anh cứ nghĩ cô bỏ rơi anh là vì Duật Nam Phong! Suốt khoảng thời gian dài anh luôn sống trong sự tức tối, oán trách nên đã quyết tâm xây dựng nên Hoàn Hỷ Lạc

như bây giờ để cho cô thấy được rồi xa anh sẽ phải hối hận như thế nào!

Từng giọt nước mắt nóng hổi trong cái lạnh gió của mùa đông thấm ướt trên vai anh. Tạ Tranh như một đứa trẻ kìm nén lâu nay mà bộc phát ra ngoài hết. Cô giận đến mức cần lên vai anh một cái thật đau thay vì giãy giụa vì cô biết sẽ không bao giờ thoát được khỏi cái ôm của anh!

Cố Tư Vũ tuy cảm thấy vai mình bị cô dùng lực mà cắn nát nhưng vẫn nhất quyết không buông, âm thanh khan khốc vang bên tai cô

"Em cứ cắn anh đi...anh là tên đáng chết, tại sao em lại không nói cho anh biết tất cả mà chịu khổ một mình. Em có biết anh đã hận em như thế nào không?"

Tạ Tranh thút thít, lắc đầu mạnh mẽ

"Tur Vũ...xin lỗi!"

Cánh tay đang ôm cô dần siết chặt lại như muốn cô hòa làm một. Trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống một bông tuyết trắng sau đó là nhiều bông tuyết khác nữa. Tạ Tranh ngẩn người ánh mắt thoáng chút kinh ngạc nhìn một màn trước mắt

"Tuyết rơi rồi..."

Phải! Là tuyết rơi, những bông tuyết trắng xóa đẹp đẽ phủ lên mái tóc đen óng mượt của cô. Cố Tư Vũ buông lỏng cô ra sau đó phui những lớp tuyết trên chiếc áo mỏng

"Tranh Tranh...sau này đừng có giấu anh bất cứ chuyện gì nữa có được không? Anh muốn được cùng em vượt qua mọi chuyện. Bây giờ tuy đã trễ không thể cứu vãn được nhưng anh nhất định sẽ bù đắp cho em sau này! Hãy tin ở anh có được không?"

Hai má Tạ Tranh do lạnh mà ửng hồng, cô là đang nghe lầm sao? Dường như cảm giác này chẳng hề chân thực một chút nào.

"Cố Tư Vũ, anh nói gì?"

"Tranh Tranh...chúng ta bắt đầu lại đi"

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thành Đô (3)

Lần này Tạ Tranh thật sự không thể giả vờ không nghe thấy được nữa, đôi mắt ngấn nước nhìn anh đầy bối rối

"Cố Tư Vũ anh nói có thật không?"

Cố Tư Vũ khẽ mỉm cười, từng hạt tuyết trắng rơi là cả làm nổi bật lên gương mặt góc cạnh tà mị điển trai đến kinh hồn, anh nắm hai tay cô xong mới khẽ nói

"Là thật...tình cảm của anh dành cho em trước nay đều chưa từng thay đổi, mọi thứ đều vẫn như trước chỉ có thêm chứ chẳng hề bớt! Tranh Tranh em là người con gái duy nhất mà Cố Tư Vũ anh yêu suốt cuộc đời này!"

Cuối cùng, Tạ Tranh vẫn không thắng nổi được trái tim và lý trí của mình vì bởi lẽ nó trước đây đều hướng về một mình anh mà thôi. Được nghe những lời đó, trái tim cô cũng vui bớt đi chút gì đó thương xót, ánh mắt thoáng chút hạnh phúc. Cô gật đầu chấp nhận mọi thứ! vì chính bản thân cô cũng không ngăn nổi mình.

Anh nhận được câu trả lời mong muốn liền nhanh chóng áp lấy bờ môi cô một cách vội vàng, bàn tay ôm trọn phần gáy giữ chặt không để cô né tránh. Tạ Tranh nhất thời bị anh làm cho گیết mình nhưng rồi cũng nhắm mắt đáp trả lại anh, sự lưu luyến nhưng nhớ bấy lâu nay đều được anh bù đắp lại, dùng hết sức mình tận lực quán lấy cô! Dưới bầu trời đầy tuyết, hai thân thể ôm chặt nhau sưởi ấm cho nhau bằng nụ hôn cháy bỏng, khung cảnh đẹp đến mức kinh động lòng người. Chẳng biết Cố Tư Vũ đã hôn cô bao lâu chỉ khi hô hấp chẳng còn dễ dàng nữa anh mới chịu buông lỏng

"Tranh Tranh...trời lạnh rồi mình về thôi!"

Tạ Tranh có hơi ngại ngừng gật đầu nhìn anh, sau đó liền lên chiếc xe thể thao anh đậu ở ngoài con hẻm nhỏ! Vừa mới lên xe đã thấy anh bật máy sưởi rồi cởi nhanh chiếc áo khoác bằng len nhập khẩu từ nước ngoài ra cho cô

"Em mặc vào đi...chắc lạnh lắm phải không?"

Tạ Tranh thấy anh cũng đang run, sắc mặt hơi nhợt nhạt liền vội lắc đầu nói

"Không cần đâu...anh cũng đang lạnh mà!"

"Anh không sao, dù gì thể lực anh cũng tốt hơn, chịu được"

Ánh mắt liền có chút cảm động nhìn anh xong cũng để mặc anh mặc áo vào cho mình, khi chiếc xe còn đang tính khởi động để chạy về lại Đé Đô thì liền lập tức đông cứng, có lẽ do tuyết rơi quá dày mà bánh xe đã bị chặn một tầng lớn tuyết, phía trước mặt đường cũng bao phủ chỉ toàn một màu trắng xóa! Tạ Tranh thấy vậy liền quay sang hỏi

"Có chuyện gì vậy!"

Gương mặt Cố Tư Vũ nhăn lại, ấn đường cũng tụ lại một điểm anh dùng gạt băng lớp tuyết trên cửa kính xe rồi quan sát tình hình

"Có lẽ do tuyết rơi quá dày mà xe tạm thời không thể di chuyển được..."

"Vậy phải làm sao đây?"

"Trên đường đến đây, anh đã quan sát hết rồi, khu này rất nhỏ hẹp nên không có khách sạn nào nếu có thì phải đi rất xa mà trời lại có trận tuyết lớn như vậy chúng ta chỉ có thể ở lại trong xe mình đêm nay thôi!"

Cái gì?

Về mặt ngập tràn lo lắng, cô theo bản năng nhìn ra cửa kính xe quan sát một lần nữa rồi mới thở dài một hơi

"Cũng là tại em..."

"Không sao! Có anh ở đây rồi em không còn lo lắng đâu"

Tuy nói như vậy nhưng nhiệt độ đang giảm xuống, cô có thể cảm nhận rõ. Ngồi được một lúc thì sắc mặt Cố Tư Vũ liền trở nên khó coi, hình như anh đang cố gắng chịu lạnh, áo khoác dày đã đưa cho cô giờ đây trên người chỉ còn độc một chiếc áo len cổ cao màu tối! Tạ Tranh không thể nào nhìn nổi nữa liền đưa lại áo cho anh sau đó nhỏ giọng nói

"Anh mặc vào đi...nếu không sẽ bị lạnh chết đó!"

Chết tiệt! Tại sao đã bật máy sưởi rồi mà vẫn còn lạnh như vậy?

Còn đang bất mãn thì trong đầu đột nhiên nảy ra một ý, Cố Tư Vũ hơi nhướn người về phía cô sau đó ngón tay ấn một nút làm cả ghế cô đang ngồi bỗng nhiên hạ thấp xuống, Tạ Tranh còn chưa kịp hết ngỡ ngàng thì đã thấy anh chồm người qua dùng lực lật cả người cô lại nằm lên người mình.

"Anh làm cái gì vậy?"

"Suýt... em không biết đây là cách tốt nhất để sưởi ấm cơ thể sao?" Nói đoạn Cố Tư Vũ mặc lại chiếc áo khoác vào người sau đó mở rộng tà áo ôm trọn cơ thể của Tạ Tranh

Gò má trở nên phồng hồng, cô không nghĩ rằng Cố Tư Vũ sẽ nghĩ ra cách này! Giờ đây cả người cô và anh đều dán chặt một chỗ, mọi chuyển động bên dưới cô đều có thể cảm nhận được, mặc dù lúc này cô còn đang cảm thấy lạnh buốt giờ trở nên nóng hừng hực, không biết là do sự tác dụng truyền nhiệt trên cơ thể của anh hay là do sự tiếp xúc da thịt nữa.

Cố Tư Vũ trầm lặng nhìn gương mặt đang xấu hổ kia mà không nhận được cười, lúc này anh còn muốn trêu chọc cô hơn, bàn tay giả vờ luồn vào trong áo cô

Tạ Tranh nhận ra ý đồ của anh, cô hốt hoảng giữ chặt tay anh lại rồi không ngại lườm anh một cái

"Anh giờ trò gì đó?"

"Hả? Anh có làm gì đâu? Tại tay anh lạnh quá...nên muốn tìm chỗ ấm áp mà ủ ấm thôi mà!" Gương mặt trở nên ngây thơ vô tội

Tạ Tranh nhìn mà tức đến không nhận được

"Nhưng cũng không được ở chỗ đó!"

Cố Tư Vũ lắc đầu mạnh mẽ anh càng quấy bên trong lớp áo cô rồi thản nhiên nói

"Chỉ có chỗ đó mới ấm áp nhất thôi"

"Cố Tư Vũ!" Tạ Tranh gần như hét lên

Lúc này anh không chọc cô nữa liền rút tay về, nhưng hình như sự tiếp xúc da thịt vừa nãy khiến vật gì đó ở bên dưới căng cứng. Cơ thể cũng dần trở

nên nóng bỏng.

Tạ Tranh ngồi lên người anh đương nhiên là cô cũng thấy có điều gì khác lạ, sắc mặt liền tái nhợt! Ách không phải chứ?

Tuy chuyện này cô không rõ vì trước đây kể cả bây giờ cô và anh đều chưa lần nào đi quá giới hạn cả! Nên trong hoàn cảnh bây giờ có phải cô nên tìm cách để né tránh không?

Cổ Tư Vũ cổ họng hơi khô rát, anh nhìn lướt trên gương mặt cô sau đó lại dừng ngay cánh môi hồng nhuận. Bất giác mắt không chế mà lại áp chặt lên.

Tạ Tranh còn đang suy nghĩ thì liền bị anh bắt gọn lại liền ú ớ trong cổ họng. Cổ Tư Vũ như cá gặp nước tham lam mút lấy hết thấy vị ngọt ngào trong miệng cô còn chưa thỏa mãn anh hung hăng trượt xuống phần cổ trắng ngần gặm nhấm.

Thần trí Tạ Tranh bị anh làm cho lơ lửng trên mây. Hai tay không biết phải làm sao chỉ chống trước ngực anh giữ vững cơ thể.

Cổ Tư Vũ quả thực là sắp bùng cháy đến nơi rồi. Bên ngoài trời đang có tuyết rơi lạnh lẽo nhưng bên trong xe lại nóng hừng hực như lửa cháy. Anh xốc chiếc áo thun của cô lên rồi cúi đầu ngậm lấy đôi gò bồng cao ngút.

Cảm giác như vậy là lần đầu tiên Tạ Tranh trải qua nên vô cùng bối rối chỉ biết cắn chặt răng ngăn cản bản thân mình bật ra âm thanh mê người.

Ngón tay của anh nhanh chóng luồn ra đằng sau chỗ nút khóa áo ngực của cô chỉ cần nhấn một cái thì lập tức giải phóng ngay sự tròn trịa căng đầy! Lúc này Tạ Tranh như sực tỉnh dậy trong cơn mê man kích thích cô đẩy anh ra rồi thờ gấp nói

"Tư Vũ...không được!"

Về mặt nhuộm màu dục vọng còn chưa kịp nguôi thì cô đã ngắt ngang. Ánh mắt thất vọng nhìn cô luyến tiếc

"Tại sao?"

Tạ Tranh né tránh cặp mắt như lửa đốt của anh, cô mấp máy môi nhẹ giọng nói

"Em...em chưa sẵn sàng. Chuyện này quá đột ngột rồi"

Cổ Tư Vũ như vừa bị dội một ca nước lạnh vào người. Anh quan sát gương mặt cô rồi im lặng không lên tiếng. Bầu không khí trong xe vẫn còn vương vấn sự nóng bỏng khi nãy giờ cộng thêm sự ngọt ngào. Tim Tạ Tranh như sắp nhảy ra ngoài, trông ngực đập liên hồi. Anh chắc không giận cô đâu đúng không?

Hai tay đặt trên vai anh hơi co lại nổi lên sự bất an. Còn tưởng anh sẽ không nói gì thì bất ngờ anh lại trầm giọng lên tiếng

"Được rồi! Em ngủ đi...sáng hôm sau chúng ta về lại Đế Đô có được không?"

Trong lòng Tạ Tranh như vừa tháo ra một tảng đá nặng cô thở phào nhẹ nhõm sau đó như chú mèo nhỏ gối đầu lên ngực anh một cách vui vẻ

"Ừm"

Tuy lần này anh tha cho cô nhưng không có nghĩa là lần sau anh còn có thể không chế được bản thân mình. Lúc nhìn dáng vẻ lo lắng bất an của cô anh mới đành chấp nhận gạt bỏ đi dục vọng đang thiếu rục trong cơ thể mình. Cẩn rằng cố gắng áp chế cơn thú tính trong người mình. Trái ngược với vẻ bình thản yên ắng của cô là sự bức bối cùng khó chịu trong người.

Tạ Tranh sớm đã mệt mỏi nên chỉ chớp mắt đã an tĩnh ngủ thiếp đi còn Cổ Tư Vũ vẫn mãi không thể chợp mắt chỉ còn biết vỗ về sau lưng cô giúp cô ngủ ngon hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đổi lại nửa cuộc đời của em

Cũng may sáng sớm tuyết đã ngừng rơi nên Cổ Tư Vũ nhanh chóng lái xe về lại Đế đô

Sau khi đưa cô về lại căn biệt thự, anh mới nghiêng đầu nhìn cô nói

"Anh đến Hoàn Lạc một lát rồi sẽ về ngay. Em hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi đi!"

"Chuyện gấp lắm sao? Không nghỉ ngơi một chút rồi hẵng đi dù sao anh cũng lái xe một đoạn đường dài rồi!"

Nhìn sắc mặt lo lắng cho anh, trong lòng như vừa có một sợi lông nhỏ vượt qua vô cùng mềm mại, khóe môi mỉm cười như nắng xuân ấm áp, bàn tay cung chiều xoa đầu cô rồi khẽ nói

"Anh không sao, sẽ về sớm thôi"

Tạ Tranh nghe vậy cũng đành gật đầu hiểu ý sau đó liền xoay người mở cửa xe nào ngờ tay vừa giờ lên nắm cửa lại bị anh kéo lại

"Đợi đã...em quên một thứ rồi"

"Hả? Thứ gì?"

Cố Tư Vũ chẳng cần để tâm đến mặt mũi của mình, cứ như đứa trẻ đòi quà chỉ tay lên má rồi nhướn mày nhìn cô.

Tạ Tranh đương nhiên hiểu rõ ý đồ của anh rồi vì trước đây mỗi lần tạm biệt nhau cô đều phải hôn lên má anh một cái thì anh mới chịu rời đi. Không ngờ đến hiện tại anh vẫn nhớ đến điều đó!

Tuy có chút xấu hổ nhưng Tạ Tranh vẫn nhướn người qua hôn nhanh lên má anh một cái rồi chuồn đi mất.

Cố Tư Vũ được cô hôn, cơ thể tuy cảm thấy một mối liên trở nên phấn chấn hẳn lên lúc đầu mấy cái đây hài lòng rồi nhún ga lao đi.

Tạ Tranh cả ngày ở nhà lại vô cùng buồn chán, cô ngủ đến tận chiều rồi cứ quanh quẩn đi lòng vòng xem có gì đặc biệt hay thú vui gì không. Nào ngờ cô lại phát hiện ra một cây đàn piano đang đứng sừng sững giữa nền nhà rộng lớn. Sau đó liền tò mò tiến tới xem thử. Tạ Tranh lúc trước cũng có học qua một khóa đánh đàn nên khi nhìn trên những dây phím đàn trắng cô liền muốn chạm vào thử để nhớ lại cảm giác khi ấy!.

Ngón tay chạm đến phím âm thanh vang lên đến đó, dần cô bị hút hồn vào bởi những nốt trầm bổng. Bàn tay như một thói quen liền đánh lên một khúc nhạc ngân. Bóng dáng thanh mảnh, kiều diễm đang ngồi chơi đàn, gương mặt thanh tú đường nét hài hòa vô cùng tự nhiên, mái tóc tùy ý buộc lỏng trông chẳng khác gì một thiên thần từ đâu rơi xuống đẹp đến kinh động lòng người.

Thật ra Tạ Tranh chỉ là nhớ đến phím đánh đến đó, bản nhạc này là bản nhạc cô học để đánh cho Cố Tư Vũ nghe khoe thành quả của mình. Nhưng lúc đó chỉ đến nửa bài là cô đã quên mất nhịp hại anh cứ thế chọc cô suốt mấy tuần liền. Giờ đây một mình ngồi ôn lại, tuy mọi thứ đã thay đổi không ít nhưng sự vững về của cô vẫn như trước, đúng y như rằng chỉ đến nửa bài là cô thật sự không còn nhớ nên đánh nốt nào nữa. Còn muốn buông tay rồi đi thì âm thanh lại một lần nữa nổi tiếp.

Tạ Tranh sững sờ lướt từ ngón tay của quen thuộc của anh lên tới gương mặt lạnh nhạt. Cố Tư Vũ về khi nào mà cô lại chẳng hề hay biết? Đã thế anh còn biết đánh đàn piano?

Đôi mắt tròn xoe mở to nhìn người đàn ông bên cạnh, ngón tay anh điêu luyện chạm qua những phím đàn như một người nghệ sĩ thật thụ phứt chốc khiến cô như bị lạc trôi theo giai điệu anh tạo nên cho đến khi nốt cuối cùng anh nhấn xuống kết thúc thì cô vẫn còn lảng lảng trong giai điệu ấy.

Cố Tư Vũ thấy cô ngây ngốc nhìn anh liền không nhịn được cười sau đó đẩy vai cô một cái

"Tranh Tranh?"

"Hả?" Tạ Tranh như một con robot bị nhấn nút liền tự giác bật ra một tiếng

"Em thơ thần đi đâu vậy? Có phải bị anh làm cho lạc mất hồn rồi không?"

"Cố Tư Vũ...anh biết đánh đàn từ bao giờ vậy? Em nhớ lúc trước anh có biết đàn piano đâu?"

Không vội trả lời cô, anh dường như rơi vào trầm mặc. Quả thực trước đây anh không biết đánh đàn nhưng khi thấy cô tập tành chăm chỉ để đàn cho anh nghe nhưng chỉ đến nửa đoạn đã quên mất hết. Khi đó anh đã rất muốn giúp cô nhưng lại chẳng thể nào làm gì được, trong lòng trở nên canh cánh từ hôm đó anh đã quyết định sẽ lên cô học đàn để hoàn thành nốt phần còn lại trong bản nhạc cô tặng anh!

Đôi môi tà mị không nhanh không chậm bật ra từng chữ

"Là lúc em bỏ quên nửa bài em tặng anh...cho nên anh đã đi học đàn chủ yếu là để hoàn thành nốt bài hát của chúng ta"

Sao? Anh học đàn là vì cô à?

Về mặt cứng đờ như tượng, dường như có rất nhiều loại cảm xúc trộn lẫn vào nhau khiến cô trở nên xúc động đến nghẹn ngào. Thì ra lúc này khi cô chỉ đàn dở dang anh đã kịp thay cô hoàn thành nốt mọi thứ khiến nó trở thành một bản nhạc hoàn mỹ có một không hai trên đời này!

"Tư Vũ"

Cô gần như sắp khóc đến nơi cũng may anh đã kịp vỗ về an ủi sau lưng cô

"Không cần quá xúc động vậy đâu...anh biết anh rất tốt rồi"

"Đáng ghét!" Tưởng rằng anh không còn chọc ghẹo cô ai ngờ bản tính ấy vẫn mãi không bỏ được.

"Phải rồi Tranh Tranh...anh có chuyện muốn nói với em"

"Sao?"

"Chuyện về hai bác anh muốn được giúp đỡ"

Vừa nhắc đến ba mẹ cô nét mặt liền thay đổi hẳn lộ rõ nét buồn bã

"Không cần đâu...anh đã giúp em trả món nợ cho Lăng Thần rồi bây giờ em không thể để anh trở luôn phần nợ của ba mẹ em được! Em nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền trả cho ba mẹ em...anh đừng lo"

Cố Tư Vũ hiểu rõ tính tình của cô, anh nắm lấy bả vai của cô giữ chặt để cô nhìn vào mắt anh sau đó nói

"Hiện tại bây giờ em là người của em rồi...Cố Tư Vũ anh sẽ không để em phải buồn phiền về bất cứ chuyện gì nữa em hiểu không? "

"Nhưng mà đây là chuyện khác nó..."

"Không sao cả...không lẽ em không muốn ba mẹ mình trở về bên cạnh em và Lăng Thần sớm hơn sao?"

Phải chỉ khi nào món nợ gia đình trả hết thì khi đó ba mẹ cô mới yên lòng mà đồng ý quay về bên cạnh cô. Nhưng chuyện này quả thực là đối với cô rất quan trọng. Trong đầu này sinh ra hai luồng suy nghĩ trái chiều nhau cứ thế đấu tranh không ngừng. Cố Tư Vũ anh rất nhạy bén có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô liền tiếp lời

"Nếu em cảm thấy làm như vậy rất khó xử thì như vậy đi anh trả thay cho gia đình em thay vào đó em phải đổi lại một thứ!"

Sao? Ánh mắt nghi hoặc không hiểu nhìn anh

"Anh muốn thứ gì?"

Đôi mắt như tia laser bắt đầu nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Tạ Tranh thấy vậy liền bắt đầu cảnh giác cô co người lại bắt đầu theo bản năng che chắn trước ngực, run rẩy nói

"Anh đang nhìn cái gì đó? Không phải thứ anh muốn là...là..."

Những từ phía sau cô thực không dám nghĩ đến còn đang hoảng loạn thì Cố Tư Vũ lại bật cười ha hả sau đó nắm lấy hai tay cô để xuống

"Em nghĩ cái gì vậy? Thứ anh muốn chỉ có một mà thôi đó chính là nửa đời sau này của em sẽ thuộc về anh mãi mãi."

Trái tim Tạ Tranh hình như vừa lỡ một nhịp cô không nghĩ rằng Cố Tư Vũ lại trao đổi điều kiện như vậy rõ ràng là anh cố ý! Mặt đã ửng hồng đầy xấu hổ sau đó liền bị anh ôm chặt vào trong lòng mình

"Tranh Tranh chỉ cần có em thì cho dù bất cứ anh đánh đổi thứ gì anh đều chấp nhận hết"

"Có thật không?"

"Thật!"

Khóe môi Tạ Tranh khẽ cong lên cười rạng rỡ. Giờ phút này đây là lúc cô cảm thấy bản thân mình được anh yêu bao nhiêu. Tình cảm anh dành cho cô nhiều như thế nào. Những đau đớn trước đây có thể không trải qua một cách oan uổng, bởi lẽ nó đã giúp cô mạnh mẽ hơn để đối diện với hạnh phúc sau này. Tuy rằng không biết tương lai giữa anh và cô ra sao nhưng hiện tại chỉ cần như vậy thôi là quá đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Người mới

Cuối năm Hoàn Hạc bước vào thời kì huy hoàng nhất, các tụ điểm vui chơi đều đông kín người từ casino, sân golf, quầy bar...còn chưa nói đến các bàn họp đồng họp tác từ đối tác nước ngoài. Cố Tư Vũ gần như là bận tới mất, mà ngay cả cô cũng chẳng thể nào rảnh rỗi nổi.

Cả ngày ở công ty cùng anh, tuy nói là thư kia riêng nhưng anh vẫn không thể giấu được sự quan tâm chỉ mình cô có được, lâu dần các nhân viên trong Hoàn Lạc đều bắt đầu bàn tán. Có lần Tạ Tranh đi vệ sinh, bên ngoài có ba nhân viên nữ khác đang đứng tám chuyện với nhau. Nhà vệ sinh âm thanh vang rất to và rõ nên cô nghe được bên ngoài họ đang nói gì chủ yếu là đối xử đặc biệt của Cố Tư Vũ.

"Cô có cảm thấy Cố thiếu rất quan tâm Tạ Tranh không?"

"Còn phải hỏi, có lần tôi nhờ cô ấy photo giùm mấy bản cáo máy vậy mà Cố thiếu gọi cô ta đi đường như chẳng không muốn cô ta làm những công việc đó"

"Phải thôi...các cô thử nghĩ xem Tạ Tranh nhan sắc như thế nào. Trong cả Hoàn Lạc này cũng chưa chắc có ai ngang bằng được! Mà xưa nay Cố thiếu là người rất thích cây thom, hoa đẹp muốn người nào thì người đó sẽ đi theo. Tôi thấy họ chắc chắn là có quan hệ gì không bình thường với nhau!"

"Đừng vậy! Nói về nhan sắc thì Tạ Tranh cô ta quả là không thử đùa được...nhưng vẫn còn một người có thể ngang bằng với cô ta! Hai cô quên mất Lạc Vũ Đình rồi à?"

"Tôi quên mất còn Lạc tiểu thư..."

Tạ Tranh ngồi trong không thể nào nghe nổi nữa cô từ tốn bước ra, vừa thấy cô cả ba người như bị xị keo cứng ngắt, sắc mặt vô cùng bất ngờ xen lẫn chút chột dạ

"Tạ Tranh...cô ở trong đó sao?"

"Ừm..." Tạ Tranh không hề có phản ứng gay gắt chỉ nhàn nhã rửa tay. Thái độ như vậy càng khiến cả ba người cả hơn cô. Cô ta đã nghe hết rồi sao? Hay là chưa nghe? Biểu hiện như vậy là nghe rồi hay chưa?

Dường như cả người có cùng một suy nghĩ nhưng rồi cũng tìm cách chuồn đi mất

"Chúng tôi phải làm việc rồi..."

Tạ Tranh nhìn bộ dạng xanh mặt của họ mà lắc đầu mấy cái. Cô đứng trước tấm gương lớn, khuôn mặt hiện lên nét phức tạp. Những lời vừa rồi cô đều nghe hết thấy chỉ là không muốn gây thêm phiền phức với họ mà thôi! Cô cũng thừa biết bản thân được Cố Tư Vũ cưng chiều như thế nào nên cũng chẳng thể trách. Nhiều khi ngay chính bản thân cô cũng vô cùng khó xử.

Từng lời khi nãy chạy ngang qua đầu cô rồi chợt dừng lại tại cái tên Lạc Vũ Đình? Tại sao cái tên này cô chưa từng nghe đến mà cũng chưa từng nghe anh nhắc về cô ấy? Theo như trình tự nói chuyện về vấn đề thân thiết và đối đãi đặc biệt thì chắc hẳn Lạc Vũ Đình phải có mối quan hệ với Cố Tư Vũ chẳng?

Mà thôi! Tạ Tranh cũng không muốn suy nghĩ xa xôi. Trong khoảng thời gian không có cô thì với bản tính thích treu hoa ghẹo nguyệt chẳng chịu cô đơn kia thì anh tìm người phụ nữ khác cũng dễ hiểu thôi!

Gạt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu Tạ Tranh trở về trạng thái bình thường rồi quay trở lại làm việc.

Đến giữa trưa mọi người bắt đầu hẹn nhau đi ăn cùng. Tạ Tranh đang uể oải duỗi tay sau một lúc bấm máy tính thì phía trước có người gọi cô

"Tạ Tranh...cô có muốn đi ăn cùng chúng tôi không?"

Đường Đường vẻ mặt hớn hở rủ cô đi ăn. Xung quanh mọi người đều đã chuẩn bị dường như đợi xem cô có đi không!

Tạ Tranh mỉm cười thân thiện sau đó gấp lại chiếc laptop trên bàn rồi cầm túi xách đứng dậy.

"Đương nhiên là có rồi...chúng ta đi thôi"

Mọi người nghe xong liền vui vẻ ra ngoài. Bước chân Tạ Tranh vừa dừng ở cửa thang máy. Thì đằng sau đã có âm thanh ma mị vang lên kéo giật cô lại

"Tạ Tranh cô muốn đi đâu?"

Quay đầu lại cô nhú mày nhìn Cố Tư Vũ sau đó nói

"Tôi đi ăn cùng mọi người..."

"Không phải là cô đặt lịch ăn trưa cùng tôi rồi sao? Còn ra ngoài ăn?"

Cái gì? Cả một đám người đưa mắt nhìn nhau. Cửa thang máy vẫn chờ đợi Tạ Tranh. Cô bắt đầu nhăn nhó! Anh lại bắt đầu nữa rồi. Cứ như vậy thì mọi người không nghỉ ngơi mới lạ đó.

Tạ Tranh nháy mắt, che miệng lại ra hiệu với anh với câu nói thầm.

"Em đi một chút rồi về ăn với anh sau?"

Cố Tư Vũ mặt lạnh như băng khi thấy cô cứ cố gắng nói với mình anh cũng chẳng để tâm đến chỉ một mực lạnh nhạt nhấn mạnh

"Ồ lại đây, tôi còn chút chuyện muốn giao cho cô"

Lần này Tạ Tranh thực sự phải chịu thua! Anh không hề biết gì cả...quay lại đối mặt với mọi người. Trong một giây nào đó ánh mắt cô vừa thấy mọi người thì thầm với nhau nhưng vừa thấy cô quay đầu lại đã trở về gương mặt bình thường.

"Xin lỗi mọi người, hôm khác sẽ đi ăn với mọi người sau"

"Không sao đâu Tạ Tranh...cô cứ ở lại với Cố thiếu đi, chúng tôi đi trước đây" Đường Đường cười gượng gạo mau chóng nhấn đóng cửa

Khi cửa thang máy đóng chặt lại, Tạ Tranh liền thay đổi sắc mặt từ khó xử sang bất mãn xoay người lườm anh một cái

"Cố Tư Vũ! Anh là đang kiểm chuyện phải không?"

Giờ đây vẻ mặt anh không còn lạnh nhạt nữa thay vào đó là ầm áp, pha chút bồn chồn kéo tay cô lại về phía mình.

"Tranh Tranh, anh có kiểm chuyện gì đâu? Không phải ngày nào em cũng đi ăn trưa với anh sao? Nhà hàng cũng đã đặt rồi em còn hẹn người khác? Có phải không xem anh ra gì rồi không?"

"Em không có...nhưng mà lâu lâu cũng phải để em hòa hợp với mọi người nữa chứ? Dù sao cũng làm việc cùng nhau thiện cảm cần phải có!"

Cố Tư Vũ như chú thỏ nhỏ lắc đầu, sau đó tay đang đặt trên eo cô đột nhiên gia tăng sức lực.

"Em muốn có thiện cảm với mọi người mà không muốn có tình cảm với anh sao? Em đừng quên anh là Cố thiếu là chủ của Hoàn Lạc này! Ai dám bắt nạt em?"

"Cố Tư Vũ, anh có phải nên biết công tư phân rồi chứ? Sao có thể gộp hai chuyện đó lại với nhau được? Và lại cho dù anh là Cố thiếu có chống lưng cho em thì cũng không thể ngăn những lời bàn tán cùng con mắt dị nghị của người khác"

Cố Tư Vũ nhấn mày nhìn cô, anh đột nhiên buông cô ra sau đó đứng khoanh tay một chỗ quan sát trầm tư chẳng nói gì! Tạ Tranh hơi khó hiểu trước hành động này của anh sau đó liền chột nghĩ ra. Anh đang giận cô à?

Lúc này Tạ Tranh mới phát giác, biểu cảm khó ở đó chắc chắn là giận cô rồi. Lần nào anh giận cô cô đều phải đi năn nỉ đủ kiểu còn bày nhiều trò. Có lần ở trường một bạn nam sinh khóa dưới thích cô liền tặng cho cô một bức thư khi ấy cô làm sao biết được đó là thư tình? Chỉ đơn giản nghĩ rằng là thư hâm mộ này kia rồi tiện tay nhét vào trong sách.

Lúc anh mượn cuốn sách ấy rồi phát hiện ra, cô mới ngớ người hiểu ra mọi chuyện nhưng anh đã không thèm nói chuyện với cô nữa rồi. Phải mất một ngày trời dỗ dành đi kè kè bên cạnh anh giải thích mọi chuyện khi đó anh mới chịu để ý đến cô.

Thái độ ấy lại một lần nữa hiện rõ lên y như 7 năm trước! Tạ Tranh thậm chí hít một hơi sau đó tiến gần đến chỗ anh lay lay cánh tay

"Anh giận rồi à?"

Không trả lời cô anh chỉ nhìn một lượt rồi muốn đi vào phòng làm việc. Tạ Tranh cuống quýt ngăn cản kéo cánh tay anh lại

"Thôi được rồi...là em không nghĩ đến anh! Bây giờ mình đi ăn được chưa? Em đói lắm rồi...mau đi thôi"

Đôi môi mòng của Cố Tư Vũ giờ mới chịu co giãn. Anh nhìn về mặt nũng nịu của cô bất giác lên cười. Sau đó thuận tay giữ chặt eo cô một lần nữa kéo dính chặt với người anh không chút khe hở.

"Nhưng mà trước tiên em phải chịu phạt cái đã..."

"Ừm...ừm" Tạ Tranh còn chưa kịp phản ứng đã bị anh cưỡng hôn.

Cơ thể hơi đẩy ra nhưng rồi lại nhắm mắt đáp lại anh. Dường như anh hôn rất dịu dàng, như con chuồn chuồn đập nước. Hai tay chỉ vừa nắm chặt lại đột nhiên có một tiếng động phát ra giống y như tiếng rơi đồ.

Tạ Tranh theo phản xạ đẩy Cố Tư Vũ ra xa sau đó quay lại hướng âm thanh truyền đến. Cô trở mắt nhìn Đường Đường đang cúi người nhặt chiếc túi lên

"Haha...thật ngại quá, tôi để quên đồ...tôi không thấy gì hết. Cố thiếu tôi xin phép đi trước đây!"

Chưa đầy 5 giây đã thấy bóng dáng chạy chối chết của Đường Đường tựa như vừa mới gặp quỷ. Tạ Tranh xấu hổ ôm mặt lại rồi chán nản nhìn anh lần này có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi!

"Anh tin cô ấy nói không thấy gì không?"

Đáp lại cô chỉ là một cái nhún vai tự nhiên!

Cảm giác y như vừa mới bị bắt quả tang, trái ngược với vẻ lúng túng của cô vẫn là bộ dạng thản nhiên điềm tĩnh như chưa từng có gì xảy ra của Cố Tư Vũ càng làm cô tức chết hơn. Cũng đúng anh thì có gì phải lo lắng bởi lẽ anh là Cố thiếu! Chẳng ai dám nói gì anh còn cô phải sống trong sự bàn tán và ánh mắt dị nghị của mọi người trong Hoàn Lạc kia kia!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cưng Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Người mới (2)

Trong nhà hàng, trong lúc đang ngồi ăn thì điện thoại của Cố Tư Vũ chợt rung lên, Tạ Tranh nhìn qua trên màn hình lại thấy một dòng số lạ. Cố Tư Vũ lại chẳng hề có phản ứng như nghe thấy chỉ lạnh lùng cúp mặt điện thoại xuống.

Chắc là người nào đó mà anh không muốn nghe! Nhưng hình như người đó vẫn chưa dừng lại ở đó. Lần này là một dãy tin nhắn liên hồi.

Tạ Tranh bất giác mở lời một tiếng

"Sao anh không trả lời? Lỡ như có chuyện gì quan trọng thì sao?"

"Phiền phức!" Cố Tư Vũ lãnh đạm nói một câu rồi tiếp tục ăn như chưa hề có chuyện gì.

Kết thúc buổi ăn trưa, Tạ Tranh quay lại làm việc, từ lúc cô trở lại vào bàn đã cảm nhận được không khí không được bình thường ở đây. Lúc này đại não mới kịp nhớ ra việc hồi trưa một màn khóa môi bị bắt tang của anh!

Thờ dài ngao ngán, Tạ Tranh cố gắng tập trung vào công việc lảng tránh đi sự chú tâm của mọi người. Giờ chắc hẳn ai cũng đã biết chuyện rồi nhỉ?

Đường Đường giả vờ đưa tài liệu cho cô nhờ vả sau đó tò mò hỏi một câu đầy trêu chọc

"Tạ Tranh cô và Cố thiếu bắt đầu từ khi nào vậy?"

Ách...đến lúc rồi ư?

Tạ Tranh nhún vai nhìn Đường Đường thờ ra một câu

"Không như cô nghĩ đâu..."

"Ây da Tạ Tranh cô đừng có giấu nữa tôi thấy hết rồi. Hai người hôn nhau trong phòng làm việc nha! Hèn gì Cố thiếu lại quan tâm cô như vậy...thật sự là rất may mắn aaa...người của Cố thiếu rất nhiều nhưng không phải ai cũng được như cô. Điển hình là Lạc Vũ Đình!" Đường Đường nói chuyện quá trớn liền phun ra một câu bất chợt

Ngón tay lướt trên bàn phím chợt dừng lại. Cái tên này lại được nhắc đến?

"Lạc Vũ Đình? Cô ấy là ai?"

Đường Đường tặc lưỡi một cái sau đó lại lắc đầu cười trừ rồi chuồn đi mất

"Không có gì...thôi cô cứ làm việc tiếp đi!"

Tạ Tranh khó hiểu không biết xảy ra chuyện gì? Lạc Vũ Đình? Miệng thầm lẩm bẩm nói

"Cô ấy rốt cuộc là như thế nào?"

Tạ Tranh tan làm sớm hơn anh. Cô muốn đợi anh về chung nhưng anh lại bảo cô về nhà đợi. Cũng không thể nào làm trái được vì anh chắc vẫn còn chưa làm xong việc.

Cố Tư Vũ sắp xếp lái xe riêng chờ Tạ Tranh về. Đến gần 9h mới thấy bóng dáng của Cố Tư Vũ ở cửa. Anh ưỡn oải bước vào lại nhìn dáng người Tạ Tranh đang thư thả ngồi xem tivi ăn trái cây. Môi liền cong lên cười, thay dép đi đến chỗ cô

"Đang xem cái gì đó?"

"Chỉ là mấy kênh giải trí thôi" Tạ Tranh miệng vẫn nhai miếng táo tiện thể đáp lại anh một câu.

Cố Tư Vũ ngồi xuống bên cạnh cô, gương mặt hơi hướng về phía cô một chút sau đó tự nhiên há miệng

"Anh muốn ăn táo!"

Tạ Tranh bất ngờ trước hành động của Cố Tư Vũ! Đường đường là một Cố thiếu ông chủ giàu có bậc nhất Đế Đô nay lại như một đứa trẻ con đòi cô cho ăn. Thầm cười một cái sau đó mới ghim một miếng táo bỏ miệng anh rồi nói một tiếng

"Trẻ con!"

Tuy bị cô nói vậy nhưng Cố Tư Vũ lại chẳng hề giận anh ăn miếng táo ngọt lịm trong miệng rồi cười một cách mãn nguyện.

Điện thoại trong túi quần anh chợt reo lên, Cố Tư Vũ không nhanh không chậm lấy ra xem từ vẻ mặt vui vẻ đột nhiên hơi cứng nhắc lại, anh chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài bắt máy.

Tạ Tranh đang ngồi xem tivi cũng bất giác tò mò cố gắng lắng nghe

"Có chuyện gì?"

"Anh Tư Vũ...sao bây giờ anh mới chịu nghe máy của em?" Giọng phụ nữ nghe có vẻ gấp gáp

"Anh rất bận"

"Em sắp về nước rồi...Bác Cố nói em sẽ về Hoành Lục làm việc."

Cố Tư Vũ nghe xong sắc mặt vẫn không hề thay đổi, dường như anh đang suy nghĩ gì đó chỉ đơn giản "Ừm" một tiếng

Tạ Tranh ngồi ở trong đây nghe loáng thoáng anh trả lời sau đó liền thấy anh nhanh chóng cúp máy, cô vội quay lại trạng thái bình thản tiếp tục nhìn lên màn hình tivi.

"Ai gọi vậy?"

"Người quen thôi...không quan trọng!"

"Ồ"

"Anh lên tắm rửa trước đây!"

Nói rồi Cố Tư Vũ chậm rãi lên lầu, lúc này Tạ Tranh mới thở ra một hơi. Sắc mặt anh từ lúc nghe cuộc gọi đó xong liền trở nên trầm xuống. Người quen sao?

Màn đêm buông xuống, Tạ Tranh nằm yên lặng trên giường an tĩnh đi ngủ. Lúc cô lên giường rồi thì vẫn thấy Cố Tư Vũ ở trong thư phòng cũng không muốn làm phiền anh làm việc chỉ đơn giản về phòng mình ngủ một giấc.

Hơi thở nhịp nhàng đều đặn của Tạ Tranh, ánh đèn ngủ le lói chiếu lên một góc mặt xinh đẹp. Cố Tư Vũ không hiểu sao lại vào đây, anh chậm rãi nằm bên cạnh cô rồi ngang nhiên ôm cô vào trong lòng mình để thỏa sức ngắm nhìn. Tạ Tranh đang ngủ nhưng vẫn có thể mơ màng cảm giác có một lực đạo nhẹ đặt lên bụng cô.

Do quá mệt mỏi, mí mắt dường như chẳng nhắc lên nổi, mặc kệ luôn việc ấy. Dần cô lại cảm thấy bàn tay của anh di chuyển lên phía trên luôn hằn vào trong áo ngủ của cô, tùy ý xoa nắn bắt giác cơ thể khó chịu mà nhếch người

"Ừm..."

Cố Tư Vũ dường như chẳng hề có ý định dừng lại anh mạnh bạo, bá đạo hơn bàn tay cứ thế du ngoạn trên khắp cơ thể cô không sót một chỗ, nhiệt độ trong người như một lò sưởi nóng hừng hực. Cô hòng giờ có chút khô khản. Nhìn vào người con gái trong lòng mình. Cô yêu kiều như một đóa hoa anh túc, mềm mại như sóng nước khiến anh không kìm chế được mà nảy sinh bản tính đàn ông. Dưới lớp quần thun vật kia đã thức giận từ sớm. Anh thầm nắn một tiếng, chỉ có xúc giác da thịt với cô một chút là máu huyết trong người đã sôi sục hết lên.

Chỉ riêng có mình cô là khiến anh nảy sinh cảm giác này! Nhiều năm qua anh đã thử đủ mọi cách tìm đến những người phụ nữ khác để lấp đi khoảng trống đơn độc nhưng tất thấy mọi thứ đều vô nghĩa. Anh chỉ cảm thấy khinh bạc mà chẳng hề thấy hứng thú cùng lắm là tìm một người có hình dáng giống cô, ví dụ như đôi mắt, chiếc mũi, cái miệng nhưng cho dù có giống đến đâu đi chăng nữa thì mãi vẫn không phải là cô!

Cả người căng cứng, nóng như lửa đốt, sau đó lại tìm đến môi cô đập tắt.

"Tư Vũ...đừng!"

"Tranh Tranh"

"Em mệt lắm...để em ngủ đi cứ được không?" Trong cơn mơ màng Tạ Tranh thì thầm nói

Cố Tư Vũ bất giác cứng họng, lại bị cô cấm dục! Có phải là cô muốn bức chết anh không?.

Thở dài một cách nặng nhọc, anh trầm lặng vào nhà tắm xối nước lạnh vào người để hạ hỏa sau đó mới có thể nằm bên cạnh ôm cô ngủ. Vì chỉ có như vậy anh mới kìm nén lại bản thân! Nhất định sẽ có một ngày cô sẽ mãi mãi thuộc về anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Người mới (3)

Đường Đường hót ha hót hải chạy lên từ tầng dưới, cô đi đến tìm Tạ Tranh sau đó kêu lên

"Không xong rồi Tạ Tranh bên dưới phòng bar VIP có một vị khách đang chửi bới nhân viên của chúng ta. Ông ấy còn đòi gặp Cố thiếu. Bây giờ phải làm sao đây?"

Tạ Tranh dừng lại động tác xem màn hình cô đứng bật dậy hỏi

"Chuyện là thế nào?"

"Nghe nói...nhân viên phục vụ không may làm đổ rượu lên người của vị khách đó nên mới xảy ra chuyện."

Đáng ghét thật! Hiện tại bây giờ Cố Tư Vũ đang có cuộc họp, cô không thể nào quấy rầy anh được nên chỉ chần chờ một lúc mới đi cùng Đường Đường xuống bên dưới phòng VIP đó để xem xử lý tình hình.

Phòng VIP đó quả thật rất ồn ào, cửa phòng mở toang, nhân viên cùng quản lý đều có mặt ở đó, họ đều cúi đầu cố gắng giảng hòa nhưng dường như ông ta không hề có ý dừng lưng lại! Tạ Tranh bước vào bên trong, cô nhìn quanh một lượt trên bàn có vệt nước màu đỏ thẫm vẫn còn ở trên đó, trái cây trên đĩa đã bị rơi tứ tung hình như là bị ném đi!.

Cô bình tĩnh nở nụ cười hiền hòa đi đến

"Thật ngại quá...cho hỏi ông đây là đang có vấn đề gì vậy ạ?"

Nhìn từ trên xuống dưới, ông ta mặc một bộ vest rất đắt tiền đáng vẻ cũng thể hiện rõ chắc là người có máu mặt vừa nhìn thấy Tạ Tranh thái độ liền hung hăng lên hẳn.

"Cô là quản lý ở đây phải không? Người tôi muốn gặp là Cố thiếu! Mau gọi anh ta đến đây. Nhân viên phục vụ ở cái Hoàn Hạc này làm việc như vậy đó hả? Có biết bộ đồ tôi đang mặc đắt tiền như thế nào không?"

"Cố thiếu hiện giờ đang bận tôi là thư ký của anh ấy nên có chuyện gì ông cứ nói để tôi xử lý cho ạ...chính là người nhân viên này làm đổ rượu đúng không?" Tạ Tranh nhìn qua hướng tay trái thấy một cô gái đang co rúm người lại, gương mặt hiện lên tầng sợ hãi không dám lên tiếng.

Ông ta tức giận nhìn Tạ Tranh quát tháo.

"Chính là cô ta! Đã làm đổ rượu lên người tôi...bây giờ các người giải quyết sao đây? Mau lập tức đuổi việc ả"

Con mắt tinh tường của Tạ Tranh nhìn cô gái phục vụ ấy, chắc chỉ mới 18 tuổi mà thôi. Trên cổ tay của cô còn có một vết hằn đỏ hình như là bị ai đó dùng lực nắm chặt vào. Gương mặt trắng bệch không còn giọt máu. Tổng thể trông đáng thương vô cùng. Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó rồi!

"Xin lỗi ông...tôi không có quyền đuổi cô ấy vì chúng tôi chưa điều tra rõ sự việc là như thế nào?"

Người quản lý cùng Đường Đường đứng kế bên về mặt kính hải nhìn Tạ Tranh sau đó ra hiệu

"Tạ Tranh cô nói gì vậy? Chỉ cần xin lỗi thôi mà? Còn điều tra cái gì"

Ánh mắt cương quyết xẹt qua người Đường Đường khiến cô im bật sau đó lặng lẽ quan sát tình hình tiếp.

Ông ta dường như không khống chế được sự tức giận của mình càng lớn tiếng nạt nộ hơn

"Ý của cô là gì? Mọi chuyện chưa rõ ràng sau...cô nhìn đây áo của tôi như thế này đây vậy mà cô còn muốn điều tra? Cô nghĩ tôi nói dối à?"

"Cái này là do chính miệng ông nói tôi không có lên tiếng. Theo như sự quan sát của tôi. Cô ấy hình như là đang có chuyện gì đó khó nói...về mặt rất hoảng sợ." Tạ Tranh chậm rãi đi đến chỗ cô nhân viên ấy sau đó mới nhẹ giọng nói "Sự việc có đúng như ông ấy nói không?"

Cô gái ấy run lẩy bẩy nhìn ông ta sau đó vội vàng lắc đầu

"Em xin lỗi..." vừa nói nước mắt của cô bé vừa rơi là chả.

"Các người bây giờ là đang cấu kết với nhau làm hại khách hàng đúng không? Được rồi tôi sẽ đi kiện mấy người...kiện cái Hoành Lục này"

Tạ Tranh bỏ ngoài tai những lời mà ông ta nói, gương mặt vẫn bình thản cố gắng trấn an sự xúc động của cô bé

"Được rồi! Đừng khóc nữa...nói cho chị biết ông ấy đã làm gì em? Việc gì đã xảy ra?"

"Chị Tạ Tranh...ông ta lúc nãy đã...đã...cố gắng cưỡng ép em! Em vì quá sợ hãi nên đã lỡ tay làm đổ rượu lên áo của ông ta."

Cái gì?

"Mày nói cái gì?" Ông ta gần như mất hết bình tĩnh toan lao đến thì đã bị người quản lý cản lại

Tạ Tranh vỗ vỗ bàn tay của cô bé đó xong rồi quay mặt lại dùng ánh mắt bất mãn nhìn người đàn ông kia lạnh nhạt nói

"Ông cứ giữ bình tĩnh...nếu thật sự chỗ tôi phục vụ không tốt tự khắc sẽ chịu phạt ông không cần lo lắng. Bây giờ tôi sẽ đi kiểm tra lại camera rồi sẽ cho ông một câu trả lời thỏa đáng"

"Mẹ kiếp" Ông ta hậm hực cay nghiệt nhìn Tạ Tranh sau đó liền quơ lấy ly rượu còn nguyên trên bàn dùng lực hất mạnh lên

Mọi người trong phòng kể cả Tạ Tranh đều nhất thời sững sờ la toáng lên

"Áaa"

"Mày là ai mà dám lên mặt ở đây? Tao chỉ muốn gặp Cố thiếu, mau kêu Cố thiếu xuống đây"

Tạ Tranh bị chất lỏng đỏ sẫm văng hết lên người. Bộ váy công sở cũng theo đó mà loang nước theo. Mặt mày Tạ Tranh cứng đờ bất giác đáy mắt nổi lửa toan muốn tiến đến dạy dỗ cho ông ta một trận nào ngờ còn chưa kịp làm gì thì đã bị chen ngang

"Không cần đâu!"

Tầm mắt hướng ra cửa phòng, bất giác ngây người. Đập ngay vào mắt Tạ Tranh là một cô gái rất xinh đẹp! Mái tóc dài uốn xoắn, gương mặt y hệt như búp bê vậy! Sắc xảo vô cùng. Còn chưa nói đến thân hình chuẩn đến từng cm...mọi người ai nấy đều bị hấp hồn ngay cả Đường Đường đứng kế bên cũng cứng họng trở mặt nhìn

"Cô là ai?"

"Tôi là người của Cố thiếu..."

Sao?

Tạ Tranh khựng lại một chút, người của Cố thiếu? Cố Tư Vũ không phải anh...anh?

Về sau Tạ Tranh không muốn nói đến chỉ nén lại trong lòng mình.

Trên tay của cô ấy cầm một chiếc điện thoại sau đó giơ lên trước mặt ông ta rồi thản nhiên nói.

"Trên tay tôi là đoạn video được cắt ra từ camera! Ai đúng ai sai tự khắc sẽ rõ. Trong đây là chứng cứ cho thấy ông đã có hành vi quá mức cho phép với nhân viên chúng tôi! Hiện tại tôi đã báo cảnh sát...nếu ông còn làm lớn chuyện thì tôi sẽ giao nộp đoạn video này"

Lời nói nhẹ tựa như dòng suối chảy róc rách nhưng lại vô cùng đanh thép. Dáng vẻ giống như một nữ cường nhân mẽ đang đối đầu với quân thù.

Bị một màn tấn công, ông ta thậm chí dậm chân sau đó hạ giọng xuống có chút sợ sệt

"Thật ra thì tôi cũng không có ý định làm lớn chuyện chỉ là hơi nóng tính một chút mong mọi người thông cảm! Tôi sẽ lập tức đi ngay..."

Nói rồi ông ta định chạy đi thì Tạ Tranh liền ngăn lại

"Sao có thể nói đi là đi được? Còn cô bé này thì sao? Ông phải xin lỗi cô ấy...nếu không thì đừng hòng đi đâu"

Ông ta mắt mở to như muốn ăn tươi nuốt sống Tạ Tranh nhưng vì có rất nhiều người ở đây còn kèm theo việc đoạn video tố cáo. Ông ta chỉ đành nuốt

giận vào trong đi đến trước mặt cô bé đang run rẩy kia nói

"Tôi xin lỗi" Gương mặt vẫn không một chút thành ý giống như là nói cho xong

Tạ Tranh đương nhiên không vừa mắt một chút nào! Cô liền lên tiếng

"Vẫn chưa được"

"Tôi xin lỗi cô" Lần này ông ta kim ché lại biểu cảm hơn. Cấn răng cúi đầu một chút

Cô bé ấy tuy còn sợ hãi nhưng cũng gật đầu chấp nhận. Tạ Tranh liền cười thỏa mãn sau đó né sang một bên

"Ông có thể đi rồi"

Gương mặt liền thay đổi thái độ, bước chân đầy tức giận nối tiếp nhau đi ra khỏi phòng.

Một màn như vậy quả thực đã khiến cho cô bé rất sợ nước mắt không ngừng rơi. Tạ Tranh cùng mọi người trấn an một lúc sau đó mới đỡ hơn. Lúc này hướng mắt Tạ Tranh lại nhìn về phía cô gái khi nãy rồi mới từ tốn đi lại

"Cảm ơn cô đã giúp đỡ chúng tôi..."

"Không có gì đâu!" Nói rồi cô ấy xoay người rồi đi.

Do giọng nói cùng ngoại hình của cô ấy quá đẹp lại mỉm cười nói một câu khiến Tạ Tranh bị thôi miên trong giây lát lúc tỉnh lại đã không thấy bóng dáng đâu cô còn chưa hỏi xem tên của cô ấy là gì.

Tạ Tranh cùng Đường Đường quay lại tầng trên làm việc. Vừa đi lên liền bắt gặp ngay một màn chào hỏi.

Cố Tư Vũ? Còn có cô gái xinh đẹp khi nãy

"Xin chào mọi người...tôi là Lạc Vũ Đình chắc hẳn mọi người vẫn nhớ tôi chứ? Tôi hôm nay chính thức nhận công việc thư kí riêng của Cố thiếu. Mong mọi người giúp đỡ"

Tiếng vỗ tay vang khắp phòng, Tạ Tranh ngây người không biết chuyện gì xảy ra. Cái tên Lạc Vũ Đình lại một lần nữa vang lên trong đầu cô như chuông đánh. Cô ấy là Lạc Vũ Đình sao?

Đường Đường nhìn thấy sắc mặt như tượng sáp của Tạ Tranh liền kéo cô về lại hiện thực nói

"Cô ấy chính Lạc Vũ Đình...2 năm trước cô ấy từng làm thư kí của Cố thiếu nhưng vì có chuyện riêng nên đã rời đi bay sang Mĩ bây giờ chắc hẳn là quay về lại Hoàn Lạc này rồi."

Ánh mắt Tạ Tranh vẫn dừng lại trên gương mặt như hoa nở kia. Sau đó liền nhìn sang Cố Tư Vũ, về mặt anh không hề có cảm xúc gì chỉ lặng lẽ đứng đó rồi như một bản năng anh nghiêng đầu sang nhìn thấy cô, bên môi liền cong lên bất giác lên tiếng

"Tạ Tranh? Cô vừa đi đâu vậy?"

Tạ Tranh hơi giật mình rồi đi đến chỗ anh cúi đầu khẽ nói

"Tôi đi giải quyết chút chuyện nên đến muộn...xin lỗi"

"À...anh Tư...Cố thiếu thật ra khi nãy chỗ khu phòng VIP có xảy ra chút việc..." Lạc Vũ Đình tận tình kể lại mọi chuyện cho anh nghe

Vừa nghe xong ánh mắt liền đăm lại, lướt trên quần áo của Tạ Tranh, ấn đường chau lại một điểm khó coi.

"Có thật không?"

Tạ Tranh như robot gật đầu lia lịa. Còn chưa kịp nói gì thì Cố Tư Vũ liền lạnh lùng lên tiếng

"Mọi người quay lại làm việc đi, Vũ Đình em ra ngoài đợi anh một chút. Còn Tạ Tranh cô đi theo tôi"

Hả?

Chưa kịp phản ứng lại đã thấy anh quay người đi vào phòng làm việc của mình. Tạ Tranh còn lưỡng lự nhìn Lạc Vũ Đình một chút sau đó mới nhấc chân đi theo sau anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vạt Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Người mới (4)

Vừa vào đến cửa Cổ Tư Vũ đã đóng sầm lại sau đó trực tiếp kéo cô vào trong nghiêm mặt nói

"Hắn ta còn có làm gì em nữa không?"

Đột nhiên thay đổi thái độ nên Tạ Tranh có chút lúng túng. Cô lắc đầu nhìn anh

"Không có...chỉ là bị dính chút rượu thôi"

Một chút? Ánh mắt chẳng hề đồng tình nhìn quần áo bị vấy bẩn một mảng đỏ, áo sơ mi trắng giờ đây bị chuyển thành màu khác. Bộ dạng của cô nhếch nhách vô cùng khiến anh không thể chịu đựng nổi.

"Như vậy mà nói dính một chút sao? Sau này có chuyện gì thì phải nói với anh một tiếng có biết chưa?"

Nhìn vẻ mặt lo lắng cho cô, trái tim Tạ Tranh như tan thành một vùng nước. Cô khẽ cười trộm sau đó yêu chiều vòng tay lên cổ anh như rắn quấn dây tùy ý nói

"Em biết rồi...anh quên mất là em có học võ rồi sao? Không dễ bắt nạt em đâu!"

"Chỉ với mấy cái võ mèo của em mà cũng to gan lớn mật vậy à?"

"Ai nói anh là võ mèo? Nhưng mà cho dù có là võ mèo đi nữa thì cũng đủ cào cho tên đó chết luôn"

Haha

Cổ Tư Vũ véo má cô một cái, anh không ngờ dáng vẻ hiện tại của Tạ Tranh lại đáng yêu như vậy. Trong lòng đang tức giận cũng dần hạ bớt đi.

Ngay lúc này Tạ Tranh chợt nhớ đến Lạc Vũ Đình, cô thu lại nét cười rồi nhìn anh

"Tur Vũ...Lạc Vũ Đình là ai vậy?"

Hả?

Cổ Tư Vũ trầm mặc, hơi cứng nhắc nói

"Cô ấy là con của một người bạn thân thiết của ba anh. Từ nhỏ hai gia đình cũng đã quen biết nhau rồi. Vũ Đình được bác ấy nhờ anh chăm sóc giúp đỡ."

"Chỉ có vậy thôi sao?"

"Ừm chỉ có vậy thôi!" Cổ Tư Vũ ánh mắt chắc chắn

Nghe vậy Tạ Tranh cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi, sau đó lại dựa vào lòng anh thủ thủ

"Em tưởng cô ấy và anh có quan hệ thân thiết hơn nữa chứ!"

Bàn tay anh vỗ sau lưng cô, vuốt ve một đường, chiếc cằm cương nghị tì lên trên đỉnh đầu cô khẽ nói

"Tranh Tranh em có phải là đang ghen không?"

Ghen? Tạ Tranh chau mày ngẩng đầu nhìn anh rồi giả vờ không nghe thấy

"Không thèm nói với anh nữa..." Nói rồi cô đẩy anh ra thẹn quá hóa giận bỏ đi

Cổ Tư Vũ nở nụ cười quyến rũ nắm lấy tay cô thu lại trở về rồi nói

"Đợi đã"

Ngón tay nhấn một nút trên chiếc điện thoại bàn rồi trầm giọng nói một tiếng

"Mau chuẩn bị một bộ đồ khác lên văn phòng cho tôi. Đưa cho thư kí là được"

Sau khi nói xong anh mới nhìn cô nháy mắt một cái

"Được rồi...em đi đi"

Tạ Tranh chỉ còn biết nhìn anh mà xấu hổ vội vàng chạy ra ngoài, cánh cửa lớn vừa mở ra đã thấy Lạc Vũ Đình đứng ở ngay đó, vẻ mặt vui vẻ nhìn Tạ Tranh

Mặc dù mặt hơi đỏ còn có chút bối rối nhưng cô cũng lịch sự gật đầu lại với Lạc Vũ Đình rồi lách người đi.

Lạc Vũ Đình vào trong phòng của anh rồi đóng cửa lại, cô hớn hả chạy đến trước bàn làm việc của Cố Tư Vũ nở nụ cười rạng rỡ

"Anh Tư Vũ...Em quay về rồi nè"

"Ừm...anh biết rồi!"

"Sao trông anh chẳng có gì là vui vẻ gì cả? Anh không muốn em quay về đây sao?" Lạc Vũ Đình cúi đầu buồn bã

Cố Tư Vũ cảm thấy thái độ của mình có hơi cứng nhắc nên liền giãn cơ mặt ra một chút lạnh nhạt trả lời

"Không phải...chỉ là anh hôm nay có chút mệt"

"Anh mệt à? Có cần em mua thuốc cho không? Hay là..."

"Vũ Đình!" Cố Tư Vũ xoa xoa vầng thái dương khẽ nâng giọng nói.

Lạc Vũ Đình thấy sắc mặt anh khó coi cũng nhất thời im bật không dám lên tiếng

"Theo như lời ba anh nói, em sẽ làm việc ở đây nhưng về bộ phận thì anh sẽ sắp xếp sau"

Sao?

Ánh mắt không hiểu nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, bộ dạng anh quá lãnh đạm khiến cô có chút bất an

"Không phải từ trước đến nay em luôn làm thư kí của anh à?"

Cố Tư Vũ thờ dãi một hơi sau đứng nhàn nhai lật qua một trang tài liệu trên bàn, ánh mắt vẫn chăm chú vào trong đó không ngẩng lên nhìn cô

"Hiện tại anh Tạ Tranh đã thay em làm tốt công việc đó rồi. Anh cảm thấy cô ấy cũng không có vấn đề gì"

"Tư Vũ nhưng em chỉ muốn được làm việc gần với anh thôi!"

Gương mặt không tán thành gấp gáp lên tiếng phản bua

Anh thư thả dừng lại động tác sau đó ngược mắt lên nhìn cô khẽ nói

"Vũ Đình...công việc là công việc, em nên biết phân chia rõ ràng và lại anh xem em như đứa em gái ruột của mình nhất định không để em chịu uất ức"

"Nhưng mà..." Lạc Vũ Đình còn muốn nói gì đó thì Cố Tư Vũ liền ngắt ngang

"Còn nữa, ở Hoàn Lạc em nên gọi anh là Cố thiếu đừng tùy tiện gọi thân thiết! Nếu không còn chuyện gì khác thì em ra ngoài trước đi"

Trước thái độ cứng rắn của anh, Lạc Vũ Đình hầu như chẳng nói được câu nào. Cô hiểu rõ anh vì từ nhỏ cô đã cùng anh lớn lên. Anh rất nghiêm khắc và có quy tắc chuyện anh quyết định chắc chắn là không thể nào lay chuyển được. Huống hồ chỉ cô mới về nước không nên đòi co với anh nhiều làm gì bởi lẽ cô chỉ muốn anh được thoải mái vui vẻ khi nhìn thấy cô.

Tâm ý của cô đã thể hiện rất rõ ràng nhưng có lẽ do Cố Tư Vũ quá vô tâm nên chẳng hề chú ý đến. Cô suốt khoảng thời gian ở bên cạnh anh đã tận lực chăm sóc, lo lắng cho anh. Còn không quên giúp đỡ anh trong công việc. Chỉ là do ba cô bị bệnh nặng nên cô phải quay về Mỹ để mà chăm sóc.

Khi quay trở lại đây, anh dường như chẳng hề đá động gì đến cô, nhưng có một điều rất kì lạ đó chính là ánh mắt của anh khi nhìn Tạ Tranh! Cô ấy là thư kí của anh nhưng cách anh nhìn cô ấy lại chẳng hề giống như ông chủ nhìn nhân viên của mình. Cô biết rõ sự thay đổi trong ánh mắt đó, nó mang nét dịu dàng, ôn nhu hơn cả mà ngay cả cô cũng không hề được anh nhìn như vậy. Tâm tình có chút rối ren, chắc có lẽ do cô quá đa nghi chăng? Tạ Tranh và anh rốt cuộc là có mối quan hệ như thế nào?

Trông Tạ Tranh cô ấy có vẻ là một cô gái rất tốt lại còn xinh đẹp khác hẳn với những người phụ nữ hay đeo bám!

Lạc Vũ Đình không nói gì thêm nữa cô lặng lẽ ra ngoài cũng không quên đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Anh muốn em (H+)

Cửa ban công mở toan, gió từ bên ngoài luồn vào bên trong khiến mái tóc Tạ Tranh bay nhẹ nhẹ. Cô đang ngồi trên giường để chiếc máy laptop lên hai chân rồi lướt ngón tay lên đó không ngừng nghỉ.

Từ bên ngoài cửa phòng, thân hình cao lớn của Cố Tư Vũ bước vào phòng cô hiện ngang còi áo khoác, rồi từng chiếc khuya áo sơ mi, dáng vẻ như một bậc vương giả. Tạ Tranh đang mải mê nhìn màn hình, cô biết đó là anh nên cũng không để tâm đến cho đến khi tầm mắt vừa rời khỏi ngẩng đầu lên thì đập ngay vào mắt cô là thân trên trần trụi, cơ bụng săn chắc rõ từng múi cơ, làn da màu đồng khỏe khoắn đầy khiêu gợi mạnh mẽ. Tạ Tranh nhất thời trở mặt kinh ngạc sau đó liền hét lên

"Cố Tư Vũ? Anh đang làm cái gì vậy?"

Tiếng hét của Tạ Tranh khiến anh như sắp bị lũng màng nhĩ nhưng vẫn bày bộ mặt như không còn vô tư nhún vai nói một câu

"Đi tắm!"

"Anh không có phòng sao? Vô phòng em còi quần áo như vậy là ý gì?"

"Tranh Tranh...dù sao chúng ta cũng là người yêu của nhau, không phải em nên thoải mái trong việc này sao? Dù gì thì..."

Thì? Tạ Tranh thừa biết về sau anh định nói cái gì! Hai má ửng hồng một mảng lớn liền chen ngang

"Khoan đã...anh đứng yên ở đó!"

Cố Tư Vũ mặt đơ ra không biết cô định làm gì! Ngay sau đó đã thấy cô gấp chiếc laptop trên người rồi nhanh chóng đứng dậy lướt qua anh toan đi ra ngoài.

Khi dáng người mảnh mai của cô vừa đi qua thì liền bị anh giữ lại kéo về phía mình một cách dứt khoát. Còn muốn bỏ trốn?

"Em đang muốn trốn anh à?"

"Em...em đâu có? Em chỉ là muốn uống nước"

Về mặt chẳng chút tin vào lời cô nói một chút nào. Một giây sau, Cố Tư Vũ đã nhấc bổng cả người Tạ Tranh lên sau đó hướng thẳng một đường đi vào nhà tắm.

"Oái! Cố Tư Vũ? Anh mau bỏ em xuống"

Chẳng thèm để tâm đến động tác mèo cào trên người của cô, anh mạnh mẽ đi vào bên trong sau đó trực tiếp áp cô dính vào bức tường gạch lạnh lẽo. Dòng nước ấm nóng từ trên đỉnh đầu dội xuống như mưa khiến bộ đồ cô mặc trên người lập tức ướt hết dính sát vào cơ thể quấy rối. Chỗ nào đó ẩn hiện dưới lớp áo căng đầy tròn đu đập thẳng vào mắt anh!.

Bị nước từ trên xối xuống khiến Tạ Tranh nhất thời hoảng loạn tầm mắt khó khăn nhìn rõ phía trước bởi lẽ nó đã bị nước làm cho nhòe đi.

Cố Tư Vũ áp sát lên người cô sau đó kề gần với vành tai đầy nấn cảm

"Tranh Tranh em thật là khiến anh cảm thấy rất buồn a...không lẽ em không hứng thú với cơ thể của anh đến vậy à?"

"Em không có..."

"Như vậy không được! Hôm nay anh nhất định phải phạt em rồi"

"Hả?...um" Vừa nói dứt câu môi đã bị anh chiếm lấy mạnh mẽ mà ngẫu nhiên

Tạ Tranh mắt không mở lên được chỉ còn biết nhắm chặt lại, hai tay chống trước ngực anh theo phản xạ đẩy ra. Sau đó liền bị anh kìm chặt lại giờ sang hai bên

"Ừm..Tur Vũ..u" Tiếng gọi anh ngắt ngắt khó khăn bật ra thành lời.

Cổ Tur Vũ như một con thú dữ bỏ đói lâu ngày anh dồn hết sự khát vọng của mình trực tiếp xâm chiếm lấy cô, chiếc áo ướt hết dính chặt lên người bị anh cởi bỏ vứt xuống sàn nhà tắm không thương tiếc, áo ngực ren màu đen huyền bí bao phủ hai đồi tuyết trắng căng đầy cũng bị anh giật tung

Môi mỏng tà mị khẽ nhếch lên một đường rồi chậm rãi cúi đầu ngậm lấy. Tạ Tranh thần trí trôi dạt đến tận phương trời nào? Chỉ còn biết cắn chặt răng, môi trên và môi dưới hòa làm một. Hai tay của cô được anh buông lỏng cũng không còn khả năng kháng cự chỉ nắm chặt lấy vai anh run rẩy.

Dòng nước ấm chảy dọc xuống hai thân thể nóng bỏng không làm dịu đi mà ngày càng tăng lên. Không khí trong nhà tắm đã trở nên cực kì ái muội chỉ còn nghe thấy tiếng thờ dục của người con gái cùng tiếng gầm nhẹ của người đàn ông.

"Tur Vũ...anh dừng lại đi"

"Tranh Tranh...đã quá trễ rồi! Anh thực sự rất muốn em, cho anh được không?" Giọng nói khàn đặc nhuộm màu của dục vọng thốt ra bất giác khiến cô trở nên run rẩy.

Nụ hôn anh xâm chiếm toàn bộ cơ thể cô đi đến đâu thì bóng rập đến đó. Bàn tay thô ráp cũng không chịu yên phận dò xét từng góc ngách trên người cô xoa nắn đủ kiểu.

Đến tận lúc này rồi Tạ Tranh mới phát giác ra mình hoàn toàn bất lực, cơ thể mềm nhũn dựa vào người anh.

Rốt cuộc những vật cản trên người còn sót lại đều bị anh ném đi trực tiếp bẻ thân hình xụi lơ của Tạ Tranh lên rồi đi đến thẳng trên giường nhẹ nhàng đặt cô xuống

Đường cong mỹ miều, làn da trắng ngọc dưới ánh đèn của phòng ngủ càng làm nổi bật hơn! Bất giác yết hầu của Cổ Tur Vũ di chuyển lên xuống không thôi. Anh vuốt nhẹ mái tóc ướt dính trên mặt cô sang một bên sau đó khẽ đặt nụ hôn dọc từ trán xuống.

"Tranh Tranh em thật đẹp"

Tạ Tranh xấu hổ, gương mặt xinh đẹp giờ đây như trái cà chua chín chỉ còn biết né tránh đi ánh mắt như lửa đốt của anh.

Vật nam tính giờ đã căng cứng nó như muốn mau chóng được giải thoát đi. Tạ Tranh có thể cảm nhận được sự to lớn của nó khiến cô đột nhiên trở nên căng thẳng sợ hãi.

Cố Tư Vũ không khó nhận ra vẻ mặt của cô anh khẽ cười rồi trầm thấp nói

"Đừng sợ...sẽ không đau đâu!"

Tạ Tranh cắn chặt răng hai tay cô đã đan vào tay anh từ khi nào. Cho đến khi vật đó xỏ xuyên thẳng vào người cô cũng là lúc cô biết lời của anh nói là giả dối!

Cô đau muốn bật khóc, có lẽ đây là lần đầu tiên nên cảm giác khó chịu đau rất vô cùng. Tạ Tranh không ngăn được nước mắt đang ngấn lên trong hốc mắt mà chảy xuống. Cố Tư Vũ vuốt xoa bởi sự se khít nơi đó của cô, tấm màn mỏng ngăn cản anh khiến anh gần như phát điên!

Thì ra sau từng đó năm cô vẫn không để ai đụng chạm đến! Chỉ có riêng anh là được quyền chạm vào cơ thể cô! Ngay cả Duật Nam Phong cũng vậy. Sự dịu dàng dần hiện lên nét mặt Cố Tư Vũ anh hôn lên môi mỏng cô một cách ôn nhu cố gắng điều chỉnh lại động tác của mình để cô không cảm thấy đau đớn.

Dần Tạ Tranh lại nảy sinh một cảm giác khác? Đau đớn xen lẫn khoái cảm khiến khóe miệng bật ra tiếng rên trầm thấp ngân vang

"Úm...um"

"Còn đau không?"

Tạ Tranh không trả lời cô chỉ lắc đầu nhẹ nhàng. Cố Tư Vũ thấy vậy chỉ biết cười bởi vẻ đáng yêu của cô.

Trong căn phòng yên tĩnh, mọi thứ dường như quá ái muội, chỉ còn lại tiếng rên rỉ của cả hai. Đắt trời tuyệt nhiên lại thay đổi. Bên trong căn phòng hai thân thể cứ thế quấn quít nhau trên chiếc giường lớn, chẳng biết qua bao lâu hay bao nhiêu lần anh muốn cô chỉ đến khi mặt trời dần ló dạng, cơ thể mệt mỏi ngủ thiếp đi trên người anh.

Sáng hôm sau, cả hai còn chưa thức giấc, Cố Tư Vũ ôm trọn Tạ Tranh vào trong lòng để cô gối đầu trên cánh tay anh. Tiếng chuông điện thoại trên bàn bên cạnh đột nhiên reo lên in ỏi phá tan không gian im lặng, bình yên này.

Cố Tư Vũ nhú mày đầy khó chịu, anh lơ mơ với tay sang một bên cũng không thèm nhìn trên màn hình hiển thị ai trực tiếp nhắc máy còn chưa kịp đề lên tai thì giọng nói đanh thép của một người đàn ông kêu lên

"Cố Tư Vũ...con muốn ba không nhìn mặt bác Lạc nữa đúng không? Tại sao con lại nói với Vũ Đình sẽ sắp xếp con bé vào vị trí khác? Chẳng phải bấy lâu nay con bé nó luôn làm thư kí bên cạnh con sao?"

Cố Tư Vũ ưỡ oài để điện thoại ra xa một chút sau đó mới lạnh giọng đáp lại một cách thần nhiên

"Hiện tại con đã có thư kí rồi...cô ấy làm việc rất tốt con không muốn đổi nữa! Con chắc chắn là không để Vũ Đình làm việc cực nhọc đâu! Ba cứ yên tâm"

"Yên tâm? Ai có thể thay thế được Vũ Đình?"

"Ba à...chuyện của con tự con giải quyết. Con có việc bận rồi sẽ nói chuyện với ba sau. Con cúp máy đây"

Cố Tư Vũ chẳng thèm nghe thêm gì nữa liền trực tiếp ném điện thoại sang một bên. Sau đó toan muốn Tạ Tranh ngủ tiếp nào ngờ cô gái nhỏ trong lòng đã thức từ khi nào giường đôi mất to tròn nhìn anh dò xét

"Ba anh có vẻ rất nóng giận nhỉ?"

Mặt mày Cố Tư Vũ hơi bất ngờ nhưng rồi liền gật đầu

"Phải...ông ấy có chút nóng tính thật!"

"Là chuyện của Lạc Vũ Đình sao? Hình như bác ấy rất lo lắng cho cô ấy"

Về mặt lúc nói ra câu này của Tạ Tranh có chút buồn nhưng đã bị cô giấu đi. Có lẽ Cố Tư Vũ cũng nhận ra điều đó! Anh hôn lên trán cô một cái sau đó khẽ nói

"Ông ấy rất thương Vũ Đình...chắc vì nhà chỉ có một mình anh là con trai nên liền xem Vũ Đình như con gái của mình...em đừng có mà lo lắng đi đâu cứ ở bên cạnh anh thật tốt là được rồi"

"Nhưng mà...em nghe nói Vũ Đình cô ấy từng làm thư kí của anh rồi đúng không? Bây giờ bị em chen ngang có phải cô ấy không vui?"

"Đó là chuyện trước kia, hiện tại anh thấy em làm việc rất tốt nên không cần lo lắng nhiều. Vũ Đình anh tự mình sẽ tự mình sắp xếp"

Nghe anh nói như vậy, cơ mặt Tạ Tranh cũng giãn ra được phần nào. Cô ngồi dậy nhìn một lượt xung quanh như tìm kiếm quần áo của mình nhưng lúc này mới sực nhớ ra tối qua đã bị anh xé đi không thương tiếc! Liền nghiêng đầu nhìn anh nói

"Quần áo của em đâu?"

Haha

Cố Tư Vũ ngồi dậy nhìn cô xong rồi mới bất giác hiểu ra, anh chậm rãi mặc quần vào sau đó đi đến chỗ ghế sofa cầm lấy chiếc áo sơ mi trắng đưa cho cô

"Em mặc đồ cái này đi...đồ của em anh lỡ tay xé rồi! "

"Cố Tư Vũ anh hay quá ha!" Tạ Tranh lờm nguýt anh một cái lập tức đã thấy anh chạy vào bên trong nhà tắm.

Đúng là chỉ biết phá đồ! Chẳng thương tiếc gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quan tâm

"Tạ Tranh"

"Hà"

Tạ Tranh đi vào bên trong thang máy chuẩn bị lên tầng trên thì đã thấy Lạc Vũ Đình theo ở sau, cô ấy nở nụ cười tươi tắn gọi cô

"Công việc ổn chứ?"

Tạ Tranh ánh mắt vẫn giữ nét cười nhưng trong lòng lại dấy lên suy nghĩ khác. Lạc Vũ Đình là đang tra hỏi cô sao? Hồi sáng cô nghe thấy ba của Cố Tư Vũ tức giận trong điện thoại cũng là vì chuyện Lạc Vũ Đình không được làm thư kí của Cố Tư Vũ giờ đây Tạ Tranh chắc là một cái gai trong mắt của cô ấy rồi.

Nén lại cảm xúc của mình, Tạ Tranh liền bật cười nói

"Vẫn rất tốt..."

"Tạ Tranh, tôi rất tò mò nha! Làm thế nào mà anh Tư Vũ lại quý cô như vậy? Theo như tôi biết thì tính tình anh ấy rất khó gần..."

"À thì, Cố thiếu cũng hơi xấu tính...à không khó gần thật nhưng tôi đã quen rồi! Làm việc lâu tự khắc sẽ thích nghi tính cách của anh ấy thôi. Và lại chỉ cần hoàn thành tốt công việc của mình là được"

Lạc Vũ Đình nét mặt vẫn tươi tắn, tuy ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Tạ Tranh nhưng song cô cũng giấu đi nhanh chóng. Tạ Tranh nói chuyện rất khéo léo lại còn xinh đẹp như vậy chả chắc Cố Tư Vũ cứ mãi không chịu đổi người đi. Nếu đã như vậy, cô cũng yên tâm đôi chút về cô ấy. Bởi lẽ cô cứ nghĩ Tạ Tranh sẽ giống mấy người phụ nữ khác tìm cách tiếp cận anh.

"Ừm"

Tầm mắt Tạ Tranh hướng xuống bàn tay của Lạc Vũ Đình cô đang cầm theo một cái túi nhỏ, trông rất giống túi đựng đồ ăn! Chắc là đồ ăn sáng nhỉ? Còn chưa suy nghĩ được bao lâu thì cửa thang máy "ding" một tiếng rồi mở ra cả Tạ Tranh và Lạc Vũ Đình đều bước ra đi vào văn phòng.

Tạ Tranh vẫn ngồi vào bàn việc của mình ở trước cửa phòng Cố Tư Vũ còn Lạc Vũ Đình thì gõ cửa đi hẳn vào bên trong.

"Anh Tư...à Cố thiếu" Lạc Vũ Đình như một thói quen muốn gọi tên anh nhưng chợt nhớ ra là đã bị anh nhắc nhở hôm trước nên đành sửa lại cho đúng.

Cố Tư Vũ hơi nhướn mày nhìn ra cửa sau đó "Ừm" một tiếng rồi tiếp tục đánh máy.

Lạc Vũ Đình tay xách theo túi đồ ăn, hôm nay cô đã thức dậy sớm để làm món anh thích ăn nhất. Đầu sao cũng là lần đầu quay lại làm việc! Đặt chiếc túi trên mặt bàn thủy tinh, vẻ mặt cực kì vui vẻ

"Sáng nay em có làm một chút điểm tâm anh thích...anh nếm thử xem có ngon không?"

Cố Tư Vũ tuy có hơi nhìn lướt qua nhưng cũng không hề dừng động tác chỉ nhàn nhã nói

"Cảm ơn em...cứ để đó đi"

"Ồ" dường như có một sự thất vọng vừa hiện lên gương mặt như hoa của Lạc Vũ Đình. Anh vẫn lạnh nhạt với cô như vậy! Y như một tảng băng ngàn năm mà suốt bao năm nay cô vẫn không khiến nó tan chảy được.

Bất giác môi nở ý cười dần tắt ngủm, Lạc Vũ Đình im lặng một chút sau đó mới tiếp tục lên tiếng

"Cố thiếu, vậy bây giờ em nên làm gì?"

Lúc này Cố Tư Vũ mới thật sự ngẩng đầu lên nhìn cô. Anh đưa cho cô một tập tài liệu sau đó nói

"Bên khu nhà hàng vẫn còn thiếu một người quản lý bên đó. Em cứ qua đó mà tiếp quản...mọi chuyện đều do em kiểm soát"

"Nhà hàng?"

Lạc Vũ Đình mở to mắt ra nhìn tập tài liệu trên tay. Nhà hàng ở Hoàn Lạc cũng rất lớn lại vô cùng đông khách. Cô cứ nghĩ rằng anh sẽ không để cho cô quản lý ở đó chứ?

"Có thật không? Anh để em quản lý nhà hàng Hoàn Lạc thật à?"

"Ừm...anh tin vào năng lực của em, với một người được đào tạo bài bản ở bên Mỹ cộng thêm việc em có hai năm kinh nghiệm làm ở đây thì việc này không khó. Anh tuyệt đối sẽ không giao những gì mà vượt ngoài khả năng của em cả! Nên em cứ yên tâm"

Lạc Vũ Đình vẫn đứng im tại chỗ dường như cô đang load lại những lời anh vừa nói qua một lúc mới kịp phản ứng lại

"Em biết rồi...em nhất định sẽ làm tốt!"

Cố Tư Vũ thấy vậy cũng liền gật đầu đồng ý, Lạc Vũ Đình xoay người ra ngoài cũng không quên đóng cửa. Lúc đi ngang qua Tạ Tranh cũng nhìn cô một cái rồi rời đi.

Từ lúc Lạc Vũ Đình bước vào trong, Tạ Tranh không biết hai người đang nói chuyện gì nhưng khi thấy cô ấy đi ra vẻ mặt có vẻ vui hẳn lên.

Cốc cốc

Đường Đường gõ lên bàn Tạ Tranh vài cái sau đó lên tiếng

"Tạ Tranh cô nương...nhờ cô thông báo lại với Cố thiếu chiều nay ông Luru muốn gặp mặt!"

"Hả? À...được" Tạ Tranh như bị gọi hồn về cô phản xạ đáp lại.

Ngón tay liền muốn ấn điện thoại bàn liền khựng lại sau đó trực tiếp gõ cửa phòng anh.

"Vào đi"

Nhận được lệnh, cô từ từ mở cửa đi vào sau đó đi đến trước bàn làm việc lớn còn đang tính mở miệng thì lại phát giác ra hộp đồ ăn kể bên! Đây không phải là cái túi mà Lạc Vũ Đình vừa cầm vào hay sao?

"Em có chuyện gì đây?"

Tạ Tranh bị giọng nói của anh làm cho giật mình rồi mới lên tiếng đáp lại

"Chiều nay ông Luru muốn gặp anh!"

"Được! "

Cố Tư Vũ thấy Tạ Tranh vẫn đứng ngây ngốc ở đó liền không nhịn được hỏi

"Em còn có chuyện gì khác à?"

"Đây là của Lạc Vũ Đình mang cho anh?"

Tầm mắt di chuyển sang hộp đồ ăn bên cạnh, Cố Tư Vũ chậm rãi trả lời

"Ừm!"

"Anh không ăn à?"

Lần này đối diện với câu hỏi của cô là một nụ cười trên khóe miệng. Anh gấp tài liệu lại sau đó giờ giọng

"Qua đây"

Hả?

Tạ Tranh đột nhiên bị anh ra lệnh nên không kịp phản ứng lại, phải mất một lúc mới từ từ tiến về phía anh vừa đi đến gần thì lập tức bàn tay nắm lấy tay cô dùng lực kéo lại về phía mình trực tiếp để cô ngồi trên bắp đùi săn chắc.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Quan tâm (2)

"Em ném thử xem!"

Hả?

Cố Tư Vũ muốn làm gì đây? Cô cũng đâu phải nô tì thời xưa thử độc thức ăn trước cho nhà vua đâu?

"Tại sao?"

"Ném dùng anh đi!"

Đúng là đồ điên! Tự nhiên lại bắt cô ăn đồ ăn của Lạc Vũ Đình cho anh? Tuy không hiểu gì cả còn có chút bất mãn nhưng chẳng biết sao Tạ Tranh lại đồng ý ăn thử. Miếng bánh mềm mại chạm vào đầu lưỡi cô bất giác khiến Tạ Tranh hơi bất ngờ, cũng không tệ nha!

Cố Tư Vũ lặng lẽ quan sát biểu hiện của cô sau đó thậm cười rồi nghiêng đầu hỏi

"Thế nào?"

"Cũng được"

Haha

"Vậy em ăn hết đi"

"Cái gì?" Tạ Tranh kêu lên một tiếng sau đó dùng ánh mắt khó hiểu lướt trên gương mặt Cố Tư Vũ

"Dù sao anh cũng không đói...bỏ đi thì phía chi bằng em cứ giữ lấy mà ăn"

Lúc này cô mới ngợ ra hàm ý của anh liền dừng dừng tức giận, anh xem cô là heo à?

"Cố Tư Vũ!"

Thẹn quá hóa giận, Tạ Tranh đẩy anh ra rồi đi một mạch ra ngoài cửa nhưng chỉ khoảng vài giây cô lại quay đầu lại lấy hộp đồ ăn trên bàn cũng không quên lườm nguyệt anh một cái

"Đúng là đồ lẳng phí"

Cố Tư Vũ bị một màn phản ứng của cô mà không nhận được cười, chẳng hiểu sao người con gái này cứ làm cho trái tim anh tan chảy ra thành nước, hình như chỉ duy nhất chỉ có một mình cô là có khả năng này. Từ lúc xa cô đến nay anh chưa lần nào là thật sự vui vẻ cả! Mọi thứ đối với anh trở nên cực kỳ nhạt nhẽo cho đến khi cô quay về bên cạnh anh thì anh đã thật sự mất hết liêm sỉ của mình rồi!

Đến giờ ăn trưa, mọi người bắt đầu hào hứng nghỉ ngơi, Tạ Tranh lướt qua màn hình di động lại thấy Cố Tư Vũ nhắn tin

"Đi ăn thôi"

Khóe miệng Tạ Tranh hơi cong lên sau đó đứng dậy chuẩn bị đồ để đi nào ngờ vừa nhấc mông ra khỏi ghế thì đã thấy Lạc Vũ Đình vui vẻ đứng trước mặt cô

"Tạ Tranh...Cố thiếu có trong phòng không?"

"À có..."

"Vậy sao? Cảm ơn cô"

Cố Tư Vũ dáng người cao lớn ưu nhã đi ra ngoài lại bất gặp Lạc Vũ Đình sắc mặt đang vui vẻ bỗng trở nên lạnh đi một chút sao đó hỏi

"Vũ Đình?"

"Cố thiếu chúng ta ăn trưa cùng nhau đi?"

Tạ Tranh vừa nghe xong, vẻ mặt liền xít keo cứng ngắt, cô nhìn anh như ngầm quan sát. Cố Tư Vũ cũng bất giác lướt tầm mắt qua hướng Tạ Tranh sau đó nhàn nhả đáp lại

"Nay anh có hẹn rồi"

"Nhưng mà hôm nay ba em nói sẽ ăn cùng với chúng ta? Anh không thể sắp xếp sao?"

Trong tình cảnh này, tuy Tạ Tranh cảm thấy có chút gì đó để ý đến Lạc Vũ Đình nhưng nhìn qua nét mặt khựng lại khó xử của anh thì cô liền lập tức nặn ra nụ cười gượng gạo nói

"Cố thiếu, tôi đi ăn với đồng nghiệp trước đây, hai người cứ từ từ nói chuyện"

Bàn tay Cố Tư Vũ hơi nắm lại, anh đứng im không lên tiếng chỉ nhìn theo bóng lưng Tạ Tranh lướt ngang qua rồi mới trầm thấp giọng nói

"Được rồi...đi thôi"

Lạc Vũ Đình còn nghĩ rằng anh sẽ lạnh nhạt từ chối cô nữa nhưng nào ngờ anh lại đồng ý, gương mặt liền tràn đầy hạnh phúc vui vẻ sánh vai anh đi ra ngoài.

Ở một nhà hàng sang trọng bậc nhất ở đế đô, trong phòng ăn VIP được đặt trước, Lạc Vũ Đình và Cố Tư Vũ ngồi đối diện với một người đàn ông trung niên. Không khí có phần căng thẳng cũng xen lẫn chút mất tự nhiên mọi thứ đều quá yên ắng

"Ba, anh Tư Vũ mọi người ăn đi? Đồ ăn sắp nguội hết rồi" Lạc Vũ Đình lên tiếng phá bỏ không gian

"Tư Vũ...lâu rồi mới gặp lại cháu, giờ cao lớn đẹp trai hơn hẳn rồi nhỉ" Ông Lạc nở nụ cười hiền hòa nhìn anh

"Dạ bác quá khen..."

"Không quá...không quá"

Lạc Vũ Đình thừa biết ba mình rất thích Cố Tư Vũ ngay từ nhỏ ba cô đã xem anh như người trong gia đình, không phải vì mối quan hệ thân thiết giữa hai gia đình mà là do anh rất thông minh lại có tố chất từ nhỏ ba cô đương nhiên nhận ra điều này nên càng yêu mến anh hơn. Dần lớn lên nó chuyển hóa sang một thứ chờ đợi khác mà ngay cả cô cũng vậy

Trên bàn bày ra rất nhiều món ăn khác nhau, Lạc Vũ Đình không nói gì chỉ lặng lẽ gấp đồ ăn cho ba mình và anh còn mình thì ăn rất ít

"Anh Tư Vũ đây là món anh thích ăn nhất nè"

Ông Lạc ngồi quan sát lại bất giác thầm cười, đứa con gái này lúc nào cũng rất quan tâm đến thằng bé này, ông chỉ mong muốn nhanh chóng tác hợp cho hai đứa nó để sớm có cháu bông thôi

"Tư Vũ cháu xem Đình Đình lúc nào cũng quan tâm đến một mình cháu ngay cả người cha già này nó cũng không thêm để mắt tới!"

"Ba à...con đâu có?" Mặt của cô đã nổi lên một tầng đỏ đầy xấu hổ "Chẳng phải con cũng gấp cho ba sao?"

"Thôi...thôi mặt con hiện lên hết rồi còn chối?"

Cố Tư Vũ vẫn một mặt cảm xúc, có lẽ anh không để ý đến lắm vì giờ đây trong đầu anh chỉ hiện lên hình ảnh của Tạ Tranh! Chẳng biết cô đã ăn chưa có cảm thấy thất vọng khi anh lỡ hẹn không? Lúc này thật sự anh rất muốn giữ cô lại nhưng suy cho cùng làm như vậy thì cô càng khó xử hơn vì anh thừa biết cô không muốn ai biết đến mối quan hệ này bởi lẽ nếu biết cô là người của anh chắc chắn ở Hoàn Lạc sẽ bị ánh mắt soi mói. Anh cũng không đành lòng thấy vậy nên cũng tôn trọng quyết định này! Dù gì đối với anh việc đó chẳng hề quan trọng, chỉ cần cô cảm thấy thoải mái là được. Đang suy tư đầu đó thì ông Lạc đột nhiên lên tiếng

"Tư Vũ con thấy có đúng không?"

"Dạ?" Anh hình như không nghe thấy gì chỉ bất giác nói lại sao đó liền sửa lại

"Bác Lạc sức khỏe của bác như thế nào rồi?"

"Cũng không có gì nghiêm trọng nữa, chỉ tùy ý trời thôi...bác chỉ mong Đình Đình sớm kiếm được một người đối tốt với nó để bác yên lòng mà thôi"

Lạc Vũ Đình đương nhiên thấy điều khác thường trong ánh mắt anh, anh luôn như vậy cứ như đối với sự tồn tại với cô là chưa từng có, nét mặt thoáng chút buồn nhưng liền giấu đi

"Ba à...con không vội!"

Ông Lạc không đồng tình với cô con gái này nên liền phản bác lại

"Con không vội nhưng ba thì vội lắm rồi...có đúng không Tư Vũ?"

"Dạ phải!" Anh chỉ trả lời theo

Lạc Vũ Đình thật sự là chỉ muốn giấu mặt đi, cô không còn biết nói gì nữa chỉ cúi mặt mà ăn. Trong lòng thầm nghĩ chỉ cần anh đồng ý thì cô có thể tình nguyện mà lấy anh! Nhưng cô đang chờ...chờ anh nhận ra ý này của cô tâm tư chôn giấu suốt mười mấy năm như một sự bào mòn thể xác lẫn tinh thần của cô! Chỉ cần anh còn chưa có ai bên cạnh thì cô vẫn luôn sẵn sàng chăm sóc cho anh bất kể là gì đi nữa.

Buổi ăn trưa kết thúc một cách bình yên, ông Lạc lên xe riêng về trước còn Lạc Vũ Đình và anh về sau. Ngồi trên xe của anh Lạc Vũ Đình trở nên cực kì căng thẳng, hồi hộp đến khó tả, chỉ lén nhìn anh qua gương chiếu hậu của xe bất giác mỉm cười.

"Anh Tư Vũ anh xem lúc em rời khỏi đây có phải mọi thứ đã thay đổi nhiều rồi không? Mới có hai năm mà em cũng không nhận ra nữa rồi"

""Ừm"

"Còn nữa anh còn nhớ tiệm kem ngày xưa em và anh hay cùng nhau trốn đi mua không? Lúc đó chỉ cần em không vui là anh đều dẫn em đi mua kem!"

Mua kem sao? Ánh mắt của Cố Tư Vũ hơi ngưng đọng một chút, phía trước xe đoạn đường này cũng là đoạn đường đi đến đó, khúc miệng anh hơi cong lên Tạ Tranh rất thích ăn đồ ngọt! Chắc chắn cô sẽ rất vui khi được ăn kem cho mà xem! Tay lái anh hơi đánh vòng qua bất giác nghiêng đầu hỏi Lạc Vũ Đình

"Em có muốn ăn không?"

"Thật sao?" Lạc Vũ Đình dường như không tin vào tai mình, Cố Tư Vũ đang hỏi cô sao?

"Thật!"

Miệng anh đào không kim được mà nở rộ, Lạc Vũ Đình gạt đầu lia lại sau đó trong lòng như mở cờ, thì ra anh vẫn còn quan tâm đến cô, vẫn còn nhớ những kỉ niệm trước đây

Ghé vào tiệm kem, Cố Tư Vũ đảo mắt quanh một vòng cũng không biết được là Tạ Tranh thích ăn vị gì, anh chưa từng để ý những chi tiết như vậy! Và lại là đàn ông anh cũng không thích đồ ngọt lắm nên càng khó chọn hơn chỉ nghe thấy Lạc Vũ Đình gọi xong mới chen ngang vào một câu

"Em lấy thêm một phần nữa đi!"

Một phần nữa? Cô cũng đâu có ăn nhiều như vậy? khi này đã có ăn cơm nên nếu ăn liền hai cây thì cô ăn không nổi? Anh cũng thật biết cách trêu chọc cô quá nha

"Em ăn không hết..."

Cố Tư Vũ biết cô đang hiểu sai ý mình nên chỉ biết lắc đầu cười khổ sau đó nói

"Không phải em!"

Sao? Không phải cô? Theo như cô biết Cố Tư Vũ rất ít ăn đồ ngọt, anh chỉ mua cho cô còn phần mình anh không ăn, có lúc cô hỏi anh tại sao lại không ăn cùng cô anh nói anh không thích ăn vậy giờ đây anh gọi thêm một phần nữa là cho ai?

"Chắc không phải là anh chứ?"

"Không phải...anh mua cho một con gấu nhỏ"

Gấu? Gấu ăn kem? Lạc Vũ Đình dường như không hiểu lắm vì ý của anh nhưng cũng không muốn hỏi thêm cô nhún vai gọi thêm một phần nữa cho anh đem về.

Cầm túi kem trên tay, cô dường như vừa thấy qua nụ cười trên môi anh, anh vui vậy à? Chưa bao giờ cô thấy anh như vậy cả, ánh mắt ôn nhu ấy là gì? Cô thật sự không hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vạt Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Quá đáng!

Trở về căn biệt thự, Cố Tư Vũ vui vẻ cầm túi kem đi vào trong nhà. Phòng khách không thấy Tạ Tranh, anh nhẹ nhàng đi lên lầu sau đi vào trong phòng ngủ của cô.

Tạ Tranh đang soạn cái gì trên laptop thì phải, gương mặt cực kì tập trung. Cố Tư Vũ hít một hơi sau đó đi đến chỗ cô

"Tranh Tranh"

"Ừm" Mắt cô vẫn dán vào màn hình không thèm ngẩng đầu lên nhìn anh

Cố Tư Vũ thấy vậy liền nói tiếp

"Hôm nay đi ăn với mọi người vui chứ?"

Tạ Tranh dường như chẳng thèm để ý đến anh, vẻ mặt không hiện lên nét giận chỉ là có chút lạnh nhạt

"Cũng không tệ"

Lần này Cố Tư Vũ tích cực dính sát vào người cô rồi nhẹ giọng nói

"Ừm! Anh cũng không tệ!"

Lúc này Tạ Tranh mới quay ngoắt sà nhìn anh, cô nhớ lại hồi trưa anh cùng Lạc Vũ Đình đi bên cạnh nhau đi ăn liền sôi máu sùng sục, ánh mắt đầy ý dò xét

"Không tệ? Có vẻ hai người rất hợp nhau nhỉ?"

Haha

Cố Tư Vũ mãi nguyên nhìn Tạ Tranh anh chỉ mới thử trêu chọc cô có một câu là cô liền thay đổi thái độ hẳn, giờ đây túi kem anh giấu sau lưng liền giờ trước mặt cô đúng đưa vài cái

"Được rồi...anh có quà cho em nè!"

"Cái gì vậy?"

Tạ Tranh nhìn cái túi nhỏ trước mặt sau đó nghi hoặc không biết, cô cầm lấy nó rồi mở ra bên trong là một hộp kem? Anh mua nó cho cô sao?

Sắc mặt liền giãn ra lập tức, môi cong lên một đường hạnh phúc nhưng ngay lập tức giấu đi

"Anh đừng tưởng mua kem cho em thì em sẽ bỏ qua nhé!"

"Anh chỉ đùa một chút thôi. Thật ra hôm nay ba của Vũ Đình về nước nên anh mới đi ăn một bữa cơm xem như chào hỏi đến ông ấy. Ngoài ra chẳng có gì cả"

"Có thật không?" Tạ Tranh thấp giọng nói

"Thật!"

Thấy anh có vẻ nghiêm túc cô cũng không truy cứu thêm nữa vui vẻ mở hộp kem ra ăn. Vị kem này là vị vani hạt nhân ăn rất ngon, chỉ mới ăn vài miếng cô đã không kiềm nén được bản tính trẻ con của mình.

Cố Tư Vũ chống cằm lên bàn nhìn đáng vẻ cô ăn, từ trước đến nay anh chỉ có duy nhất một thói quen đó chính là rất thích ngắm nhìn cô. Hồi còn đi học cũng vậy kể cả bây giờ vẫn vậy. Chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy vui vì điều đó. Đáy lòng như một con sóng nhỏ vỗ nhẹ vào trái tim anh cuộn cuộn lên đôi chút. Ánh mắt anh giờ đây ngập tràn sự ôn nhu, dịu dàng mà ngay cả bản thân anh cũng chẳng hề nhận ra.

Tầm mắt lại dừng lại trên khóe miệng Tạ Tranh, cô gái này ăn uống chẳng khi nào là gọn gàng cả. Lúc nào đồ ăn cũng dính một chút lên môi khiến anh chẳng kìm được mà giờ ngón tay lên quẹt qua một chút kem dính lên đó

"Em ăn uống vụng về như vậy hả?"

Tạ Tranh sùng người vài giây, động tác này của anh khiến nhịp tim của cô bất giác đập mạnh liên hồi, hai má cũng nhát thời đỏ lên không ít. Tưởng chừng

như ngón tay anh chỉ lướt qua thôi nào ngờ nó không hạ xuống ngược lại còn đi chuyển xung quanh viền môi của cô.

Cổ họng của Cố Tư Vũ bắt đầu khô khốc anh cảm nhận được sự mềm mại dưới ngón tay anh xúc giác truyền lên đại não, nhớ lại khoảnh khắc anh và cô cùng nhau hòa làm một, sự mềm mại như nước của cô khiến anh không giữ được cảm xúc của mình. Dần ngón tay lại lướt lên trên mặt cô rồi bắt giác kéo cô về phía mình hôn mạnh.

Hai mắt Tạ Tranh mở to bất ngờ không kịp phản ứng, cô cảm thấy đường hô hấp của mình đang bị anh chiếm lấy không buông. Chiếc lưỡi trơn tru của anh đã luồn vào bên trong khoang miệng cô một cách thành thực nhất có thể, quần lấy hết thấy mọi thứ ngọt ngào.

Bàn tay của Cố Tư Vũ đương nhiên chẳng hề chịu để yên anh di chuyển thô bạo trên cơ thể cô không xót thứ gì, cơ thể trở nên hơi run rẩy kháng cự

"Tư Vũ...anh dừng lại đã"

"Tranh Tranh một chút thôi được không?" Cố Tư Vũ chẳng nói nhiều lời anh trực tiếp nhấc bổng Tạ Tranh lên đặt trên giường sau đó cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô

Cô thừa biết rõ anh đang làm gì, trong đầu xẹt qua những hình ảnh đêm hôm đó khiến cả mặt cô nóng ran đến cả nhìn anh cô cũng né tránh. Cố Tư Vũ điên loạn như người lữ hành trên sa mạc tìm thấy nước anh hôn dọc cơ thể cô rồi nhẹ nhàng cởi bỏ những thứ vướng víu không liên quan. Rốt cuộc hết thấy tâm trí cùng cơ thể của cô đều bị anh xâm chiếm.

Cố Tư Vũ đưa mắt xuống nhìn người con gái e thẹn dưới thân mình, anh khẽ liếm láp vành tai non nớt của cô một cách điêu luyện, Tạ Tranh tuy đã trải qua một lần nhưng đối với sự kích thích của anh thì cô chẳng thể nào mà phòng bị được chỉ cần chạm răng mình gần không bật ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

"Tranh Tranh em không cần phải kìm nén bản thân mình như vậy...cứ thoải mái thể hiện ra, anh không ngại đâu!"

"Đáng ghét..." Tạ Tranh thẹn quá hóa giận tròn xoe mắt nhìn anh

Cố Tư Vũ vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh đèn phòng nó càng thêm nổi bật hẳn, đường nét hoàn hảo đến mức không thể tả bằng lời, vẻ mặt xấu hổ của cô khiến hai má hơi đỏ càng trông đáng yêu hơn khiến anh không thể không hôn lên đó!

Dưới thân hình cường tráng lực lưỡng, mùi bưng hiện rõ trước mắt Tạ Tranh, cô không biết nên nhìn đi đâu bởi lẽ mọi thứ đang bày ra trước mắt mình mà không có gì che đậy lại, thường ngày anh chỉ mặc áo sơ mi cùng vest bên ngoài nên ít ai nhận ra bên trong những lớp áo đó là thân hình hoàn mỹ chuẩn người mẫu của anh, cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô giữ chặt lấy, vật kia sớm đã cương cứng chỉ chờ dịp công thành!

Tạ Tranh hai tay bám chặt lấy trên cổ anh dường như cô đang chuẩn bị tinh thần chiến đấu, Cố Tư Vũ còn chưa kịp luân động thì đã thấy hai mắt cô nhắm chặt lại bất giác nở nụ cười xấu xa

"Không đau đâu"

Vừa nghe xong Tạ Tranh liền mở mắt ra nhìn anh chăm chăm bất mãn mà lên tiếng phản bác, khi đó anh cũng đã nói là không đau nhưng lúc đi vào cô đau đến ngất đi! Giờ đây anh còn muốn lừa cô?

"Cố Tư Vũ anh là đồ nói dối! Rõ ràng là lần trước anh cũng nói như vậy mà kết quả thì sao? Đau chết đi được!"

"Nhưng mà về sau em cũng hưởng thụ còn gì? "

Hừ

Tạ Tranh bị anh nói nhất thời cũng cứng họng bởi lẽ anh nói hoàn toàn đúng, tuy là đau nhưng về sau lại trở thành khoái cảm! Nhưng dù sao anh cũng lừa cô...

Tạ Tranh không thém nói đến anh nữa chỉ hậm hực quay mặt đi, Cố Tư Vũ nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô bắt cô quay đầu lại đối diện với anh. Hai cặp mắt giao nhau khiến tim cô liền có phản ứng, không gian xung quanh yên ắng hẳn chỉ có tiếng thở nóng bỏng gấp gáp của anh. Tạ Tranh cảm nhận được lồng ngực của anh đang phập phồng lên xuống sau đó hơi thở nam tính gắt gao bao quanh lấy cô không chút khe hở, giọng nói tà mị của anh lại một lần nữa vang lên

"Anh sẽ làm cho em thích ngay thôi"

Tạ Tranh còn chưa kịp phản bác lại thì bên dưới anh đã mạnh mẽ xông vào khiến cô hít một hơi sau đó trừng mắt nhìn anh đầy bất mãn. Cố Tư Vũ lại làm như không nhận ra anh cứ thế mà hết lần này đến lần khác chiếm trọn hết thể xác lẫn tâm hồn của cô. Từng đợt ra vào như nước thủy triều không ngừng chuyển động. Cả căn phòng ngập tràn mùi hoan ái, rên rỉ đến đỏ mặt người nghe.

Tạ Tranh còn tưởng chừng mình sắp không chịu nổi nữa mà ngất đi thì anh mới bắt đầu kết thúc song lại vô cùng lưu luyến chẳng muốn rút ra chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy thân người mềm mại uyển chuyển của cô là thở dốc, dần hô hấp đã ổn định anh hôn nhẹ lên trán cô sau đó nở nụ cười đầy thỏa mãn.

Cả một đêm bị anh dày vò đau như bị xe cán qua, Tạ Tranh mắt vẫn không thể nào mở lên nổi mặc dù cô nhận ra người đàn ông ở bên cạnh mình đã

dậy từ sớm! Thật chẳng hiểu được tại sao Cố Tư Vũ có nhiều tính lực như vậy? Làm việc cả một ngày đêm đến còn hành cô không thương tiếc? Đã thế sáng ra còn dậy sớm? Cô cũng muốn hỏi anh có còn là người bình thường không?

Cố Tư Vũ thân đã mặc đồ đi làm lúc trở ra lại thấy cô vẫn còn ngủ ngon lành, chắc có lẽ do tối qua anh quá mạnh mẽ chăng?

Chậm rãi đi đến bên cạnh giường sau đó cúi đầu ghé sát vào tai cô thì thầm nói

"Dậy đi làm nào cô gái nhỏ? Em muốn tôi trừ lương của em phải không?"

Nhắc đến tiền lương, Tạ Tranh như phản xạ có điều kiện cô mở mắt bật người dậy nhìn anh hét lên

"Cố Tư Vũ anh thật quá đáng!"

Cô thật sự chỉ muốn đá anh một cái, dùng hết thấy sức lực còn sót lại của mình để mà trút giận lên anh, chính ai là người khiến cô ra nông nổi này còn muốn trừ lương cô? Anh còn có lương tâm không?

Cố Tư Vũ nhìn phản ứng như nhím xù lông hướng những chiếc gai vào anh kia mà bật cười thành tiếng sau đó còn mặt dày ra vẻ như không

"Anh có quá đáng sao?"

Đến nước này rồi Tạ Tranh không nhịn nổi nữa lên đứng hằn lên giường để chất vấn anh bởi lẽ do anh quá cao chỉ riêng anh anh đứng thẳng người lên thôi cũng làm cô ngược mặt lên không ít rồi cảm giác rất chi là bị động! Do đó cô quyết định phải cao hơn anh như thế mới có cảm giác chiến thắng

"Cố Tư Vũ anh là đồ lưu manh, là ai đêm qua khiến em thành ra như thế này? Cả người đau đến không nhắc lên nổi mà anh còn muốn trừ lương em? Anh nghĩ mình là ông chủ thì có thể bóc lột sức nhân viên như vậy được hả? Em nói cho anh biết em không làm nữa...cái gì cũng không!"

Câu cuối cùng Tạ Tranh gần như gào lên lúc này sức lực cuối cùng cũng đã cạn kiệt cô ngồi bệt xuống giường khoanh hai tay hai chân lại một cách thản nhiên không thèm nhìn sang chỗ anh một cái.

Từ nãy đến giờ Cố Tư Vũ chỉ là lơ miêng chọc cô một câu không ngờ rằng cô lại xem là thật cứ thế mà mạnh mẽ chất vấn anh, những lời vừa rồi một chữ anh cũng không bỏ sót. Gương mặt từ vẻ bồn chồn đùa giỡn chuyển dần sang có lỗi...đúng là hôm qua anh không để cho cô nghỉ một chút gì giờ cô giận dữ như vậy cũng hợp lý!

Chẳng còn biết nói gì nữa, Cố Tư Vũ bắt đầu biến thành một chú mèo tính nghịch, anh nhích lại gần chỗ cô rồi tận lực mà xoa bóp hai vai cô

"Có thật là sẽ không làm nữa không?"

"Hừ...đúng vậy không làm!"

"Thư kí cũng không?"

"Đúng!"

"Vậy được thôi...anh sẽ gọi cho Vũ Đình quay lại dù sao công việc đó cô ấy làm rất thích hợp!"

"Cố Tư Vũ" Tạ Tranh máu huyết vốn hạ đi một nửa đột nhiên lại bị anh làm cho tăng gấp đôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh như muốn đánh đến nơi

"Được rồi...được rồi, anh chỉ giỡn thôi! Là anh sai được chưa? Hôm nay em muốn nghỉ cũng được ở nhà giữ sức khỏe"

Tương chừng như cô đã đồng ý nên anh liền đứng dậy chuẩn bị ra ngoài nào ngờ lại thấy Tạ Tranh cũng đứng dậy theo

"Em không nghỉ! Em tưởng cho em ở nhà thì có thể tự do qua lại với Lạc Vũ Đình sao? Đừng có mà mơ!"

Nói rồi cô quay ngoắt người đi vào nhà tắm chẳng thèm ngó ngang gì đến anh, một màn như vậy bất giác khiến anh chỉ còn biết thẳm cười thì ra cô vẫn còn lo anh có người khác nữa chứ! Trẻ con...

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiểu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bất ngờ

Hoành Lạc

Vừa đặt chân vào đại sảnh, từ đằng xa đã thấy bóng dáng của Lạc Vũ Đình đi đến

"Cố thiếu"

Cố Tư Vũ nét mặt đang còn vui vẻ ý cười nhưng khi vừa thấy cô liền nghiêm mặt lại gật đầu một cái

"Ủm...có gì không?"

Lạc Vũ Đình lướt mắt qua Tạ Tranh tại sao Cố Tư Vũ và cô ấy lại đi cùng với nhau? Chắc có lẽ là trùng hợp chẳng?

Tạ Tranh cảm thấy như bị tia dò xét vừa xẹt qua nên liền cúi đầu với hai người nhẹ giọng nói

"Cố thiếu tôi xin phép lên lầu trước"

"Khoan đã...cô cứ ở lại đây" Cố Tư Vũ vừa thấy Tạ Tranh có ý định muốn đi liền không ngăn được cảm xúc mà nắm lấy cổ tay cô lại.

Lạc Vũ Đình kinh ngạc nhìn chân chân vào bàn tay to lớn của anh, sau đó nhanh chóng giấu đi cảm xúc của mình nặn ra nụ cười tươi tắn

"Tạ Tranh tôi cũng có chuyện muốn nói với cô!" Trong lòng sớm có phần khẩn trương, động tác này của anh có phải quá thân thiết rồi không?

Tạ Tranh cũng không khỏi bất ngờ ngẩng đầu nhìn Cố Tư Vũ ra hiệu "Buông tay ra" Anh thầm thu lại phản ứng vừa rồi của mình sau đó không nhanh không chậm thả lỏng cổ tay của cô

"Có chuyện gì sao cô Lạc?"

"Thật ra tôi muốn nhờ cô giúp tôi một số việc, dù gì cô cũng làm ở đây được một thời gian chắc hẳn hoạt động ở Hoàn Lạc cô nắm được phần nào!"

"À được chứ" Tạ Tranh hiểu ý của cô nên liền vui vẻ gật đầu

Lúc này Lạc Vũ Đình mới nhìn sang Cố Tư Vũ, gương mặt trở nên dịu dàng hơn hẳn nhẹ giọng nói

"Cố thiếu có thể Tạ Tranh giúp em được không?"

Cố Tư Vũ liếc mắt sang Tạ Tranh thấy cô không có biểu hiện gì là ngăn cản song mới lạnh nhạt gật đầu, giọng trầm thấp bật lên thành tiếng

"Được thôi"

Nhận được sự đồng ý của anh, Lạc Vũ Đình không khỏi vui mừng mỉm cười vui vẻ dẫn Tạ Tranh đi

Nhà hàng Hoàn Lạc thật sự là một nơi quá lớn, cách trang trí tao nhã mang phong cách tây âu đã vậy những món ăn ở đây đều có giá tận trời! Có lần cô toan tính xuống đây ăn thử lúc nhìn qua menu cô thực sự là chỉ muốn ngắt đi muốn chạy đến chỗ Cố Tư Vũ hỏi xem anh là muốn rút túi khách hàng hay gì? Song nghĩ lại chỗ này thật sự là nơi không phải để cho một người như cô đến bởi vậy những dịch vụ ở đây đều phục vụ cho những người có tiền! Sao có thể nói đất hay không được chứ?

Tạ Tranh đi theo sau Lạc Vũ Đình lại thấy cô ấy dừng lại ở một bàn ăn lớn sau đó quay lại hỏi

"Tạ Tranh...cô xem thử xem tôi muốn thay đổi một chút kiểu trang trí bàn ăn ở đây cô thấy thế nào?"

Tạ Tranh nghe xong liền nhìn trên mặt bàn thủy tinh sáng chói, cấu trúc bàn ăn này đã được trang trí tỉ mỉ, muống thìa dao nĩa đều được sắp xếp theo một quy chuẩn nhất định còn chưa kể đến tám khăn trải bàn bằng lụa cao cấp bắt mắt nhìn sang trọng hẳn ra, nhìn tổng thể mọi thứ đã vô cùng hoàn hảo chỉ là có phần cứng nhắc? Hay là chỉ có cô thấy vậy?

"Xin hỏi cô Lạc muốn thay đổi như thế nào!"

Lạc Vũ Đình bắt đầu suy tư đôi chút, ánh mắt nghiêm túc nhìn trên bàn không di chuyển, Tạ Tranh cũng kiên nhẫn chờ đợi ý kiến của cô nên không lên tiếng xen vào

"Có lẽ là do cách suy nghĩ của tôi và anh Tư Vũ khác nhau nên tôi muốn thêm vào một ít hoa tươi hoặc là nên để nó không trở nên khô khan nhỉ?"

Anh Tư Vũ? Tạ Tranh hơi ngẩn người ra một chút sau đó liền lập tức trả lời cô

"Tôi cũng nghĩ như vậy! Nên bày trí thêm một số loại nến thơm hoặc hoa tươi một chút trông sẽ lãng mạn và dễ chịu hơn"

"Tôi rất vui vì cô cũng có suy nghĩ như vậy đấy! Để tôi đi lấy ít hoa lại đây cô đợi tôi một chút"

Thấy Lạc Vũ Đình đang muốn đi Tạ Tranh liền vội lên tiếng

"Để tôi đi cùng cô!"

Dù sao hai người đi thì cũng dễ chọn hoa hơn nên Lạc Vũ Đình cũng không từ chối gì vui vẻ dẫn đường.

Chỗ nền và hoa tươi ở trong một nhà kho nhỏ, bên trong chứa rất nhiều đồ khiến Tạ Tranh nhất thời hoa hết cả mắt! Tìm được một lúc thì thấy ở một góc có một giỏ hoa tươi Lạc Vũ Đình nhanh chóng tiến tới lấy chúng

"Tôi tìm thấy rồi"

Tạ Tranh cũng nhẹ nhàng theo sau giúp đỡ lấy giỏ hoa, tưởng chừng như đã xong việc nào ngờ Lạc Vũ Đình lại dừng bước ở một kệ đựng nền thom

"Tạ Tranh mình lấy thêm ít nền thom xem như thế nào có được không?"

Liếc mắt lên chỗ kệ cao kia chất đầy dụng cụ nhà bếp lộn xộn với nhau, Tạ Tranh không nói được gì chỉ đành nhắc nhở cô một câu

"Cẩn thận một chút"

Dáng người của Lạc Vũ Đình không thấp nhưng so với chiếc kệ cao chòng chọc kia thì có phần khó khăn, cô cố gắng nhón chân với tay lên để lấy nền vật và một lúc mới đứng đến chúng. Tạ Tranh ở bên cạnh tay xách giỏ hoa cũng không phụ được gì cô chỉ sợ Lạc Vũ Đình không may đụng phải đồ đồ dụng cụ bếp kia thì chỉ có bị thương là chắc! Gương mặt khẩn trương đầy lo lắng hiện rõ ra

Tưởng chừng như đã lấy được chúng rồi nhưng một giây sau khi kéo xuống thì đúng như dự đoán một loạt dụng cụ lộn xộn bị xô dịch mà kéo theo đó lên người Lạc Vũ Đình, Tạ Tranh cũng may nhờ có thân thể tốt nên kịp thời đẩy cô ra rồi cả hai cùng ngã ra đất. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến Lạc Vũ Đình trở nên hốt hoảng kêu lên một tiếng

"Tạ Tranh cô có sao không?"

Tạ Tranh bị ngã xuống đất, dụng cụ trên kệ rơi trúng vào cánh tay cô quệt một đường máu nhỏ, cảm giác có chút rát truyền đến khiến cô khẽ nhủ mày nhưng cũng không có phản ứng gì hơn

"Không sao...không sao! Cô Lạc cô có bị thương ở đâu không?"

"À tôi không sao!"

Nhìn một lượt trên người của Lạc Vũ Đình cũng may không có gì nghiêm trọng nếu không cô có mười cái mạng cũng không đền nổi vết sẹo của thiên kim tiểu thư nhà họ Lạc mất!

"Cô bị thương rồi kìa! Mau đứng dậy tôi đưa cô đi bệnh viện" Lạc Vũ Đình nhìn thấy vết máu nhỏ trên cánh tay của Tạ Tranh gương mặt gần như trắng bệch là tại cô bất cẩn khiến Tạ Tranh bị thương! Cảm giác tự trách đẩy lên trong đáy lòng nếu không có Tạ Tranh kịp thời đẩy ra thì chắc có lẽ người bị thương là cô rồi.

Nhìn sắc mặt hoảng sợ của Lạc Vũ Đình, Tạ Tranh lắc đầu cười khổ, cũng chẳng có gì nghiêm trọng, lúc cô tập võ cùng với ba mình bị thương còn nặng hơn thế này nhưng cô chẳng hề kêu than một tiếng! Những vết thương như vậy cô bị nhiều rồi nên chẳng hề có chút phản ứng vậy mà Lạc Vũ Đình lại sợ xanh cả mặt, tình huống này không biết là nên khóc hay nên cười đây!

"Không cần đâu...chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần phải đi bệnh viện"

"Nhưng mà nó đang chảy máu kìa"

"Tôi không sao thật mà!" Tạ Tranh lên tiếng trấn an một câu sau đó ngồi dậy

Sau sự việc xảy ra Lạc Vũ Đình nhất quyết đưa cô lên về lại chỗ văn phòng chính mặc dù cô đã nói không sao nhưng có lẽ vì quá có lỗi nên cô ấy bắt buộc đưa cô lên đây. Nào ngờ cửa thang máy vừa mở ra thì đã thấy Cố Tư Vũ đứng ở đó hình như là đang muốn đi đâu, ánh mắt nhìn thấy Tạ Tranh sau đó là vết máu nhỏ trên cánh tay của cô, con người đen lấy tinh xảo co lại mất kiểm soát mà đi đến kéo Tạ Tranh gần lại mình quan sát kĩ hơn.

Lạc Vũ Đình đang đỡ lấy cánh tay cô nhất thời bị anh dùng lực kéo ra nên hơi mất đà một chút sau đó trở mắt nhìn một màn trước mặt

"Chuyện gì xảy ra?"

Tạ Tranh nhìn thấy gương mặt lạnh như băng đang tỏa sát khí nên có phần dè dặt rút tay về lấp bắp nói

"Tôi chỉ là không cẩn thận bị thương một chút thôi"

Không cẩn thận? Ánh mắt lạnh lẽo của anh lại hướng sang Lạc Vũ Đình như tìm câu trả lời thỏa đáng. Vừa nhìn thấy đôi mắt của anh Lạc Vũ Đình liền rút người lại chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút đáng sợ chưa bao giờ anh nhìn cô như vậy cả

"Thật ra...là do em không để ý vô tình làm rơi đồ lên người, Tạ Tranh vì muốn cứu em mà bị thương...xin lỗi cô Tạ Tranh"

"Không, không" Tạ Tranh thấy thái độ của Lạc Vũ Đình khẩn trương đến mức xua tay nói vấp

"Được rồi...nếu là tai nạn thì không sao, cũng may không có gì nghiêm trọng! Vũ Đình chắc em cũng hoảng sợ rồi mau về nghỉ một lát đi"

"Nhưng mà..."

Dường như Lạc Vũ Đình còn đang muốn nói gì đó nhưng đã bị anh chặn lại

"Tạ Tranh cô đi theo tôi"

Nhìn sắc mặt khó chịu này của cũng tự biết bản thân mình sắp sửa gặp nguy rồi! Chắc chắn anh sẽ trách mắng cô một trận sao có thể bất cẩn để bị thương như vậy. gương mặt xụ xuống như robot đi theo sau anh không lên tiếng.

Lạc Vũ Đình đứng chôn chân tại chỗ, cô dường như không tin vào mắt mình, có phải vừa nãy Cố Tư Vũ đang quan tâm Tạ Tranh không? Ngày hôm nay hai lần cô tận mắt thấy anh nắm lấy cổ tay của Tạ Tranh! Với tính cách của anh thì chắc chắn anh không tùy tiện mà đến gần phụ nữ hoặc tiếp xúc thân mật như vậy! Trừ phi...

Nghĩ đến đây chẳng hiểu sao đôi mắt dâng lên một sự chua xót, buồn bã vội vàng lắc đầu mạnh mẽ gạt bỏ hết thảy những thứ không thể nào xảy ra được! Chắc chắn là do cô quá đa nghi chăng? Từ lúc ở bên cạnh anh bấy giờ đã chứng kiến bao nhiêu người phụ nữ đổ dưới chân anh nhưng anh chẳng hề mảy may đến chỉ có nhiều lúc cô thấy anh trở nên bất cần mà giải tỏa bản tính đàn ông mà thôi nhưng cũng chỉ có 3 ngày là anh đã bắt đầu chán ghét rồi.

Có lẽ cô không nên tiếp tục suy diễn lung tung nữa mặc dù giờ đây trong lòng cô đã trở nên bối rối không ít! Nhìn ánh mắt của anh khi thấy vết thương của Tạ Tranh trong một giây nào đó cô đột nhiên nhìn thấy được sự tức giận len lỏi trong đó nhưng sớm đã nguội lạnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bất ngờ (2)

Cố Tư Vũ cả người toát ra hàn khí lạnh lẽo, Tạ Tranh bèn lên ở phía sau tuy lúc này cô thấy được sự đáng sợ ở trong mắt anh nhưng chắc hẳn anh sẽ không nhẫn tâm mà mắng cô một trận chứ? Dù sao chuyện cô làm là giúp Lạc Vũ Đình!

Môi anh đào khẽ mấp máy đang còn muốn mở lời trước thì đã thấy Cố Tư Vũ dừng lại đột ngột, Tạ Tranh đi phía sau đương nhiên chẳng hề biết anh sẽ đứng lại nên không kịp phản ứng, cả khuôn mặt trực tiếp đụng vào tấm lưng rộng lớn, cứng như đá của anh. Miệng không tự chủ mà kêu lên một tiếng

"Ui da..."

Cố Tư Vũ vẫn một thân vững vàng, anh thừa biết cô đụng phải người anh nhưng không hề lên tiếng gì chỉ mạnh mẽ đi đến chỗ cửa phòng đóng rầm lại. Sau đó trực tiếp nắm lấy cổ tay cô lôi đến chỗ ghế sofa, nhả hai vai bắt cô ngồi yên vị trên đó.

Tạ Tranh trong lòng không biết đã hỗn loạn bao nhiêu, nếu bây giờ anh mắng cô cũng được ít ra bầu không khí cũng dễ chịu hơn bây giờ. Từ lúc bước vào đây cô chỉ biết cúi đầu không dám ngẩng mặt lên ngay khi thấy anh rồi đi cô mới dám lên nhìn thử xem anh có biểu hiện gì.

Cố Tư Vũ lục trong ngăn bàn lấy ra một hộp y tế nhỏ sơ cứu sau đó không nhanh không chậm tiến lại gần chỗ cô ngồi bên cạnh. Bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay cô kéo lại, lực đạo anh dùng chẳng hề nhẹ nhàng một chút nào bất giác khiến Tạ Tranh kêu lên

"Đau!"

"Còn biết đau nữa cơ à!"

Tạ Tranh hậm hực liếc mắt nhìn anh lại thấy con ngươi đen láy hiện một tầng xám xịt liền vội vàng cúi đầu xuống một lần nữa.

Nhún miếng bông tẩm vào thuốc khử trùng sau đó chùi nhẹ lên vết thương của cô. Tuy chỉ là một vết rách nhỏ chắc là đồ kim loại mũi nhọn quẹt vào mức độ không quá nghiêm trọng nhưng khi anh đụng vào nó thì lại cảm thấy rất.

"Làm cái gì mà để bị thương thế này?"

Ánh mắt vẫn không di chuyển đi chỗ khác tập trung giúp cô xử lý. Tạ Tranh khẽ hạ giọng nhẹ nhàng nói

"Em và cô Lạc muốn thay đổi cách trang trí bàn ăn ở nhà hàng một chút nên mới vào nhà kho tìm một ít hoa và nến thơm! Chỉ là lúc lấy nến cô Lạc không may quơ phải đồng dụng cụ nhà bếp bên cạnh làm nó rơi hết xuống cũng may em nhanh chóng đỡ cô ấy ra nên bị sổ dụng cụ đó quẹt trúng mà thôi! Chẳng có gì nghiêm trọng cả..."

Sau khi nghe cô trình bày, Cổ Tur Vũ cũng không hề có phản ứng gì. Tường đầu anh vẫn còn giận nào ngờ anh lại bắt giác lên tiếng

"Lần sau đừng có để bị thương nữa có biết không? Mỗi lần em bị thương anh đều là người sơ cứu! Biết trước vậy năm đó anh học bác sĩ có phải hay hơn không? Mai này em có vấn đề anh đều có thể giúp em!"

"Cổ Tur Vũ anh đang trù ẻo em đó hả? Có vấn đề gì là có vấn đề gì?"

Thấy gương mặt tức giận của cô, anh liền không nhịn được cười, ánh mắt cũng giảm đi phần nào lạnh lẽo nhẹ giọng nói

"Có đau không?"

Tạ Tranh bỗng nhiên nhận ra sự dịu dàng của anh, cô bắt giác khựng người lại qua vài giây mới lật đật lắc đầu.

Một lần hơi nhẹ nhàng thổi qua vết thương của cô. Cổ Tur Vũ giờ đây có bao nhiêu phần lo lắng, bao nhiêu phần quan tâm. Tạ Tranh cứ như tượng tạc ngồi im bất động để anh thổi cho mình. Hôm nay anh thật sự là làm cô rất bất ngờ, nhớ lại hồi sáng anh bắt giác nắm lấy cổ tay cô kéo lại như một thói quen! Lạc Vũ Đình cũng đứng ngay đó, lúc này cô mới sực tỉnh ra. Anh là do quá sơ xuất lúc này còn thể hiện hơi quá như vậy chắc hẳn là cô ấy sẽ nghi ngờ. Dù sao tâm tư của Lạc Vũ Đình cô thật sự chưa nắm bắt được gì chỉ là dường như cô ấy rất để ý đến anh!

Suy nghĩ một lúc đã thấy Cổ Tur Vũ dán miếng băng cá nhân cho mình xong xuôi. Tạ Tranh mới gấp gấp hỏi

"Anh và cô Lạc là như thế nào?"

Chân mày của anh hơi nhíu lại, Lạc Vũ Đình? Đối với anh cô ấy chỉ là một đứa em gái nhỏ trong nhà mà anh cần chăm sóc mà thôi.

"Cũng chẳng là thế nào cả. Vũ Đình và anh lớn lên cùng nhau, em cũng biết anh là con một nên ba mẹ anh xem Vũ Đình như đứa con thứ hai của mình vậy. Anh cũng rất quý em ấy...nhà sao em lại hỏi như vậy?"

"À không! Chỉ là em thấy có vẻ như cô Lạc rất quan tâm anh"

"Từ nhỏ đến lớn lúc nào em ấy cũng theo sau anh hết nên đó là chuyện bình thường"

Tạ Tranh trầm ngâm vài giây rồi xua bỏ mọi ý nghĩ tiêu cực khác cô mỉm cười nhìn anh nói

"Ừm. Vậy nếu xong rồi thì em ra ngoài trước đây"

Người còn chưa nhắc khỏi ghế thì Cổ Tur Vũ lại giờ chứng cứ giữ cô lại ở tư thế trên đùi anh! Gương mặt lộ rõ nét xấu xa

"Đi vội như vậy làm gì! Có biết sáng giờ anh chờ em lâu lắm không? Còn đang tính xem thử em như thế nào rồi cuộc lại gặp phải bộ dạng này của em! Thử hỏi xem sau này anh còn dám cho em đi đâu nữa"

Nghe xong, sắc mặt cô liền nổi lên tầng hồng. Né tránh ánh mắt của anh một cách dè dặt rồi mới đáp lại

"Hôm nay chỉ chuyện ngoài ý muốn thôi...sau này sẽ không như vậy nữa"

"Chắc không?"

Tạ Tranh nhìn ánh mắt nghi ngờ của anh mà lắc đầu cười khò

"Chắc!"

"Vậy được thôi. Anh tin em lần này nếu còn để bản thân bị thương nữa thì sẽ phải chịu phạt"

Phạt? Vừa nghe tới đây Tạ Tranh liền chau mày khó hiểu

"Phạt gì?"

Dường như Cổ Tur Vũ đang chờ đợi điều gì đó ngay lập tức áp sát môi cô hôn một cái. Tạ Tranh đơ mặt ra một lúc mới hiểu ý đồ của anh. Cô bắt mắt từng mắt

"Đáng ghét"

Nói rồi cô đẩy anh ra rồi chạy bán sống ra ngoài đến ngoài đầu cũng chẳng thèm

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gây chuyện ở nhà hàng

"Cô Lạc không hay rồi có một vị khách đang gây náo loạn ở bàn ăn. Ông ấy đòi gặp quản lý ạ"

Lạc Vũ Đình đang ngồi ở quầy thu thì thấy nhân viên hét ha hét hả chạy vào báo tin. Ngay lập tức cô đứng bật sau đó nói

"Đề tôi"

Nói rồi cả cô cùng nhân viên đi ra chỗ bàn ăn đấy. Một người đàn ông trung niên đang mặt mày hung dữ quát tháo um sùm làm náo loạn cả một khu, những vị khách ở xung quanh cũng nhất thời trở nên kinh ngạc. Lạc Vũ Đình đi đến chỗ ông ta nhìn quanh một lượt trên sau cẩn thận lên tiếng

"Xin hỏi ngài đây là xảy ra chuyện gì ạ?"

Ông ta vừa thấy cô liền trở nên tức giận mắt kiểm soát hơn nâng giọng nói lớn

"Nhà hàng nổi tiếng 5 sao mà làm ăn như vậy là sao? Trong đĩa thức ăn lại có côn trùng trong đó?"

Cái gì? Côn trùng? Mọi người nghe xong liền trở nên hết hoảng, tất cả nhân viên đều đứng nép sang một bên, Lạc Vũ Đình nhìn theo chỗ thức ăn trên bàn sau đó đưa tay lấy muỗng khuấy một vòng. Chén súp quả thật có một loại côn trùng nhỏ trong đó!

Ngay lập tức cô hạ giọng gọi với nhân viên bên cạnh

"Mau gọi đầu bếp làm món ăn này ra đây"

"Dạ" người nhân viên cung kính gật đầu sau đó liền tức tốc đi gọi ngay

Lúc này, trên mặt của Lạc Vũ Đình lại trở về trạng thái bình thường mỉm cười nói

"Xin ngài đợi một chút, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường lại cho ngài. Đây chắc có lẽ là do sai sót của chúng tôi"

"Sai sót sao? Đây là sự thiếu chuyên nghiệp của một nhà hàng 5 sao lưng lầy...cứ ngỡ đồ ăn như thế nào ai biết được lại vừa dở vừa mất vệ sinh thế này! Phí tiền"

Ai nấy nghe xong đều vô cùng cá kinh, ông ta chẳng ngần ngại mà nói lớn hơn như muốn tất cả mọi người đều nghe thấy! Lạc Vũ Đình cũng chẳng hề thay đổi thái độ gì cô chăm chú quan sát phản ứng của ông ta. Rõ ràng là đang kiểm chuyện đây mà! Nhà Hàng Hoàn Lạc xưa nay chưa từng xảy ra trường hợp này. Mọi thứ trước khi đưa đến thực khách đều trải qua khâu kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt mà khách hàng ai nấy đều rất hài lòng

Suốt bao nhiêu năm qua chưa từng có một trường hợp nào là kiện tụng như vậy cả? Chắc hẳn là có điều gì đó bất thường ở đây! Cô nhìn một lượt từ trên xuống dưới người của ông ta. Có vẻ như ông ta không phải là người có máu mặt gì, hai năm trước cô làm ở Hoàn Lạc ở bên cạnh Cố Tư Vũ đã gặp qua không ít người mà người đàn ông này biểu hiện vô cùng kì lạ!

Qua một lúc người đầu bếp trong nhà hàng liền đi ra, anh ta gật đầu cung kính nói

"Có chuyện gì sao?"

"Đầu bếp Trương khách hàng nói trong món anh vừa đưa ra có côn trùng trong đó! Chuyện là như thế nào?"

Đầu bếp Trương nghe xong liền trở nên cực kì khó coi, anh ta đi đến chỗ bàn ăn nhìn thức ăn trong chén rồi nghiêm mặt nói

"Thưa cô Lạc món này trước khi bung ra đây đã được tôi tự tay kiểm tra đảm bảo không hề thấy có bất cứ thứ gì cả...không hiểu tại sao bây giờ lại xảy ra vấn đề này"

Người đàn ông trung niên kia nghe xong tái mặt đi nhưng ông ta vẫn hùng hổ như không la hét lớn

"Cậu nói như vậy là đang nói tôi tố cáo sai à? Các người là đang sỉ nhục khách hàng như vậy sao?"

"Xin ngài giữ bình tĩnh một chút...xung quanh còn rất nhiều vị khách khác đang ăn" Lạc Vũ Đình từ nhỏ được giáo dục đảm bảo lại du học bên Mỹ nên cô luôn trong trạng thái điềm tĩnh cẩn thận trong cách ứng xử của mình.

Nhưng trái lại với cô là cơn tức giận thô lỗ của người đàn ông kia. Ông ta đập bàn nói

"Các người đừng có mà bao che lẫn nhau...hôm nay nhất định tôi phải làm cho ra lẽ chuyện này. Mau gọi ông chủ của mấy người ra đây!"

Người đàn ông càng ngày càng lấn tới ông ta ngang nhiên đẩy những người đang muốn can ngăn ra. Lạc Vũ Đình thấy sự việc ngày càng nghiêm trọng hơn nên liền muốn đứng ra trấn an vị khách này, nào ngờ cô mới tiến lên một bước thì cánh tay của ông ta đã đẩy cô ra một cách mạnh mẽ khiến cả

người cô ngã ra phía sau, mọi thứ quá bất ngờ đến mức chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh của cô

"Á..."

Một giây sau Lạc Vũ Đình cảm nhận ở đằng sau lưng mình vừa có ai đó đỡ lấy, cô nghiêng đầu lại nhìn ra phía sau lại ngẩn người ra! Bởi lẽ người đang đỡ cô là một người đàn ông vô cùng điển trai, ánh mắt sắc bén như chim ưng cùng sóng mũi cao ngút đập ngay vào mắt cô bất giác cổ họng nuốt một ngụm nước bọt

"Cảm ơn anh" Lạc Vũ Đình chẳng hiểu vì sao lại trở nên lúng túng cô đứng thẳng người dậy sửa sang lại biểu cảm của mình.

Người đàn ông có nét đẹp lịch lãm kia lại như một vị thần tỏa sáng anh ta chắn ngang trước mặt cô sau đó cất giọng nói ấm áp

"Vị khách này thật ồn ào chẳng để mọi người thưởng thức món ăn ngon!"

"Anh là ai mà dám nói tôi ồn ào?"

Khóe miệng của anh hơi nhếch lên sau đó có chút khinh bỉ.

"Tôi là ai không quan trọng! Quan trọng là người nào đang gây chuyện"

Ông ta bị nói đến bốc khói hai bên tai liền trừng mắt nhìn anh nâng giọng

"Mọi chuyện quá rõ ràng đây là lỗi của mấy người chẳng phải của tôi"

"Vậy sao?" Ánh mắt lướt qua lãnh đạm

Lạc Vũ Đình đứng ngay bên cạnh anh cô cảm thấy trên người của anh ta toát ra loại khí chất gì đó giống như một bậc vương giả! Từ trên xuống dưới đều vô cùng cao quý không giống người bình thường.

"Những con côn trùng trong kia đều là do ông tự mình bỏ vào! Còn muốn đổ lỗi cho ai?"

Cái gì?

Lạc Vũ Đình mắt kiểm soát kêu lên một tiếng sau đó lại phát hiện ra ánh mắt của anh ta đang nhìn cô.

Tiếng bàn tán ồn ào bắt đầu dấy lên, hình như bị anh nói trúng tim đen nên ông ta có chút chột dạ nhưng vẫn không chịu nhận chỉ một mực phủ nhận

"Anh có chứng cứ gì mà nói tôi tự bỏ vào? Tôi đâu có bị điên?"

Chứng cứ?

Môi mỏng không nhanh không chậm phát ra loại âm thanh chết người

"Tôi đương nhiên là có rồi!"

Sao?

Tất cả nhân viên đều đang trông chờ xem chứng cứ mà anh đang nói đến là cái gì. Nào ngờ lại thấy anh lôi ra một chiếc điện thoại giờ lên.

"Trong chiếc điện thoại này có video tôi vừa quay được quá trình ông bỏ thứ đó vào đồ ăn trên bàn để làm loạn. Nếu cần tôi sẽ giao lại cho bên quản lý để báo cảnh sát giải quyết"

Hai mắt ông to mở to đầy hốt hoảng, vừa nói đến cảnh sát là sắc mặt liền trắng bệch đi liền lên tiếng cầu xin

"Cái này...không cần giao cho cảnh sát"

Lạc Vũ Đình thấy vẻ mặt của ông ta thay đổi lại muốn nói thêm

"Nếu ngài muốn làm rõ sự việc cho ra lẽ thì chúng tôi sẽ theo đến cùng!"

"Không...không cần là tôi làm, là tôi làm" gương mặt nhợt nhạt không còn vẻ tức giận nữa mà thay vào đó là sự hốt hoảng

Cô thừa biết ngay là có điều gì bất thường rồi mà! Chưa bao giờ ở đây lại xảy ra chuyện như vậy cả, nhưng mà tại sao ông ta lại muốn bôi nhọ danh tiếng Hoàn Lạc?

"Vậy là ông đã nhận lỗi của mình? Tại sao ông lại làm như vậy!"

"Chuyện này thật ra là tôi được một người nhờ làm khách ở đây để đổ tội cho nhà hàng là làm ăn mất vệ sinh. Họ cho tôi một số tiền để tôi làm việc này!"

Chứ thật ra tôi cũng không muốn"

Sao?

Xưa nay đối thủ cạnh tranh của Hoàn Lạc không ít nên cô có thể hiểu được việc này xảy ra là như thế nào! Cũng may là có người đàn ông khí chất kia giúp nhà hàng giải vây nếu không cũng chẳng biết sẽ tổn thất bao nhiêu cho danh tiếng này.

"Thôi được rồi! Ông cũng đã nhận lỗi chúng tôi cũng không muốn làm lớn chuyện hay truy cứu thêm. "

"Cảm ơn cảm ơn cô! Cho tôi xin lỗi" nói rồi ông ta rảo riết ôm đồ chạy đi.

Lạc Vũ Đình khó nhọc xoay người nói với nhân viên

"Không có gì nữa rồi. Mọi người quay lại làm việc đi"

Sau khi mọi người tản ra về lại vị trí thì người đàn ông kia cũng không thấy đâu! Lạc Vũ Đình nhìn quanh một vòng cũng chẳng thấy dáng người cao ráo ấy. Ngay cả tên cô cũng không hề biết! Anh ta là ma sao? Đi nhanh như vậy à.

Nhưng mà khi nãy quả thực là cô đã mất vài giây để ổn định lại trạng thái của mình. Người đàn ông này sao lại ra tay giúp đỡ cô? Mọi câu hỏi cứ dấy lên trong đầu mà chẳng một ai giải đáp cuối cùng Lạc Vũ Đình cũng đành lắc đầu xua đi. Nếu gặp lại anh chắc chắn cô sẽ cảm ơn một cách đàng hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Cố Thiếu Cung Chiều Vật Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.